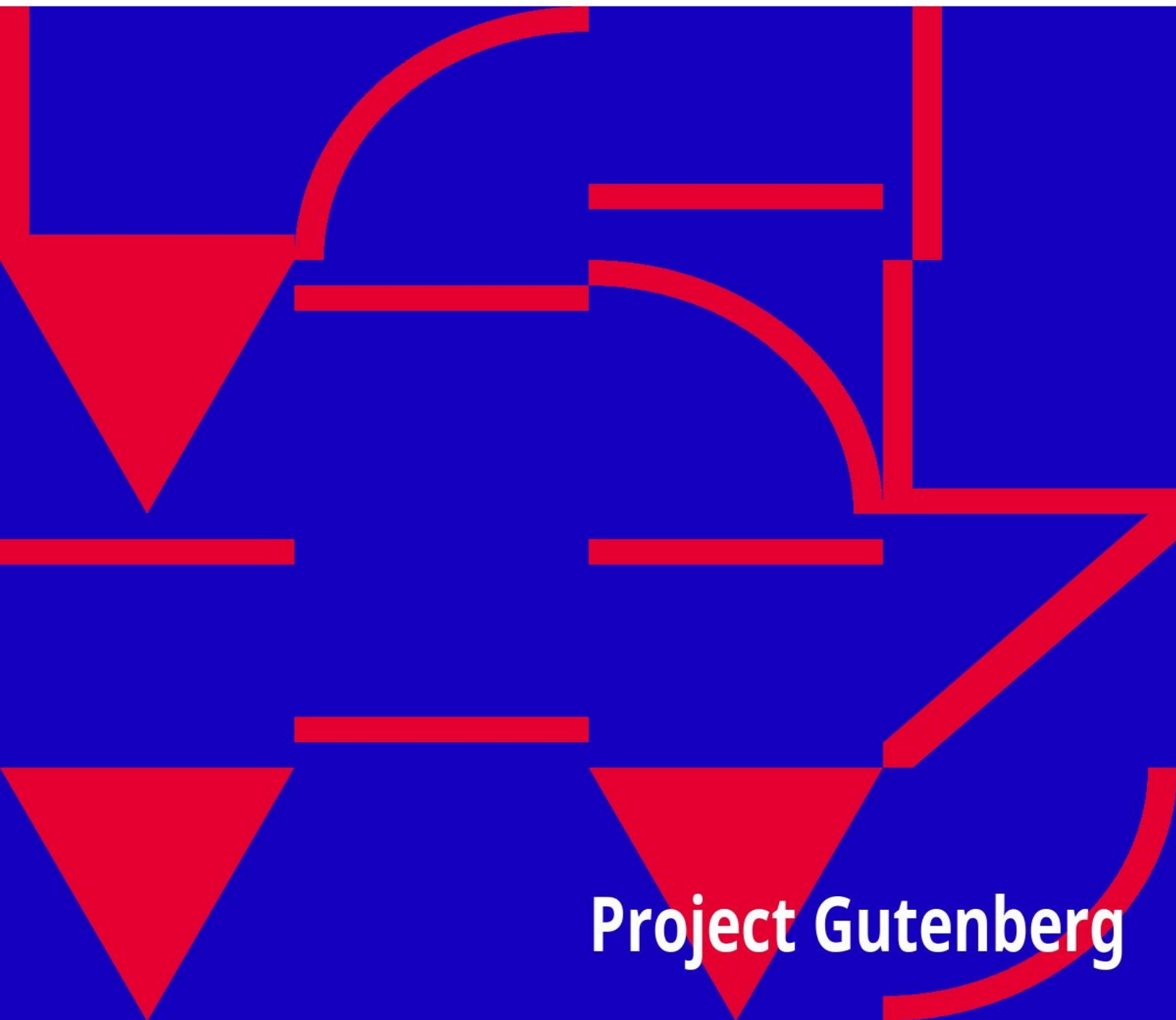

Luftseilerens Skat

Claude Grahame-White and Harry Harper

An abstract geometric pattern consisting of various red lines, curves, and shapes (including triangles and rectangles) overlaid on a solid blue background. The pattern is complex and non-representational.

Project Gutenberg

The Project Gutenberg EBook of Luftseilerens Skat, by
Claude Grahame-White and Harry Harper

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with
almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or
re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included
with this eBook or online at www.gutenberg.net

Title: Luftseilerens Skat

Author: Claude Grahame-White
Harry Harper

Translator: Helene Lassen

Release Date: October 12, 2010 [EBook #34062]

Language: Norwegian

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK LUFTSEILERENS SKAT ***

Produced by Louise Hope, Tor Martin Kristiansen and the
Online Distributed Proofreading Team at <http://www.pgdp.net>

Denne teksten bruker UTF-8 (Unicode) tekstkodning. Hvis apostrofer, anførselstegn, æ, ø, eller å vises merkelig, kan du ha en ukompatibel browser eller utilgjengelig fonte. Start med å sikre at browserens «character set» eller «file encoding» er satt til Unicode (UTF-8). Det kan også være nødvendig å endre standardfonten for browseren.

Et par typografiske feil har blitt rettet, hovedsakelig anførselstegn (manglende eller overflødig). De er endret i teksten med [mouse-hover popups](#).

[Fortale](#)
[Luftseilerens Skat](#)
[Innhold](#)

GRAHAME-WHITE OG HARRY
HARPER

LUFTSEILERENS SKAT

OVERSAT AV
HELENE LASSEN

W N & co 1872

KRISTIANIA

FORLAGT AV H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)

1914

NATIONALTRYKKERIET

FORTALE

Uagtet flyvekunsten er naadd langt og er i sterk utvikling i vore dage, vil vel de fleste mene at det aeroplan de her læser om, er et fjernt fantasi-billede. Men de som stadig studerer flyvekunsten, og ser vanskelighetene svinde og sikkerheten vokse, de ser hvorledes utviklingen vil gaa.

Luften vil bli fremtidens slagne landevei og gi den hurtigste befordring for passagerer og gods. Inden 25 aar er gaat, vil en luftflaate i rasende fart flyve fra England til Amerika paa mindre end 20 timer.

Ikke for ingenting har vi efter aarhundreders anstrengelser erobret luften. Menneskeliv er gaat tapt; seiren er dyrt vundet. Men menneskeheten vil tilslut høste seirens frugter. Først vil luftveiene forene Europa. Saa litt efter litt hele verden.

London 1913.

*Claude Grahame-White.
Harry Harper.*

KAPITEL I.

Flyveren Allen Dale.

En lunefuld vind strøk henover Langley-sletten. Av og til løiet den av, for saa pludselig at sætte ind med vindkast paa op til 13 m. pr. sekund. Paa flyvepladsen stod nogen mænd og stirret ængstelig op i luften. Like ved var en række skur, og bak disse laa den store aeroplanfabrik. For flyvning var veiret nærmest farlig; vindmaaleren viste stadig sterkere og sterkere byger. Og allikevel fløi et militært biplan bent imot vinden, 2000 fot over hoderne paa de ængstelige ingeniører og mekanikere.

Gjennem kikkerterne kunde de se flyverens forvovne kamp. Biplanet duvet op og ned, og gled betænkelig paa siden. Og dog syntes flyveren i det avgjørende

øieblik at mestre hver bevægelse, mens den vældige motor paa 100 hestekræfter brølte utfordrende.

„Dette er imponerende, forstaas; men det er ikke egentlig behagelig for nerverne,“ sa en ingeniør i blaa arbeidsdragt. „Om motoren skulde — i en slik vind —“ Han gyste.

„Ta det med ro. Han der klarer det nok,“ sa en av mekanikerne og saa op paa aeroplanet, mens han rullet sig en cigaret. „Jeg har set ham oppe i værre vind end dette, og med et aeroplan som gaar 16 km. langsommere i timen. Ta det bare med ro, sier jeg. Han vet paa en prik hvad han kan, og hvad han ikke kan, den karen. Jeg skal gjerne vedde han netop liker sig nu.“

Og saa underlig som det kan synes, var det virkelig saa. Flyveren sat der foroverbøiet og med alle sanser lys vaakne. Øvelsen hadde lært ham at opfatte hver liten forandring i motorens dur, og han utfordret kjækt vinden, 2000 fot over jorden, overlegen som han følte sig ved sin egen dygtighet og ved vissheten om at han kunde stole blindt paa flyvemaskinen.

Uagtet han var anset for at være Englands første flyver, forbauset han endog sine kolleger ved sin tilsyneladende uvørrenhet. Og allikevel var hver eneste flyvning, saa skjødesløs og vaagsom den saa ut, i virkeligheten omhyggelig uttænkt i hver detalj. Baade de atmosfæriske og andre betingelser var nøiagtig tat i betraktning. Idet han nu møtte hvert vindkast med nøiagtig den rigtige bevægelse av alle styre-apparaterne, forsøkte han sig ikke paa noget dumdristig. Det aeroplan han styrte, var nyt og skulde leveres til hæren; han vilde bare prøve hvad det dudde til ogsaa under ugunstige betingelser. Det var Allen Dales stolthet, at aldrig noget aeroplan fra hans fabrik var blit levert en kjøper uten at han selv først hadde været oppe med det.

„Aa!“ Et uvilkaarlig utbrud undslap den lille gruppe som stod og iagttok biplanet.

Truffet av et nyt og sterkere vindstøt end det hvorfra det netop hadde reddet sig, kantret biplanet over til den ene side og mistet for en stund balancen. De lange bæreflater dannet en farlig vinkel. Og saa begyndte den store flyvemaskine at synke raskt, tilsyneladende uten kontrol, og gled paa siden slik at en kunde bli sjøsyk bare av at se paa det.

For en begynder vilde dette været døden. For Allen Dale var det bare en paamindelse om at der trængtes en rask handling — intet mere.

Ved en forsiktig bevægelse av høiderorene lot han aeroplanet stupe nedover med en saadan fart at det syntes som om jorden — dypt under — styrtet mot ham. Samtidig gav han sideror og manøvrerte med bæreflaternes balanceror. Den sidste bevægelse var i øieblikket virkningsløs. Under denne sidegliden negtet biplanet at lystre enhver manøver.

Men flyveren som sat der trygt fastbundet til sit sæte, var uforknytt. Han holdt blot rattet for høideroret fremover og lot aeroplanet skjene med næsen nedover, saa det saa ut som det styrtet like lukt i ødelæggelsen.

Men som aeroplanet skjenet nedover, syntes et mirakel at ske. Litt efter litt, men tydelig, syntes den kritiske vinkel at bli mindre. Aeroplanet begyndte øiensynlig at rette paa sig. Det var igjen kommet paa ret kjøl, mens det fremdeles stupte ret ned mot jorden.

Og nu da flyveren hadde faat sidebalancen i aeroplanet, trak han rattet tilbake og gikk litt efter litt over i horisontal flugt.

Alle de som betraktet skuespillet, var sakkyndige, saa de kunde beundre flyverens koldblodige mod og behændighet. Naar et aeroplan skjener til siden, visste de der ikke er andet at gjøre end at la det stupe ned, indtil selve faldhastigheten begynder at overvinde dets gliden over til siden. Det er forresten et fortvilet middel, som kræver staalnerver og koldt hode.

Men uagtet Allen Dale neppe selv var sig det bevisst, var han i fare, en fare som øket for hvert sekund. Vinden tiltok foruroligende, og endnu var han over 1000 fot oppe i luften.

„Disse vindkastene øker snart til en 20 meter pr. sekund,“ sa en mekaniker, og saa tydelig forskrækket ut efter at ha betraktet vindmaaleren.

De andre stod tause. De visste de stod like overfor den fare som altid truer flyveren, naar en storm opstaar mens han er i luften.

Nu begyndte ogsaa Dale at forstaa faren. Aeroplanets tiltagende duving op og ned viste ham hvorledes sakerne stod. Forsiktig og med overlegen dygtighet begyndte han at sætte kursen ned mot jorden.

De som saa paa, stod med ansigtet mot vinden, mens aeroplanet kjæmpet sig nedover. Naar et rasende vindstøt fór imot den, syntes hele aeroplanet at vakle og ryste. Snart stanset det og stod ubevægelig, mens den vældige motor arbeidet forgjæves. Snart kjæmpet aeroplanet sig fremover, for saa igjen tvunget av sin

styrer, midt imot et 20 meters vindkast, at bli bokstavelig presset bakover igjen.

Men det kjæmpet fremdeles. Og da hver eneste liten del av det, selv motoren som gav det kraft til at kjæmpe mot vinden, var arbeidet i Dales egen fabrikk, turde han betro sit liv til det.

Nedover, ustanselig kjæmpende sig frem, kom biplanet. Nu var det bare noen hundrede fot over hoderne paa tilskuerne nede ved skurene. De begyndte at føle sig trygge. Men Dale med sine verkende haandled visste at nu kom det kritiske øieblik. Jo farligere vinden er, desto bedre er det for flyveren at være høit oppe. Den alvorligste risiko løper han, naar han efter at ha stanset motoren skal søke at lande. Det er da et ondskapsfuldt vindkast kan hæve ham det ene øieblik, for saa i det næste at slynge ham til jorden.

Efter stadig at være kommet længer og længer ned, slog Dale motoren av for et øieblik og styrte biplanet nedover i glideflugt.

Men idet han gjorde dette, vilde ulykken at et vindstøt, værre end noget av de foregaaende, pludselig rammet maskinen. Vindbølger er nemlig ikke synlige som bølgerne i sjøen. De kommer aldeles uforvarende over flyveren.

Virkningen av dette vindkast var at flyvemaskinen, som allerede i forveien gled nedover med baugen foran, med et pludselig kast tok en betydelig steilere kurs. Dale styrtet momentant vertikalt ned mot flyvepladsen.

Men han hadde før under glideflugt været ute for slike vindstøt. Derfor tapte han aldeles ikke besindelsen, uagtet han saa at stillingen nu, saa nær jorden, var overordentlig farlig.

Der var bare én ting at gjøre. Og det gjorde han uten spor av betænkning. Han kjørte sin motor op til fuld kraft, idet han haabet at mestre den kritiske nedstyrtten ved at øke aeroplanets hastighet, hvorved opnaaddes en kraftigere virkning av høiderorene. Samtidig drog han rattet saa langt bakover som mulig, for paa denne maate at sætte vingerne under størst mulig pres, og saaledes hæve næsen paa aeroplanet.

Et par sekunder sat han forventningsfull i haab om at se baugen reise sig. Men nei, der var nok ikke tegn til det. Tvertimot fortsatte biplanet at styrte hodekulds nedover, mens jorden med rivende fart syntes at komme styrtende imot ham.

Dales hjerne arbeidet hurtig; han hadde trænet den til det. I næste sekund var han klar over den uhyggelige situation. Han var paa det rene med at vinden ikke

hadde tat av efter sit første utbrud, som ofte er tilfældet. Den tvang fremdeles vingerne nedover. Og intet av hvad han gjorde, kunde stanse denne fortvilede styrten nedover.

Tankerne fór lynsnart gjennom ham idet han sank. At naa jorden med slik fart kunde bare bety én ting — den sikre død. Aeroplanet var nu helt og holdent ustyrbart. Hvad var det saa at vælge mellem?

Dale tænkte. Tankerne krydset hverandre. Det gjaldt at finde ut — i næste sekund — et middel til at redde livet. En anden — ja de fleste — vilde bare ha klamret sig med armene fast til det første og bedste, for saa aldeles lamslaat at vente det dræpende sammenstøt. Men ikke saa med Allen Dale. Hvad der gik gjennom ham, var: „Hvis jeg støter mot jorden, kan ingenting redde mig; ikke med denne fart. Umulig. Der vil ikke være noget som tar imot støtet. Hvad kan jeg gjøre for at faa noget til at ta imot det? Hvad kan jeg —“ Saa, i næste sekund kom inspirationen over ham. Mens de dernede vendte sig bort, eller gjemte ansigtet i hænderne, ute av stand til at se paa aeroplanets sidste vanvittige stupen, handlet Dale med hurtige, rolige bevægelser.

Uagtet biplanet ikke lenger lystret høideroret, visste han at det vilde vende en liten smule til høire eller venstre i faldet, hvis roret blev svinget hurtig over. Her var en chance, en fortvilet liten, men allikevel en chance.

Dale slog motoren av, uagtet aeroplanets fart nedover var slik at det ikke skulde synes at gjøre stort om motoren arbeidet eller ei. Men saa svingte han med al sin kraft rorstangen over til venstre. Huket sig saa ned i sætet for likesom at staalsætte sig til sammenstøtet. Nu var der ikke mere at gjøre. Han hadde gjort hvad gjøres kunde.

De dernede som, saa haabløst end det hele saa ut, allikevel ikke hadde kunnet la være at haabe paa et mirakel i sidste øieblik, de saa nu at det synkende biplan pludselig gjorde en dreining til venstre. For dem saa det ut som om denne bevægelse var aldeles hensigtsløs, nærmest en bevægelse som en maskine uten spor av kontrol kunde finde paa at gjøre.

Men det var nok ikke saa. Biplanet — —

Men der var ikke tid til at spekulere paa noget. Det glitret i hvite vinger, mens biplanet snurrende og hvislende i sin rasende fart gjennom vinden satte baugen nedover. Det fór avsted over hoderne paa tilskuerne, som stod der aldeles ubevægelige. Men det faldt ikke knust i stykker og stumper til jorden. Selv i den

sidste overhaling ned imot ødelæggelsen, og i næsten vertikal stilling, lystret biplanet roret. Og undgik det absolut ødelæggende sammenstøt med jorden.

Hurtigere næsten end øiet kunde følge det, kastedes flyvemaskinen litt til den ene side og svingte over aeroplan-skurene.

Og saa med et smeld som av en eksplosion, og øieblikkelig skjult i en støvsky boret baugen sig ned i trætaket paa et av skurene.

Ved den store flyvemaskines vegt og den voldsomme kraft den kom med, blev taket gjennemboret som om det hadde været av papir. Med sine sønderbrutte propeller skar biplanet sig med uimotstaaelig kraft gjennom træverket. Hele baugen som stod frem foran vingerne, gik tvers gjennom taket og banet sig vei ned i skuret. De lange bjelker i vingerne tok støtet; de blev bøiet tilbake og brukket som fyrstikker.

Idet ingeniørerne og mekanikerne med forfærdelse og frygt malt i hvert træk styrtet frem, saa de gjennom støvskyerne at biplanet hadde presset sig fast ind i skurtaket. Og her hang det med sine brukkede vinger og lignet en saaret kjæmpefugl.

Men det var ikke aeroplanets stilling som fik de forreste mænd til uvilkaarlig at stanse med et pludselig skrik.

De hadde alle frygtet det værste for flyveren, et slikt sammenstøt syntes det umulig at han kunde ha undgaat døden. Derfor kunde de ikke tro sine egne øine, men styrtet videre mot skuret.

En skikkelse holdt nemlig paa at vikle sig ut av aeroplanet og kom frem bakenfor de tilbakebøide vinger, smøg sig nedover aeroplanets næsten lodret staaende side, og kom saa paa benene paa skurtaket, akkurat ved siden av det gapende hul hvor baugen hadde boret sig ind. Han viftet beroligende til dem, og da de andpustne mekanikere var kommet frem, hørte de til sin forbauselse Dales velkjendte stemme:

„All right! Ingenting i veien. Hent bare en stige en av dere. Jeg føler ikke netop trang til at bli sittende heroppe resten av dagen.“

De dernede hilste ham med et hjertelig hurra. Men det hele forekom dem som det rene mirakel. Hvorledes kunde nogen paa en naturlig maate være sluppet fra et slikt sammenstøt? Det var et mirakel, altsaa; det var den eneste forklaring.

Men Dale, som sat der paa taket og kjendte efter alle steder om han ikke skulde

finde nogen kvæstelser, visste at noget mirakel hadde ikke fundet sted. Han grep i inderlommen paa sin flyverdragt og fik cigaretetuiet frem. En cigaret var det netop han trængte nu.

„Skadet? Langtifra, ikke spor,“ svarte han smilende paa første-mekanikerens ængstelige spørsmål, idet han kom klatrende op stigen.

Dale tændte sin cigaret og forklarte rolig:

„Maskinen tapte altsaa styringen. Det var ikke mulig at faa svinget baugen opover. Og jeg visste at om jeg naadde jorden med den fart, vilde det være forbi med mig. Aldeles sikkert. Saa fik jeg øie paa skurtakene. Jeg antok at hvis jeg styrte aeroplanet litt til siden og lot den træffe et av takene, ret paa, med baugen og motoren først, vilde den bryte tvers gjennom taket og ned i skuret, og det vilde ta av for støtet en del. Jeg hadde mit elastiske sikkerhetsbelte paa, forstaar De. Jeg visste at jeg ikke vilde bli kastet ut av sætet. Og til al lykke har vi jo i denne nye militær-aeroplantype anbragt styreren godt gjemt bak vingerne.“

Dale undersøkte kritisk vraket.

„Se her,“ ropte han, „taket har gjort tjeneste som støtpute. Først brøt næsen paa maskinen gjennom det. Det tok en hel del av for det værste støt. Saa kom vingerne. De tok ogsaa litt av. Slik som jeg sat beskyttet bak vingerne og godt fastbundet, følte jeg ikke noget sterkt støt. Men jeg hadde en fornemmelse av at bli malt sønder og sammen. Hvis jeg hadde naadd jorden, vilde hele maskinen blit knust. Men ved at støte mot skuret var det taket som maatte gaa med, ikke maskinen. Dette hadde jeg altsaa tænkt ut. Men det var saamen heldig at roret lystret i sidste øieblik, saa jeg fik den litt over til venstre.“

Den lille gruppe blev en stund staaende paa taket uten at si noget. Saa kastet Dale cigaretstumpen og sa muntert:

„Faa den ned av taket saa snart dere kan. Vi er nødt til at la den gaa tilbake til verkstedet og bli hygget om igjen. Ved Jupiter!“ — han saa paa klokken — „den er over 11, og jeg har en hel haug med breve at undertegne paa kontoret.“

Han steg raskt ned av stigen, og gik som om ingen ting var hendt, over flyvepladsen mot fabrikken.

„Den der er ikke daarlig. Ikke noget slinger i valsen der,“ sa første-mekanikeren. „Men saa var det altsaa reparationsarbeidet. Kom her gutter, og ta i.“

KAPITEL II.

Dales to venner.

Efterat Allen Dale hadde kastet sin slitte, oljeflekkede flyverdragt over en stolryg, satte han sig ved skrivebordet i sit privatkontor i den aeroplanfabrik han hadde anlagt paa Langley-sletten. En hel haug med breve laa og ventet paa hans underskrift. Han saa ikke egentlig videre lysten ut paa dem, for i sit inderste hjerte hadet han alt kontorarbeide. Var det derimot et nyt aeroplan som skulde prøveflyves — det var noget andet. Dale likte aldeles ikke at sitte rolig i et kontor og undertegne breve. Men siden han nu engang var blit forretningsmand ved siden av at han var flyver, saa sa hans sunde sans ham at forretningsbreve maatte baade skrives, læses og undertegnes. Han gjorde en liten grimase som skulde bety et smil, og strakte sig for at ta en pen.

„Ved Jupiter!“ stønnet han; „jeg *er* jo stiv. Formodentlig kommer jeg til at faa kjende det en dag eller to at jeg flakset ned paa det taket.“

Han læste og undertegnet et par breve, gjespet og fik frem cigaretetuiet for at faa sig en røk igjen.

Han var vakker, bredskuldret, ikke 30 aar endnu, og alt verdensberømt. Det mest karakteristiske ved hans ansigt var den brede, faste og bestemte mund.

Som han sat der ved skrivebordet denne lørdag morgen i juni, klædt i en ledig sommerdres, var der noget vaarlig, sterkt og sundt ved ham. Han sat tilbakelænet i sin gyngestol og fulgte med øinene en røkring fra cigaretten. Øinene var klare og blaa; de kunde baade straale av munterhet og gnistre av pludselig vrede.

Saa rettet han sig op igjen, trak forretningsmæssig paa skuldrene, som om han mente det vel var bedst at se til at komme gjennom dette forbistrede arbeide paa en skikkelig maate.

Han tok fat igjen, læste og undertegnet, indtil han var færdig med sidste brev av lørdagsposten, som altid var drøi at komme igjennem. Saa puffet han med et lettelsens suk papirhaugen tilside, og grep telefonen som satte ham i forbindelse med de forskjellige avdelinger av fabrikk.

„Vær saa snild at be Kerr og Longley komme over til mig,“ sa han. Stemmen hadde en behagelig klang, rask og bestemt.

Saa gav han sig til at se igjennem nogen kontrakter om konstruktion og salg av

flyvemaskiner. De hadde i flere dage ligget og ventet paa at bli gjennomset.

Han sat sterkt fordypet og med rynkede øienbryn og læste gjennom disse svære dokumenter, da han hørte nogen i gangen utenfor.

Døren gik op, og ind kom to mænd som begge var Dales høire haand i alle slags flyveforetagender. Den ene var en liten firskaaren fyr med en tilsølet blaa bukse som varetræk utenpaa den anden. Ansigtet var morsomt rynket, fordi han hadde den vane altid at knipe øinene sammen. Men det var især hænderne som viste hvad slags arbeide han hadde. Egte arbeidsnæver, kraftige, senete, skidne; ingen vask formaadde at fjerne sporene av deres arbeide.

Det var Kerr, „motormanden“ som han kaldtes, kjendt over hele England, og ogsaa i utlandet, som en fuldstændig trollmand i kunsten at konstruere aeroplanmotorer. Just nu var alle sakkyndiges opmerksomhet henvendt paa ham; han hadde nemlig opfundet og med held prøvet en forbedring ved flyvemotorerne som i ganske betragtelig grad vilde formindske deres bensinforbruk, og den prøve han hadde foretat med den, var faldt meget heldig ut.

Aeroplanbyggere hele verden over hadde anstrengt sig for at faa motormanden Kerr i sin tjeneste. Men forgjæves, tiltrods for storartede tilbud. Saken var at Kerr næsten tilbød Allen Dale, som han ansaa for verdens første flyver. Derfor kunde intet pengetilbud formaa ham til at forlate sin tjeneste hos Dale.

Personlig var Kerr en ganske pen, rolig mand som sa meget litet, naar det da ikke gjaldt motorer. Kom de paa tale, blev han veltalende. Han hadde forresten sans for humor, og det kom imellem meget fornøielig frem.

Den anden var høi og tynd, saa stor kontrast til Kerr som vel mulig. En vakker mand, men saa næsten litt blasert og træt ut. Han brukte briller og røkte eftertænksomt paa en pipe. Han gik tvers over gulvet og dumpet straks ned i en av kontorstolene, idet han nonchalant la det ene ben oppaa det andet.

Men hans likeglade utseende løi fuldstændig paa ham. Det var nemlig Longley, en mand som var likesaa godt kjendt i flyverkredse som hans ven Kerr. Mens Kerr bygget motorer, gjorde Longley tegninger til de aeroplaner som Kerrs motorer skulde anbringes i. Og han var overalt beundret som den skarpsindigste og originaleste tegner av alle slags aeroplan typer.

Som Longley sat der, makelig henslængt, dampende paa sin pipe, og ventet paa at Dale skulde begynde, blev Kerr staaende og nervøst knipe øinene sammen,

mens hans store hænder fingret med en papirvegt som stod paa Dales pult.

Den berømte flyver bød Kerr en cigaret, og passieren dreiet sig en stund om Dales fald ned paa skurtaket. Dale vilde ikke høre tale om at gjøre reklame med historien, og skiftet øieblikkelig samtaleemne.

„Hør her, gutter,“ avbrøt han, „jeg maa i eftermiddag bile over til Sir Ralph Girdlestone paa Girdlestone Hall. Han kjendte min far meget godt, og jeg har flere ganger truffet ham ved flyvninger; han er meget interessert i luftsporten, uagtet han aldrig selv har fløiet. Nu har han skrevet og bedt mig komme over og spise middag hos sig paa sit gods; det blir en tur paa en 20 km. Jeg vet ikke om det er noget spesielt han vil mig; men det er ikke utelukket at han tænker paa at kjøpe et aeroplan. I ethvert tilfælde maa jeg reise.“

„Girdlestone? Det forekommer mig at jeg har hørt det navnet før. Er det ikke han som er slik jæger og opdagelsesreisende?“

Det var Longley som spurte, rolig, næsten aandsfraværende.

„Netop, han er det,“ svarte Dale, vendte sig saa om til Kerr og sa: „Det er sandt, det var noget jeg skulde spørre dig om. Naar vi nu faar fra os denne sidste bestilling fra staten, hvad tid tror du saa vi skulde kunne gaa ivei med vor nye store maskine?“

Kerrs rynkede ansigt blev endda mere rynket mens han tænkte. Saa kom det ivrig:

„Jeg synes vi burde kunne gaa igang med det straks, hvis du synes det. De to sidste militær-aeroplaner er nu i maskinhallen. Jeg har idag prøvet motorene paa dem.“

„Se det.“ Dale nikket bifaldende. „Og den nye oljepumpen og vandavkjølingen?“

Kerrs ansigt lyste op. Nu var han pludselig entusiast. Og uten mere opmuntring la han ivei med en begeistret beskrivelse av alle de sidst byggede motorers fuldkommenheter.

Dale avbrøt ham tilsidst med en munter latter:

„Jeg tænker du kunde drive paa at snakke om motorer til du blev aldeles blaa i ansigtet, hvis bare nogen vilde høre paa dig!“

Kerrs ansigt la sig i endda dypere folder og saa yderst forvirret ut ved denne

spøkende irettesættelse. Men Longley kom ham til hjelp ved at si:

„Du har altsaa alle utkastene til den nye maskinen i din pult, Dale? Hvis du vil, kan jeg se dem igjennem igjen engang i næste uke. Haster det forresten?“

„Nei — ikke egentlig,“ svarte Dale. „Det er bare det at jeg er ræd nogen anden kunde komme os i forkjøpet. Franskmændene er like i hælene paa os nu, vet du. I flyveaffærer gjælder det nu enten at være først, eller ikke at være. Det skulde ikke være ilde om dere kunde komme hit imorgen aften alt. Saa kunde vi ta os en røk og snakke om det altsammen.“

Dermed reiste han sig paa sin sedvanlige energiske maate, nikket og skridtet ut av kontoret og gjennom fabrikken. Tok saa veien mot en liten vakker villa som laa like ved. Her bodde han, og hadde en gammel husholderske til at styre huset for sig. Kerr og Longley eiet ogsaa hver sin villa i nærheten for at kunne være paa stedet bestandig og slippe at spille tid ved reiser frem og tilbake til fabrikken.

KAPITEL III.

Hemmeligheten om den skjulte skat.

Efter at ha spist sin lunch, satte Dale sig ned for at røke, mens han saa over en haug med privatbreve. Men det var ikke Dales sak at sitte længe stille ad gangen. Han sprang snart op, tok paa sin bilfrak og sendte bud efter sin automobil paa 25 hestekræfter med 6 cylinders motor og plads for to. Med denne kunde han komme avsted saa hurtig han ønsket.

Hopkins, Dales chauffeur, var en alvorlig, uforstyrrelig ung mand. Han var fortrolig med Dale, ogsaa med hans kjørefart, som visselig ikke var saa let at bli fortrolig med. Dale var anset for at være en av de første automobilkjørere i England. Hans begreper om tempoet var merkværdige. Han var ikke tilfreds med almindelig tøf-tøf-kjøring. I almindelighet ønsket han at kjøre forbi alt som færdedes paa en vei. I regelen gjorde han det ogsaa. Undertiden blev dette en temmelig enerverende beskjæftigelse for Hopkins, som maatte sitte ved siden av ham. Men litt efter litt var Hopkins hærdet til at være med paa hvadsomhelst. Han ikke saa meget som blunket engang, mens Dale nu jaget avsted i lynende fart og styrtet forbi alle andre biler paa veien til Girdlestone Hall.

Med denne fart varte det ikke længe før de var ved bestemmelsesstedet, en graa, imponerende bygning midt inde i en herlig park.

Dale sprang ut og bad Hopkins føre bilen bort til garagen. I det samme kom ogsaa Sir Ralph, som var klædt i en ledig jagtdres, ut paa trappen for at ønske sin gjest velkommen. Han var ikke egentlig sterkbygget, og det solbrændte ansigt var temmelig langt, ualmindelig høi som ogsaa panden var. Han hadde brunt, spidst skjeg og en graanende moustache. Ogsaa haaret var graat ved tindingerne.

Øinene maatte man legge merke til; de var graa, skarpe og gjennomtrængende; det var tydelig at se han var jæger. Allikevel var der et venlig glimt i dem.

Sir Ralph kom raskt og livlig ned og hilste hjertelig paa Dale. „Se det,“ sa han. „Jeg er saa glad fordi De hadde tid til at bile over til mig. Kom ind.“

Dale nød sin verts gjestfrihet og interessante passiar. Om den egentlige grund til at han hadde bedt Dale at komme, sa Sir Ralph ikke et ord før middagen var over, og de hadde placert sig i de svære lænestoler i hallen, hvor alle vægger var prydet med eierens jagttrofæer.

Sir Ralphs tjener kom ind med kaffe og cigarer. Tjeneren var en meget alvorlig mand, med et ærbødig væsen; men hans utseende skjæmtes litt av et iøinefaldende kast med det venstre øie. Efter at han budt om, forsvandt han øieblikkelig, saa de to blev alene.

„Se det,“ sa Sir Ralph — det var hans yndlingsuttryk — og tændte sin cigar. „Saa var det den ende jeg skulde spinde Dem. Er De en flink tilhører, Dale?“

„Oprigtig talt, som regel ikke,“ sa Dale leende.

Sir Ralph smilte, men erklærte at denne gang vilde han bli pent nødt til at være det.

„Jeg tror næsten jeg alt er interessert,“ svarte Dale. „Vær saa artig, begynd, og fortæl hvad det saa er.“

Sir Ralph nippet til sin kaffe, satte sig endda makeligere tilrette og drog nogen langsomme drag av cigaren. Begyndte saa med vel overveiede og omhyggelig valgte ord.

„Mange familier som kan føre sin slegt langt tilbake, har blandt sine forfædre en eller anden som, for at bruke et mildt uttryk, ikke har været akkurat som han burde være. Hvad os angaar, saa er „spøkelset i vor slegt“ en sjømand, en

sjøfarende kaptein, som var smartere end de fleste, selv i de tider, men som uheldigvis ikke kunde gjøre penge saa fort som han vilde med strengt tat ærlige midler. Og saa blev han hvad jeg er ræd en hel del modige mænd i hans tid blev, han blev sjørøver — simpelthen. Han har muligens selv git sig et andet navn, f. eks. eventyrer; men hvad han la an paa, sættende alt andet tilside, var utvilsomt sjørøveri. Men naturligvis,“ tilføiet Sir Ralph, idet han tankefuld tok et drag av cigaren, „den slags ting blev neppe betraktet som en forbrydelse i de tider, nemlig i midten av det 17de aarhundrede. Det var da nordøstkysten av Amerika, fra Orinocoelven til Panama-tangen, var hjemsoekt av sjørøvere. Grunden hertil laa vel i det faktum at denne strækning var kjendt som det rike spanske hovedland, og at der færdedes en mængde skibe lastet med kostbare skatter, en herlig fangst for sjørøvere. Det ser ut som om alle som kunde opdrive et skib og mandskap, ganske selvfølgelig har sat kursen dit for at røve og plyndre. Og mange av dem er uten tvil kommet tilbake med rikt bytte. „Granit“-Girdlestone blev min sjørøverstamfar kaldt, formodentlig paa grund av hans haarde natur. At dømme efter de beretninger jeg har om ham, maa han ha været en meget energisk og temmelig hjerteløs mand selv i de slagsmaalstider. I ethvert tilfælde hadde han hat mere held med sig end de fleste. Han drev som sjørøver i mange aar, og fik sammen en umaadelig masse kostbarheter. Ingen i familien har været istand til nøiagtig at værdsætte hans rigdomme. Men jeg skulde tro de beløp sig til noget nær £ 2000000, en ganske net sum at skrape sammen, selv for en sjørøver.

Endelig kom den dag da gamle Granit-Girdlestone fandt det paa tide at trække sig tilbake fra sin farlige geskjeft med alle sine røvede penge. Men just som han hadde bestemt sig til at slutte med hele forretningen og skulde sælge skibet og avskedige mandskapet, synes noget besynderlig at være hændt. „Granit“ hadde en kamerat som han synes at ha været forunderlig glad i, ialfald saa glad som denne haardhjertede mand har kunnet bli i nogen. Kameraten maa ha været en eiendommelig fyr for en sjørøver at være. Efter at ha været saa fæl en sjørøver som nogen, blev han pludselig religiøs. Og ikke tilfreds med selv at være omvendt, begynner han at faa stor magt over min stamfar.

Han maa sandelig ha faat overbevist ham ganske kraftig om hans vildfarelser; den gamle sjørøver blev nemlig aldeles lammet av samvittighetsnag. Han følte sig tydelig overordentlig uvel ved at ha faat saa mange penge ved sjørøveri, og bestemte sig pludselig til at bli av med dem allesammen. Ekscentrisk hadde han altid været; men paa sine gamle dage maa han være blit en smule sindssvak.

Ialfald har denne gudfrygtige kamerat hat en ganske merkelig indflydelse over ham. Gamle „Granit“ begyndte ivrig at realisere sine skatter. Alt skulde gøres om i juveler. Hans første tanke var paa grund av hans religiøse mani at sænke det hele paa havets bund. Men det synes som han i sidste øieblik har skiftet mening. Og saa sætter han sig til at utføre en plan saa merkelig som vel mulig. Istedenfor at sænke sine kostbarheter paa havets bund, bestemte han sig til at skjule dem paa forskjellige steder og arrangere en indirekte række med „nøkler“ som skulde føre til skjulestederne. Det er klart at hvad han vilde, var at gjøre det saa vanskelig at finde skatten, at der trængtes den høieste grad av taalmodighet og en søken hele verden over, om der skulde være haab om at finde den. Jeg tænker ogsaa den gamle fyr har ment at den som tilslut fandt skatten, maatte være en saare ihærdig mand, vel værdig til at opnaa en saadan belønning. Ingen kan jo saa nøie vite hvad der gik igjennem den snurrige gamle fyrs hode. Jeg tænker mig bare det har været noget slikt.

Men én ting var det at utarbeide en saadan plan, en anden at utføre den. Granit-Girdlestone brukte aar før han kunde faa alt arrangert som han vilde. Først gjorde han en hemmelig reise og skjulte selve skatten, som han efter mange overlægninger placerte paa en liten, ikke kartlagt ø i det nordlige Atlanterhav. Saa la han ivei med at sprede „nøklerne“ til at finde stedet rundt om paa de forskjelligste steder i verden.

Hvad han gjorde, var altsaa at vælge et sted, og saa faa en av sine officerer eller sjøfolk til at nedsætte sig der, idet han gav dem nok penger til at kunne komme godt igang med en eller anden bestilling. Enhver av disse fik en „nøkkel“ som de skulde ta i forvaring til gjengjæld for de penge gamle „Granit“ sendte over til dem. Og naar de døde, skulde de overgi „nøkkelen“ til sin søn eller nærmeste slegtning. Hvis en familie døde ut, skulde „nøkkelen“ gaa over til en anden familie, og saaledes videre, indtil nogen med den nødvendige fuldmagt kom og fordret hemmeligheten utlevert.“

Ved dette punkt i fortællingen saa Sir Ralph over til Dale og sa smilende: „Jeg ser hvad De tænker; hvorfor i alverden har ikke De selv gjort fordring paa skatten istedenfor at sitte og fortælle mig alt dette?“

Dale lo. „Ganske rigtig. Jeg tænkte noget slikt: men jeg vilde ikke forstyrre Dem, da jeg var altfor interessert.“

„Det glæder mig at jeg ikke har trættet Dem,“ bemerket Sir Ralph, og fortsatte saa: „Jeg har virkelig en grund hvorfor jeg ikke personlig har brydd mig om

denne skat. For det første sitter jeg meget godt i det. Selve pengene frister mig ikke, og jeg har altid tænkt at jeg helst vilde la dem være hvor de var. Jeg liker aldeles ikke den maate hvorpaa de er vundet, og derfor har jeg ikke ønsket at gjøre noget for at faa dem. Og noget lignende tænker jeg andre i familien før mig har tænkt, siden ingen av os har rørt en finger for at prøve paa at kræve disse penger.

Men nu,“ sa Sir Ralph og blev alvorligere, „nu er der opstaat en ny situation. For et par aar siden var jeg i New York og støtte der paa en tysker, en rigtig fiks fyr, som gik under navn av professor Schultz. Siden er jeg kommet efter at han har paatagne navn i dusinvis og er helt igjennem en kjeltring. Han er høi, i grunden staut at se paa, med et busket, sort skjeg og nogen smaa, eiendommelig gjennomtrængende øine.

Nu, da jeg traf ham, gav han sig ut for astronom, Gud vet av hvilken grund.

Saa maa jeg heller ikke glemme at fortælle at han reiste over med mig paa samme baat i november, ikke nu sidste aar, men forrige.

Han var meget underholdende, rigtig en morsom fyr at være sammen med. Saamen, vi blev saa gode venner ombord at jeg paa flyende flekken inviterte ham til mig i julen. Han kom naturligvis, og uten at ane det dumpet jeg midt oppi det med en kjeltring.

Da det var i juleferien, hadde jeg mine to gutter, Jack og Tony, hjemme, og nu kom de ogsaa ind i historien om familieskatten. For flere aar siden, før min hustru døde, hadde hun fortalt smaagutterne noget av denne romantiske historie om skatten. Efter dette hadde de naturligvis stadig plaget mig for at faa vite mere. Og netop den julen da tyskeren var hos os, lovte jeg at jeg vilde fortælle dem resten. De var jo store gutter nu, og jeg var blit kjed av stadig at si nei.

Saa en eftermiddag, her i hallen, fik de historien. Jeg fortalte dem forresten ikke alt; det syntes jeg ikke var rigtig; men de fik vite de viktigste ting, mens jeg beholdt en hel del detaljer. Jeg husker at jeg hadde holdt mig inde et par dage paa grund av reumatisme, som jeg ofte faar naar jeg har gaat for meget paa jagt i fugtig veir. Den eftermiddag jeg taler om, var gutterne og jeg saa godt som alene i huset, alle de andre var ute paa jagt eller for at spille golf.

Jeg skulde gjerne ha svoret paa at der ikke var en sjæl i huset foruten os mens jeg fortalte gutterne historien; men efter hvad jeg siden fik høre, maa denne tyske skurken ha lyttet. Ved at spørre mig for, fik jeg vite at man trodde han

hadde været paa sit værelse den eftermiddagen. Jeg formoder at han virkelig har listet sig nedover trapperne til han kom saa nær at han kunde høre mig, og saa har lyttet uten at bli set.

Men jeg hadde ingen anelse om dette dengang. Det var ikke før flere maaneder senere, da jeg talte med en ven som jeg trygt tør stole paa, og som netop var kommet tilbake fra nordøstkysten av Syd-Amerika. Han fortalte at en mand som nøiagtig svarte til tyskerens utseende, var gaat ut paa en ekspedition for at finde en skjult skat paa en viss ø.

Nu var det snart gjort at lægge sammen to og to. Og efter hvad jeg fandt ut, syntes det utvilsomt at fyren var paa spor efter skatten. Han hadde hørt saa meget av hvad jeg fortalte gutterne, at han kunde finde ut øens beliggenhet. Og saa kan de forlate Dem paa jeg ikke var sen om at foreta flere undersøkelser. Jeg kom da ogsaa efter at „professor Schultz“s ekspedition hadde været forgjæves. Han kom tilbake fra øen uten nogen skat, hvilket øiensynlig var en stor skuffelse. Mine undersøkelser førte ogsaa til andre opplysninger, nemlig at den elskværdige „professor“ var et av de viktigste medlemmer i en bande internationale svindlere og hemmelig sammensvorne.

Førend han begyndte at dyrke mit bekjendtskap, maa han uten tvil ha hørt noget av historien om den skjulte skat. Og jeg tænker at hvemsomhelst som gider gjøre historiske studier i de spanske besiddelser, vilde faa høre litt om hvorledes gamle Girdlestone hadde anbragt sin formue. Sikkert er det ialfald at han med hensigt dyrket mit bekjendtskap. Men det fryder mig at vite at denne kjeltringen som hadde lyttet utenfor min dør, reiste forgjæves. Det er ikke saa vanskelig at finde øen, ser De. Det er bare at reise til munningen av den store flod Omano, og saa styre en viss kurs indtil man er likeoverfor øen. Men gamle „Granit“ var en gløg fyr. Han skjønnte godt at det at finde øen var temmelig uviktig; naar man ikke hadde de andre nødvendige „nøkler“, kunde man gjerne tilbringe aar paa øen uten at bli klokere paa skatten.

Et faktum er det, at før nogen kan gjøre sig haab om at finde skatten, maa man være kommet i besiddelse av fire vigtige „nøkler“. For at faa den ene, maa man til det sydøstlige Arabien; den anden faar man paa en ø i det Indiske Hav; den tredje paa en anden ø, denne gang i det sydlige Stillehav. Den fjerde maa man finde paa kysten av Kalifornien. Naar den som søker, kommer til disse steder, maa han opsøke den mand som har „nøkkelen“. Han vil enten være en efterkommer av den som først blev betrodd hemmeligheten, eller tilhøre den

familie til hvem disse maatte ha overdraget „nøkkelen“. Til denne maa man saa si visse ord, som tilsammen danner en sætning. Man maa ogsaa vise ham noget — et tegn. Saa vil han svare med ett ord — bare ett eneste ett. Det er hele hemmeligheten, at enhver av disse fire har hvert sit ord, bare ett, altsaa. Men disse fire ord skal, naar man engang har faat dem, danne den sætning som aabenbarer hemmeligheten om paa hvilket sted skatten ligger skjult paa øen. Meget sindrig, ikke sandt?“

„Overordentlig,“ svarte Dale.

Sir Ralph fortsatte: „Nu kan altsaa tyskeren ikke ha hørt alt det jeg fortalte mine gutter den dag. Alt hvad han vet, er sikkerlig bare hvorledes han skal finde frem til øen, og saa navnet paa et av de steder hvor „nøklerne“ er, nemlig det i Arabien. Jeg er viss paa at han maa ha hørt det, fordi en opdager som jeg kjender, nylig kom hjem fra en studiereise i Arabien, og fortalte at en mand som sikkert maa ha været vor tysker, hadde gjort en mængde forespørsler i en viss bys handelskvarter.

Naturligvis vil ikke Schultz med sin nydelige bande i ryggen opgi saken. Det gjælder altfor mange penge til det. Han vil være istand til hvadsomhelst for at opnaa flere opplysninger, og jeg tviler ikke et øieblik paa at han ikke vil betænke sig paa at bruke voldsomme midler, hvis han tror det vil hjelpe ham til at naa maalet.“

Sir Ralph var meget alvorlig da han sa:

„Det er nu blit klart for mig hvad jeg har at gjøre. Jeg har lagt min plan.“

„Jeg tror jeg har gjettet den,“ sa Dale rolig. „De vil selv ta ut og lete efter skatten.“

„Ganske rigtig. Ikke fordi jeg behøver pengene, men fordi jeg ønsker at sætte en stopper for at disse kjeltringerne skal faa snuset op hemmeligheten. Og nu er jeg kommet til det punkt som jeg vet vil interessere Dem overordentlig,“ sa Sir Ralph og tændte en ny cigar.

„Det er netop hvad jeg har sittet og ventet paa,“ svarte Dale. „Og jeg vil si Dem,“ tilføiet han hjertelig, „at hvis De kan bruke mig her, saa vil jeg hjelpe Dem av alle kræfter. Det er hvad jeg foreløbig kan love.“

„Godt,“ sa Sir Ralph og nikket bifaldende. Saa fortsatte han livlig: „De fortalte mig for en maanedes tid siden at De holdt paa at gjøre tegning til et aeroplan av

en aldeles ny type. Meningen var, tror jeg, at det skulde kunne flyve lange afstande uten at gaa ned, og ogsaa kunne bære en del fragtgods, om det behøvdtes?“ Han stanset og saa spørgende paa Dale.

„Ja, og aeroplanet er tegnet,“ svarte Dale. „Merkelig nok talte vi om den netop idag, og sa at vi haabet at kunne begynde med den nu straks.“

„Se det!“ Sir Ralph saa straalende ut, og var meget ivrig da han spurte: „Hvis De tillater det, vil jeg bestille dette aeroplan til den første reise.“

Dale bøide sig fremover: „De mener?“

„Jeg mener akkurat dette: en luftreise rundt jorden for at søke efter de omtalte „nøkler“ og finde ut hemmeligheten med den begravne skat.“

„Ved Jupiter!“ var alt hvad Dale fik sagt.

„Spørsmålet er nu,“ fortsatte Sir Ralph, „kan Deres aeroplan gjøre dette?“

„Det har jeg ikke spor av tvil om,“ svarte Dale. „Vi blir nødt til at øke dens bensin- og oljebeholdning; men det kan gjøres.“

„Godt. Jeg vil leie aeroplanet og bære alle omkostninger,“ sa Sir Ralph bestemt.

Men her protesterte Dale: „Nei, det vil bli et saa storartet eksperiment, at jeg vil skaffe Dem aeroplanet uten nogen omkostninger. Siden kan vi jo dele utgifterne.“

„Naa, jaja,“ svarte Sir Ralph, „det kan vi jo snakke om siden.“

„Og nu gjælder det for mig,“ sa Dale, „at se over tegningerne til aeroplanet igjen. Jeg har dem i min pult. Og saa vil jeg, hvis De tillater det, be mine to nærmeste venner, Kerr og Longley, at komme herover og hilse paa Dem. Ved Jupiter!“ han saa paa sit ur, „klokken er 12. Da maa jeg øieblikkelig avsted.“

„Vent et øieblik; jeg maa faa gi Dem en ny cigar.“ Sir Ralph aapnet kassen. „Aa, der er ikke flere.“

Han fór op, men istedenfor at ringe, gik han raskt over til en portiere som hang mellem hallen og en lang gang ned til tjenernes værelser.

Han puffet utaalmodig portieren tilside, tok saa to skridt tilbake, maalløs av forbauselse.

Like bak portieren stod tjeneren Simmonds, stum og sfinxlignende. Hans bleke, glatrakede ansigt var aldeles ubevægelig; der var bare et underlig glimt i øinene.

KAPITEL IV.

En tyv i natten.

„Simmonds, hvad i alverden —“

Sir Ralphs stemme var bydende, og hans skarpe graa øine saa forbauset spørgende paa ham.

Men tjenerens ansigt viste bare den mest uttryksløse høflighed idet han traadte frem foran portieren.

„Undskyld at jeg skræmte Dem, Sir.“ Stemmen var aldeles rolig. „Jeg kom just for at spørre om det var noget De manglet.“

Sir Ralph saa igjen granskende paa ham. Men han var fremdeles like ubevægelig og korrekt alvorlig.

„Godt.“ Sir Ralph var litt kort. „Telefoner til garagen efter hr. Dales bil, og la os saa faa nogen flere cigarer.“

„Øieblikkelig, Sir.“ Og tjeneren trak sig langsomt og aldeles fattet tilbake.

Sir Ralph saa paa Dale og slog op en liten latter. „Vet De, jeg tror jeg begynder at bli en smule nervøs i anledning av denne affæren med skatten. I det samme jeg saa Simmonds staa der bak portieren, fór det et øieblik gjennom mig at han lyttet, likesom den kjeltringen av en tysker.“

Dale saa forskrækket ut. „Han ser da saa tilbakeholden og velopdragen ut. Har De hat ham længe?“

„Nei, ikke mer end nogen faa maaneder. Men jeg husker at han hadde de aller bedste anbefalinger.“

Dale nikket, men saa fremdeles litt betænkelig ut. I det samme kom tjeneren ind igjen og bevæget sig langsomt over gulvet med et bret i haanden. Hans ansigt var nu fuldstændig uttrykkløst som en maske.

„Cigarer, Sir.“ Det lød rolig og ærbødig. Han satte brettet ned og forsvandt lydløst.

Dale tok en cigar og tændte den uten at si noget, tilstod saa med et smil: „Jeg liker ikke det kastet med øinene paa den fyren. Det er noget saa eiendommelig ved det.“

„De har ret, Dale,“ sa Sir Ralph smilende. „Men en mand behøver jo ikke absolut være en skurk, fordi om han skjeler litt, hvad?“

De lo begge. I det samme hørte de Dales motor utenfor.

„Farvel, Sir Ralph,“ sa flyveren. „Jeg vil gaa like paa den sak vi har talt om. Saa kan vi senere gaa alt nøiere over. Jeg vil først gjøre en beregning og skrive den ned.“

„Det er udmerket,“ svarte Sir Ralph. „Imidlertid, ikke et ord til nogen!“

„Selvfølgelig ikke. Stol bare paa mig, Sir Ralph.“

„Det vet jeg at jeg kan,“ var svaret.

Dagen efter, søndag, sat Dale i sit hyggelige lille hjem like ved aeroplan-verkstedet, sammen med Kerr og Longley, som efter hans indbydelse var kommet indom for at faa en røk og en passiar sammen med ham.

Det var blit sent; den lille salong var fuld av cigar- og cigaretrøk, men de tre venner lot ikke til at tænke paa opbrud. Det var ikke saa ofte de hadde tid til lange personlige konferanser.

Dale hadde, uten at røbe reisens egentlige maal, sittet og fortalt de to andre om Sir Ralphs storartede plan, en jordomseiling pr. aeroplan.

„Naturligvis er det en voldsom historie at begi sig ut paa,“ sa Dale, „og jeg sa selvfølgelig ikke paa staaende fot at vi kunde paata os den. Jeg maatte tale med dere først. Men min mening er, at om vi kunde gjøre noget slikt, saa vilde det være en førsterangs reklame for vor nye flyvemaskine, noget absolut overbevisende, om det lykkedes.“

Longley nikket bifaldende og fylgte sin uundværlige pipe paany.

Kerr la ansigtet i de mest eftertænkssomme folder. Om litt kom det: „Hvad den slags aeroplaner angaar, saa er alt i orden; de vil flyve hvor længe det skal være. Det behøver vi ikke ha nogen bekymring for. Men det vanskeligste punkt er om vi kan faa med nok brændsel. Hvis vi f. eks. brukte et aeroplan som er bestemt, la os si for 12 personer, men bare tok 6 med, burde vi ha plads nok i tankene for bensin og olje til adskillige tusen kilometers fart uten at lande.“

Longley, som nu hadde faat tændt sin pipe, gav ogsaa sit besyv med:

„Farten er naturligvis i dette tilfælde det avgjørende. Jeg regner at vi med vort system, som tillater en mindsken av bæreflaterne under flugt, burde kunne gjøre

litt mere end 160 km. i timen. Det er en svær fart, selvfølgelig, men jeg tror at aeroplanet vil kunne klare den. Og du vet, Dale, at et aeroplan som flyver med den fart, burde kunne bane sig vei uhindret av al slags vind.“

„Det er saa,“ sa flyveren samtykkende. „Man maa ha ordentlig fart i storm. Apropos, Longley,“ tilføiet han, „viser de utkast som jeg har i min skuffe paa kontoret, din sidste opfindelse med hensyn til at „reve“ aeroplan-vingerne?“

„Nei, ikke som noget færdig resultat,“ var svaret. „De utkast som vi la ned i din pult, gjælder en tidligere type. Det aeroplanet kunde ikke gaa med saa stor fart som det sidste jeg har utarbeidet. Jeg tror virkelig ikke at det vilde klare mer end omkring 120 km. i timen. Men med dette nye system“ — Longley blaaste ut en hel sky med røk — „burde vi, naar motoren var drevet op til det yderste, kunne præstere som maksimum noget slikt som en 230 km. i timen. Men selvfølgelig, det vilde ogsaa være grænsen.“

„Ved Jupiter!“ utbrøt Dale, „dette er imponerende. Hvis vi kan omgjøre denne flyvemaskinen til en virkelig praktisk passager-befordrer — da vil du minsandten snart kunne flotte dig med et hus i Park Lane, Kerr!“

Ingeniøren sa smilende idet han saa paa sine svære arbeidsnæver: „Et hus i Park Lane er ikke netop i min genre. Et net litet hus paa landet et sted, med et idealt verksted til at arbeide i, vilde —“

„Bli flere motorer!“ avbrøt Dale ham leende.

Slik fortsattes passieren. De tre var gode kamerater og nød en god spøk likesaa godt som de alvorlige planer om den storartede flyvetur.

Røken laa nu som tyk taake over hele værelset. Da klokken slog 2, ropte Dale: „Ved Jupiter! Vi er værre end de værste sladresøstre til at dra tiden ut. Tør jeg spørre om ingen av dere føler trang til at lægge sig?“

„Ikke jeg for min part,“ svarte Longley, og da Kerr nikket samtykkende, tilføiet Longley:

„Hvad jeg hadde lyst til, Dale, var at gaa indom fabrikken paa hjemveien og faa de utkastene i pulten din. Jeg tror det vilde være fornuftig at se dem igjennem litt nu mens vi har alt dette i hodet endnu. Jeg kunde ta papirerne med mig hjem og gaa igjennem dem imorgen tidlig før jeg kommer paa fabrikken.“

„Det var en god idé,“ svarte Dale. „Jeg vil gaa med. Litt frisk luft var ikke av veien.“

„Jeg blir ogsaa med,“ ropte Kerr. Og dermed gik de alle tre i maaneskinnet over til den store, øde fabrik.

De var kommet omtrent halvveis, da Dale stanset og ropte: „Hør!“

I nattens stilhet hørte de fra hovedveien, som laa litt bakenfor fabrikken og krydset pladsen foran den, tydelig lyden av en automobil som blev sat igang. Det var en stor motors kraftige tøv, tøv.

Dale lyttet: „De der har ordentlig kraft,“ sa han. „Hør, de kjører nu; det er ikke tvil om det.“

De lyttet, og hørte bilen fjerne sig med voldsom fart.

„Hat et uheld, saa det haster, tænker jeg,“ mente Kerr.

De tre gik videre, ind paa en sidevei som førte til Dales kontor. Han aapnet selv, og de famlet sig frem gjennom den mørke gang som endte ved Dales dør.

Kerr gik først; pludselig hører de to andre ham snuble og sætte skarpt i: „Jeg spør hvad dette er?“

Han følte sig for paa gulvet i mørket, og fór saa forskrækket tilbake.

„Riv av en fyrstikke! Fort!“ hvisket han. Dale kom bort til ham med en tændt fyrstikke, og i det svake, blafrende lys saa de et blekt ansigt. Det var Jenkins, som hadde nattevakten ved fabrikken. Der laa han paa ryggen i gangen.

Manden slog øinene op da lysskjæret faldt paa ham, han bevæget saavidt læberne og mumlet: „Han er gaat,“ lukket saa øinene igjen. Blodet randt fra et saar tversover panden.

„La os faa ham ind paa mit kontor,“ sa Dale raskt. „Det er lysere derinde.“

Kerr og Longley løftet forsigtig manden op og famlet sig frem gjennom gangen efter Dale, som gik foran og fik skrudd paa lyset i kontoret. Idet de la Jenkins ned paa gulvteppet, fik de se Dale staa og stirre temmelig forbløffet paa sin pult. Lokket var brutt op, og hans private papirer laa strødd omkring.

„Ved Jupiter, tyveri!“ ropte han. „Men hvad i alverden er det de har villet ha?“

Et øieblik tidde de alle tre. Saa sa Kerr rolig: „Jenkins maa kunne hjelpe os. La os se om han er farlig saaret.“

De gav sig nu alle til at stille med ham. Kerr laget en udmerket bandage av et haandklæ, og bandt det rundt mandens hode. Han syntes ikke at ha faat mer end

dette ene, men temmelig dype hul i panden. Om et par minutter rørte han paa sig, og aapnet igjen øinene. De tre reiste ham op fra teppet og fik sat ham ned i Dales makelige kontorstol.

Han var dødelig blek, men det saa ut som om han hadde faat bevisstheten igjen.

„Er De saa bra at De kan fortælle os noget om dette, Jenkins?“ spurte Dale venlig.

„Ja, det kan jeg nok,“ svarte han svakt, men tydelig. „Jeg skulde just ta min vanlige runde kl. 1, da jeg pludselig faar høre en underlig støi. Jeg lytter, og synes den kommer fra et sted i nærheten av Deres kontor. Saa gaar jeg rolig fremover, og som jeg kommer ind i gangen, ser jeg det lyser under kontordøren. Jeg kryper videre, og gjør saa et hop ind. Og der staar en stor lang fyr og sorterer papirer i Deres skuffe. Han vender sig rundt, og jeg gjør et byks imot ham. Saa farer vi om en stund, slaar og fegter til jeg faar revet av ham en slags maske han hadde for ansigtet.“

„Hvordan saa han ut?“ avbrøt Dale ivrig.

„Aa, han var høi og fint barbert, saan litt gammelagtig, og med en pudsig skjeling, som et kast at kalde for, i det venstre øie.“

„Ved Jupiter!“ satte Dale i. „Dette er nok ikke til at ta feil av.“

Han plystret og saa mildest talt forbauset ut.

„Hvad er det du mener? Hvad er paafærde, Dale?“ spurte Longley mystificert.

Kerr saa ogsaa umaadelig forfærdet ut.

Endelig sa Dale: „Dette er ilde, gutter. Naturligvis forstaar dere ingenting av det. Saken er, jeg kunde ikke iaften fortælle dere alt Sir Ralph fortalte mig. Jeg forpligtet mig til taushet. Derfor maa jeg tie til han gir mig lov til at tale.“

„Ja — men hvad har denne historien her med det?“ spurte Longley.

„Det kan jeg ikke forklare nu uten at bryte mit løfte. Men da Jenkins beskrev mig fyrens utseende, fik jeg et ordentlig chok. Fordi jeg tror det er Sir Ralphs tjener som har brutt pulten op. Og han visste nok hvad han lette efter, skulde jeg tro!“

Longley grep mekanisk i lommen efter snadden sin. Kerr simpelthen bare glodde paa Dale, og fik tusen rynker i ansigtet.

„Ja, dere forstaar,“ fortsatte Dale, „hvis det er som jeg tror, saa er den fyren ingen almindelig tjener, men medlem av en farlig forbryderbande. Fortsæt saa, Jenkins.“

„Det skal jeg gjøre,“ sa Jenkins, som nu øiensynlig var kommet sig betydelig. „Denne fyren og jeg hadde en ordentlig batalje. Jeg gjorde mit bedste for at faa bugt med ham; men det var et stridt arbeide. Vi var kommet ut gjennom døren, og der laa vi og basket om hverandre ute i gangen. Pludselig faar han en haand fri, og gir mig et slag i hodet med det redskapet han hadde brukket op pulten med. Og dermed var jeg ute av sagaen, som dere vilde si, og visste ikke mere av mig før jeg fik se Kerr staa over mig.“

Dale gik bort til pulten og undersøkte den nøie. Derpaa saa han over alle papirerne som laa strødd utover. Saa rettet han sig op og sa: „Netop som jeg tænkte, ja. De utkastene til det nye passager-aeroplan som jeg hadde her, er alle væk. Men ikke noget andet er borte. Manden har visst hvad han vilde ha, og har ikke brydd sig med noget andet.“

„Du mener —?“ Det var Longley som spurte.

„Alt staar aldeles klart for mig nu,“ erklærte Dale. „Denne kjeltring av en tjener stod bak en portiere igaaraftes, da Sir Ralph gik ut for at be om nogen cigarer. Det slog mig som besynderlig da ogsaa at han skulde staa der. Men nu har jeg ingen tvil om hvad han vilde. Han hadde staat der og lyttet, mens Sir Ralph fortalte mig en vigtig hemmelighet.“

Kerr og Longley saa ikke ut til at forstaa noget av alt dette.

„Hør her, gutter,“ fortsatte Dale, „det er en hemmelighet, og det en meget værdifuld, som Sir Ralph er i besiddelse av. En fiffig tysker søkte for en tid siden at faa tak i den, men det lykkedes ham ikke at faa vite alt hvad han ønsket. Og nu er det klart at denne falske opvarterfyren paa en eller anden maate er kommet i huset der for at faa lurt ut resten, og —“

„Men, jeg spør, Dale,“ avbrøt Longley, „hvorfor skulde manden komme hit og bryte op din pult?“

„Det er let at forklare,“ var svaret. „Den flyvningen vi har snakket om, har nemlig at gjøre med Sir Ralphs hemmelighet. Forstaar dere? Godt. Jeg husker tydelig at jeg fortalte Sir Ralph at utkastene til aeroplanet laa i min pult. Fyren har staat bak portieren, hørt det hele, og saa bestemt sig til at faa vore utkast.“

„Men hvad vil han med dem?“ spurte Kerr, fremdeles like forbauset.

„Jeg tror,“ svarte Dale, „at det er en stor og farlig bande som arbeider her. Og de har bestemt sig til at ville faa fat i Sir Ralphs hemmelighet paa en eller anden maate. Jeg antar deres plan er — hvis da ikke denne tyven blir fakket, og vi faar vore papirer tilbake — at bygge en flyvemaskine efter vore tegninger, og saa gjøre den samme flyvning som vi har uttænkt.“

„Men hvad er det det gjælder?“ Det var Longley som spurte. „Naa ja,“ tilføiet han raskt, „jeg husker nu at du jo ikke har lov til at fortælle mig det.“

„Men,“ sa Dale eftertænksomt, „jeg tror igrunden ikke det kan gjøre noget at fortælle dere det. Gevinsten for vinderen i denne lille forretning er saan et par millioner pund. Det er det hele.“

Kerr plystret og blunket med øinene. Longley røkte med en meget tankefull mine et par minutter. Saa sa han rolig: „Husker du den bilen vi hørte paa veien her for en stund siden, Dale?“

Dale nikket.

„Mon ikke det skulde ha været tyvens?“ tilføiet Longley.

„Ved Jupiter! Jeg tror du har ret, gutten min!“ ropte Dale.

„Men hvis det var ham, kan vi saa ikke faa stoppet ham et eller andet sted?“ spurte Kerr.

„Uheldig at vi ikke kan beskrive bilen,“ bemerket Longley.

„Nei, men takket være Jenkins kan vi jo gi en temmelig nøiagtig beskrivelse av manden,“ sa Dale. „Jeg ringer øieblikkelig op til politiet, og fortæller hvad vi vet. De kan saa sende underretningen videre og faa bilen stoppet. Det er ialfald en chance for det.“

De andre nikket samtykkende. Og snart stod Dale og talte med politi-inspektøren i Kempston, en liten by som laa en 14-15 km. derfra.

Mens Dale telefonerte, gik Kerr paa opdagelse i værelset ved siden av, og kom tilbake med en flaske brændevin, som de hadde der i tilfælde av ulykkes-hændelser. Han paastod at Jenkins trængte litt.

Kerr hadde ogsaa gjort en opdagelse derinde, og denne meddelte han Longley mens Dale telefonerte.

„Der staar et vindu aapent derinde,“ hvisket han. „Det er brutt op. Saa der er altsaa fyren kommet ind.“

Imidlertid stod Dale ved telefonen. Og efter at ha git en hurtig beskrivelse av tyven, hørte de ham forbauset rope: „Hvad? Ved Jupiter! De sier ikke det?“

Meddelelsen blev øiensynlig gjentat av inspektøren. Dale lyttet mer og mer forbauset. Saa la han røret væk og vendte sig til de andre.

„Dette slaar rekorden,“ erklærte han.

„Hvad er det nu da? Sandelig en anstrengende nat,“ sa Longley.

„Dere vil neppe tro det,“ svarte Dale; „men politiet hadde alt faat signalementet til den foregivne tjener før jeg ringte dem op, og var alt iveri med at lete efter ham.“

„Men hvorfor?“ spurte Kerr.

„Det er netop pointet,“ svarte Dale. „De er efter ham for et tyveri hos Sir Ralph Girdlestone.“

„Men —“ avbrøt Longley. „Aa nei, hvad kan det nytte at spekulere paa dette. Det er det rene mysterium.“

„Ja, det er en ganske eiendommelig historie,“ var Dale enig i. „Denne tjeneren staar uten tvil i forbindelse med den tyske kjeltringen som først hadde prøvd at faa tak i Sir Ralphs hemmelighet. Efter at ha hørt vor samtale igaarftes, maa han ha bestemt sig til først at bestjæle Sir Ralph, og saa komme hit og bryte ind hos mig. Jeg vil rigtig haabe at han ikke har stjaalet noget hos Sir Ralph som gir ham nøkkelen til vor hemmelighet. Har han det, saa avhænger alt av om vi faar tak i ham.“

Kerr avbrøt ham pludselig: „Hør!“

De lyttet alle; og i nattens stilhet hørte de tydelig en automobil nærme sig fabrikken.

„Hvem i alverden —?“ ropte Dale. Han og Longley løp ut gjennom gangen, mens Kerr blev tilbake hos Jenkins.

Idet de naadde ytterdøren, skinte lygterne fra en stor sekscylinders-motor like i øinene paa dem. Den stoppet like utenfor døren, og en mand sprang ut.

„Er det Dem, Dale?“

„Ja, det er. Er det virkelig Sir Ralph Girdlestone?“

„Ja,“ svarte han og kom nu bort til de to andre og hilste smilende paa dem. „Jeg hadde alt lagt mig, men fik ikke sove. Først prøvde jeg naturligvis at faa fat i Dem i telefonen, men forgjæves. Og da jeg ikke vilde vente til imorgen, bilet jeg likesaa godt herover.“

De tre mænd gik indover til kontoret.

„Jeg saa det lyste her da jeg kjørte ned fra hovedveien,“ sa Sir Ralph. „Jeg maa si dere arbeider langt utover. Hvad betyr det egentlig?“

De var nu kommet ind paa kontoret. Sir Ralph fik øieblikkelig øie paa Jenkins, som fremdeles sat der i Dales stol, blek og med bandage over hodet.

„Hvad i alverden betyr dette, Dale?“ spurte han overrasket.

Dale smilte litt morsk, tændte en cigaret og svarte saa rolig: „Det betyr bare det, Sir Ralph, at Deres korrekte, respektable tjener, han med træ-ansigtet og det omtalte kast med øiet, har gjort os den ære at avlægge os en uvelkommen visit.“

Sir Ralph fór forbauset og ærgerlig op.

„Og ikke det alene,“ fortsatte Dale, „men han slutter sin natlige visit med et mordforsøk paa min vaktmester her, for saa at forsvinde med vore tegninger til det store aeroplan som vi diskuterte efter middag hos Dem forleden aften. Det er muntert, ikke sandt?“

„Store himmel!“ Sir Ralph satte sig, stum av forfærdelse.

„Og nu har vi netop hørt fra politiet,“ tilføiet Dale, „at denne interessante herre ogsaa har bestjaalet Dem.“

Sir Ralph nikket mørk.

„Kanske De vil berette hvad der er hendt hos Dem, saa kan vi sammenligne begivenheterne,“ sa Dale.

Sir Ralph tok sig sammen.

„Godt. Da jeg kom hjem fra en tur iaften, fortalte de andre tjenere mig at denne humbugmakeren av en opvarter ikke var at finde noget sted. Jeg lot gjøre forespørsler og ventet en stund, men væk var han. Det var mig først aldeles ubegripelig. Men da han fremdeles ikke var at finde, begyndte jeg at bli mistænksom.“

Saa gik jeg ind i biblioteket. Men jeg skulde fortalt, Dale, at like før De kom over til mig, hadde jeg studert et visst dokument og et visst tegn — for at opfriske min hukommelse i anledning av det vi snakket om — De vet. Godt, da jeg nu igjen kommer ind i biblioteket, og gaar og studerer paa hvad denne fyrens forsvinden skal bety, finder jeg lokket paa min pult splintret og brutt op. Og en liten privat skuffe hvor jeg gjemte disse ting, var aldeles i stykker, og — hvad der er det viktigste — baade skrivelsen og det „tegn“ som jeg hadde der, var borte.“

„For en fuldblods kjeltring!“ ropte Dale. „Noksaa rimelig at jeg hadde mistillid til ham straks.“

„Det hadde jeg ogsaa til en viss grad,“ sa Sir Ralph. „Naa ja, det er ikke stort mere at fortælle. Jeg hørte av de andre tjenere at fyren hadde telefonert til London, og da lukket sig omhyggelig inde i telefonrummet, saa ingen skulde høre ham. Saa De skjønner det er en hyggelig bande vi har faat med at gjøre, Dale.“

„Saamen, ja. Men nu kommer hovedsaken, Sir Ralph, hvilken værdi hadde de ting han stjal fra Dem?“

Istedenfor at svare, saa Sir Ralph spørgende paa Kerr og Longley, uviss om han kunde tale frit ut.

Dale forstod, og kom ham til hjelp ved høitidelig at forestille sine to venner for ham.

„De er mine intime venner, Sir Ralph. Og foruten at være mine kolleger og bedste hjælpere i mit arbeide, vil de begge følge os paa den reise vi har snakket om. De kan ha fuld tillid til dem.“

Men nu kom vaktmesteren paa benene.

„Jeg forstaar De vil være alene,“ sa han til Dale. „Jeg er meget bedre nu, saa jeg rusler over til mig selv. Jeg er bare litt sjaber endnu. Imorgen er jeg like god igjen.“

Kerr tilbød at følge ham, men det vilde han ikke høre noget om. „Jeg staar udmerket paa mine egne ben nu; og paa hjemveien gaar jeg indom den andre vaktmesteren, Richardson, og faar ham til at ta resten av nattevakten for mig.“

Dermed gik han.

„Nu, Sir Ralph?“ sa Dale.

Sir Ralph saa meget alvorlig ut da han sa: „Idet jeg forklarer hvad jeg nu vil gjøre, viser jeg Deres to venner den mest absolute tillid, Dale.“

Baade Kerr og Longley nikket alvorlig.

„Godt,“ fortsatte Sir Ralph, „hvad den skurken har stukket sig bort med, er hverken mer eller mindre end hele nøkkelen til opdagelsen av skatten.“

KAPITEL V.

Et kapløp med tiden.

„Ved Jupiter! saa ilde trodde jeg ikke det hadde været,“ ropte Dale.

„Jo, det er nok saa,“ fortsatte Sir Ralph. „Men jeg kan kanskje gjøre alt litt forstaaeligere for Dem, hvis jeg fortæller Dem de stjaalne sakers historie. Jeg maa bare først for Deres to venners skyld gi et litet resumé av den historie som jeg alt har fortalt Dem, Dale.“

Dette gjorde han ogsaa med prisværdig korthet, mens Kerr og Longley hørte paa med den største interesse. Efterat de saa hadde opfattet det væsentligste, fortsatte han: „Noget av det værste er, at blandt det som blev stjaalet fra min pult, var et litet, temmelig daarlig tegnet kart, og en rar, gammeldags ring.

Disse ting var blit overlevert mig av min far, til ham av hans far, og saaledes fra slegt til slegt. Hvad det kartet viste, var en viss del av Syd-Amerikas nordøstlige kyst, like ved munden av floden Omano. Paa kartet var avtegnet en pil som pekte øst-nord-øst. Saa var der en primitiv tegning av en ø med et høit fjeld i midten. I et hjørne av kartet var skrevet: „Øen og fjeldet.“ Under dette stod navnene paa de steder og folk hvor de fire „nøkler“ til skatten var at finde.

Hvad nu den stjaalne ring angaar, saa er den en veggig, glat guldring. Øverst paa den er en rund plate, hvor der er indridset et gammeldags skib, kanskje det som gamle Granit-Girdlestone selv førte. Men jeg glemmer et punkt. Den ring min foregivne tjener stjal, er ikke originalen som Granit-Girdlestone overleverte os. Min bedstefar beundret nemlig saa den originale ring, at han vilde ha den paa bestandig. Men da han ikke vilde risikere at miste den, fik han gjort en udmerket kopi av den, som han brukte istedet. Og denne er det som er stjaalet. Kopien er saa lik originalen, at det er umulig at kjende dem fra hverandre. Men originalen er altsaa indelukket i mit jernskap.“

„Muligens har dette nogen betydning,“ bemerket Longley. „Men vilde De fortælle os, Sir Ralph, hvilken rolle ringen spiller i denne affære?“

„Naturligvis. Hør her historien om de fire „nøkler“,“ svarte Sir Ralph. „Allerførst maa dere vite, at da de første indehavere av disse „nøkler“, eller

stikord, døde, overgav de dem til sine nærmeste slegtninger, og saa videre nedover. Men naar et familienavn utdødde, og „nøkkelen“ gik over til en mand med et nyt navn, maatte dette meldes til den som paa den tid var familiens overhode.

Saa maa dere ogsaa vite, at ingen av de fire som har „nøklerne“, vet hvad betydningen av dem er. De aner ikke at det gjælder en skjult skat. De gjør simpelthen bare hvad deres forgjængere har instruert dem om.“

Sir Ralph gjorde en pause for at faa tændt en cigar, fortsatte saa med et lettelsens suk: „Gudskelov, nu er jeg snart ved slutten av denne lange historie. Da min far overgav mig disse papirer, stod saken med hensyn til „nøklerne“ slik, at først maatte man til en sjøby som heter Murkat ved Onam-bugten i Arabien. Den mand som her har „nøkkelen“, heter Laroche og driver handel der ved kysten.

For at faa den anden „nøkkel“, maa man finde eieren av en del rismarker, en mand ved navn Hermann, som skulde bo paa et litet sted som heter Komataja i den nordlige del av øen Sukara i det Indiske Hav. Nøkkel nr. 3 befinner sig paa en øgruppe kjendt under navnet Rigi i det sydlige Stillehav. Og en mand ved navn Jensen bor der i en liten by eller landsby, Sura, og er indehaveren av denne „nøkkel“. Jeg vet intet mer om ham end hans navn.

Og saa er vi kommet til den sidste „nøkkel“. For at faa den maa man til byen San Frananco paa Kalifornia-kysten. Og her heter manden Montgomery.“

Dale, Longley og Kerr hadde med den største opmerksomhet hørt paa alt dette.

Dale spurte: „Men hvad maa man saa gjøre for at faa disse mennesker til at aabenbare sin hemmelighet?“

„Det er sandt, det har jeg virkelig glemt at fortælle,“ sa Sir Ralph smilende. „Men det er snart fortalt. Naar man finder manden, sier man bare til ham: „Øen.“ Saa svarer han: „Hvad saa?“ Saa fortsætter man: „Og fjeldet.“ Dertil svarer han: „Hvor er tegnet?“ Saa viser man ham ringen, og — hvis han er tilfredsstillet, sier han det ene ord som er hans del i „nøkkelen“. Har man saa faat alle fire ord, saa reiser man til øen, og der — saa fortæller familiesagnet ialfald — vil disse fire ord aabenbare hemmeligheten.“

„Har nu virkelig denne kjeltring av en opvarter alle disse oplysninger angaaende „nøklerne“? Er De viss paa det?“ spurte Dale.

„Ja, alt hvad jeg har fortalt her, finder han i de stjaalne papirer.“

„Men han har altsaa ikke den originale ring. Det er jo en trøst,“ mente Longley.

„Ganske vist,“ svarte Sir Ralph, „men kopien er aldeles lik originalen; jeg har nøie undersøkt dem begge.“

Kerr mente at den eneste chance de hadde, var at faa fyren grepet før han blev færdig til at komme avsted. Han reiste rimeligvis over til fastlandet.

Det trodde ogsaa Sir Ralph, men var bange for at der ikke var stor sandsynlighet for at faa grepet ham. Politiet hadde rigtignok hans signalement, men ingen visste hvordan den bil saa ut som han var forsvundet i. Han var naturligvis godt forklædt, og desuten hadde han hjelp av en mægtig bande; det var der ingen tvil om.

Sir Ralph skiftet nu samtaleemne og spurte Dale om hvor stor værdi de stjaalne papirer hadde.

„Ja, nu faar jeg ogsaa fortælle min historie,“ sa Dale smilende. „Naturligvis har manden, da han hørte os snakke sammen om dette, bestemt sig til at faa fat i mine tegninger til aeroplanet sammen med hvad han vilde røve fra Dem. Hvis der staar en mægtig svindlerbande bak ham, saa tviler jeg ikke paa at de vil kunne bygge en stor flyvemaskine efter de tegninger han har stjaalet, og saa prøve at faa skatten før os.“

„Det samme tror jeg,“ sa Sir Ralph. „Saken er nu om de stjaalne utkast er fuldstændige nok.“

„Ja, de er fuldstændige, forsaavidt det gjælder den første flyvemaskine av Longleys nye type,“ svarte Dale. „Men senere har han forbedret den noget og har laget nye utkast. Begge aeroplaner er like hvad selve skroget og den almindelige konstruktion angaar; men der er en forskjel. Paa den sidste, som Longley har tegningerne til, er der en ny opfindelse med at „reve“ vingerne, saa det blir større fart. Og vi er overbevist om at dette system er bedre end det paa den første. Det er sikkert at nr. 2 av disse aeroplaner maa kunne flyve betydelig fortere end det første.“

Longley fremhævet at dette jo var en viktig forskjel.

Naturligvis var det saa, mente Sir Ralph, da det jo betydde, at om denne banden ogsaa bygget et aeroplan, saa vilde ikke det komme saa hurtig frem som Longleys.

„Netop,“ sa Dale, „og om det kommer til et kapløp efter den skjulte skat, saa vil

vi ha den fordel at ha det hurtigst gaaende aeroplan.“

„Naturligvis skjønner disse skurkene at de ikke har nogen utsigt til at komme før os med jernbane eller dampskib, saa de er temmelig nødt til at bygge et aeroplan. Men tror De at de kan faa gjort det noget sted, Dale?“ spurte Sir Ralph.

„Det tror jeg nok. Rimeligvis tar de sine stjaalne tegninger med til Paris, og faar flyvemaskinen sat sammen der.“

Longley bragte et nyt spørsmål paa bane:

„Har De nogen idé om, Sir Ralph, hvor lang reise vi er nødt til at gjøre for at faa disse „nøkler“, komme til øen og saa tilbake igjen?“

„Jeg har bare saa omtrentlig regnet det ut; men jeg skulde tro at hele reisen skulde bli 25 000 engelske mil.“

Kerr plystret, og hans rynkede ansigt blev et eneste smil: „Det var ikke daarlig,“ mumlet han. „Med andre ord en verdensomflyvning? Det var noget for mine motorer at prøve sig paa.“

„Det næste spørsmål blir nu hvor snart vi kan faa aeroplanet færdig. Hvad sier De til det, Dale?“ spurte Sir Ralph.

„Det spørsmål kan Kerr og Longley bedst svare paa. Hvordan er det med selve motorerne, Kerr?“

„De to vi tænker paa at bruke, de nye paa 750 hestekræfter, er jo færdige alt.“

Dale saa nu spørgende paa Longley, som sat fordypet i tanker og røkte. Efter litt betænkning sa han: „Med de hjelpemidler og den arbeidsstok vi har, tænker jeg vi skulde være istand til at faa konstruert selve flyvemaskinen paa, la os si tre uker. Ikke sandt, Dale? Men da maatte vi ogsaa arbeide under høitryk.“

„Naturligvis. Og saa er det altsaa at sætte det hele sammen; det vilde ta omtrent en uke, antar jeg?“

„Noget slikt, ja,“ svarte Longley.

„Den kunde altsaa bli færdig paa en maaned?“ spurte Sir Ralph. „Vi er nu i slutten av juni, og skulde altsaa kunne være færdige til at komme avsted sidst i juli?“

„Ja. Men vi maa ikke glemme at en slik flyvemaskine maatte være ordentlig prøvet før vi satte avsted paa en saan reise med den,“ sa Dale.

„Ja, det hadde jeg ikke tænkt paa,“ indrømmet Sir Ralph. „Men si mig nu hvilke utsigter De tror de andre har til at faa bygget sin flyvemaskine i en fart?“

„Det faar de gjort i Frankrike,“ mente Kerr.

„Tegningerne er saa absolut i orden, saa det vil være lettere og hurtigere for dem at bygge den flyvemaskinen end den vi skal ta fat paa,“ tilføiet Longley. „Mens de har sine tegninger aldeles færdige, blir vi nødt til at gjøre et par nye til nogen smaa forandringer i vor. Og det vil jo spille en stor rolle hvem som blir færdig til at starte først.“

„Det er jeg enig med Longley i, Sir Ralph,“ bemerket Dale. „Men De kan være aldeles tryg for at vi skal arbeide dag og nat for at bli færdige. Og om vi ikke kan bli færdige før disse kjeltringerne, saa skal vi ialfald komme avsted samtidig med dem.“

„Godt,“ sa Sir Ralph. „Det glæder mig meget at høre Dem forsikre dette.“

„Og saa faar vi ikke glemme at vor flyvemaskine gaar hurtigere,“ trøstet Dale.

„Ja, det er et viktig punkt,“ sa Sir Ralph. „Men, à propos, kan de andre skaffe en flink flyver til sit aeroplan?“

„Det vil ikke være vanskelig,“ mente Dale. „En utlært flyver — og det er nok av dem utenlands — vil kunne styre aeroplanet udmerket. Det vil ikke være vanskelig at styre et slikt —“ Her avbrøt telefonringning dem.

Dale tok imot.

„Det er fra politiet i Kempston,“ meldte han. „De har fundet en forlatt automobil paa en vei utenfor London. Fuldmægtigen tror det maa være den bil vor mand er reist med. Men der er uheldigvis ikke noget spor av manden selv. Og saa, Sir Ralph, sier han at de har gjort forespørsler efter den forretning som De gav dem adressen til, det sted hvor den foregivne tjener hadde faat sine attester fra. Men det gatenummer eksisterer ikke.“

„Det kunde jeg tænke. Alt sammen er bare bedrag. Jeg har nok været altfor godtroende. Men fyren spilte sin rolle saa godt, og alt syntes at være i den skjønneste orden.“

„Formodentlig har han forlatt bilen, da han skjønte politiet vilde være paa jagt efter den, og har saa tat et tidlig morgentog til London. Jeg er ræd de har tapt sporet av ham nu,“ mente Dale.

„Jaja; saa er det klart at vi ikke har andet at gjøre end at se til at faa vor flyvemaskine færdig saa snart som mulig og se at vinde paa disse kjeltringerne,“ sa Sir Ralph.

„Netop,“ svarte Dale. „Vi vil arbeide under høitryk; det kan De lite paa. Vi er absolut likesaa ivrige som Dem, Sir Ralph.“

„Det er vi,“ forsikret Longley og Kerr.

„Godt; saa har jeg bare igjen at si at jeg maa faa lov til at bære ekstraavgifterne ved dette hastverksarbeide.“

Dale vilde protestere; men Sir Ralph holdt paa sit. Og dermed var den sak avgjort.

* * *

Og nu begyndte et kapløp med tiden i de store aeroplanverksteder paa Langley-sletten. Hastverksarbeider var blitt utført der før ogsaa, naar flyvemaskiner skulde være færdige til de store kapflyvninger. Men noget saa voldsomt som dette hadde de aldrig været ute for. Der blev arbeidet dag og nat i alle verksteder. Alle mulige hjælpemidler blev anvendt for at spare tid. Ekstrabetaling og tantième for hurtig arbeide blev utdelt med ødsel haand. Alt andet arbeide blev sat tilside, og alle bestræbelser gik ut paa dette ene.

Dale, Longley og Kerr sparte ikke sig selv; de arbeidet likesaa haardt som sine folk, undte sig neppe tid til at spise.

Saaledes gik dagene, altfor hurtig, syntes Dale. Men det var ingen tvil om at de gjorde storartet fremgang, det var de alle tre enige om. Om 14 dage vilde alle de viktigste dele av maskinen være færdige til at sættes sammen. Og nøiagtig to uker og to dage efter kom Kerr ind paa Dales kontor og sa at motorerne var færdige til at sættes ind. Hele hans arbeidsslitte ansigt var et eneste triumferende smil.

Samme dag var ogsaa propellerne færdige og sat ind i maskinhallen, hvor alt skulde sættes sammen.

Saa den følgende morgen, efter at ha konferert med Longley og Kerr, og efter nøiagtig at ha inspicert alt det færdige arbeide, telefonerte Dale til Sir Ralph, at aeroplanet, ifølge deres løfte, skulde staa fuldt færdig til eftersyn en maaned paa dagen fra arbeidet var begyndt.

Og Sir Ralph telefonerte straalende sine lykønskninger tilbake.

* * *

Tre uker præcis fra den dag arbeidet var sat igang, bragte arbeidsstokken alle de forskjellige dele fra de mange verksteder ind i maskinhallen, hvor alt det hittil færdige laa.

Under tilsyn av Dale, Longley og Kerr tok saa duelige mænd fat paa det vanskelige arbeide, og den store flyvemaskine begyndte litt efter litt at anta skikkelse. Det var imponerende at se den for hver time bli større og større, mens en hel hær av arbeidere sværmet under, over og omkring den. Ikke et øieblik spildtes, og dog blev alt arbeide gjort paa det alleromhyggeligste.

Og saa kom den dag tiden var utløpet. Dale gik tidlig om morgenen til sit kontor, og hadde neppe tat plads ved skrivebordet, før telefonerne fra alle de forskjellige verksteder begyndte at kime.

Den første i telefonen var Kerr, som hadde arbeidet hele natten med en ekstra stab av arbeidere.

„Jeg er glad ved at kunne melde at alt er færdig.“ Han hørtes litt træt. „Vi har holdt tiden, som vi lovte.“

„Ved Jupiter! det er storartet!“ Dale var begeistret. „Men nu er du saa god du har dig iseng, kjære Kerr. Jeg ringer øieblikkelig op til Sir Ralph.“

„Ja, her er jeg,“ svartes der straks. „Naturligvis vet jeg at nu er maaneden ute. Jeg kunde ikke godt glemme det. Jeg hadde ogsaa tænkt at komme over i eftermiddag. Ikke netop fordi jeg ventet at finde alt færdig. Jeg er bange De har tat for meget paa Dem —“

Dale avbrøt ham triumferende: „Hvis De kommer i eftermiddag, skal De finde aeroplanet med hver eneste liten ting i orden.“

„Godt!“ var alt hvad Sir Ralph svarte. Men der laa adskillig uttryk i det ene ord. Dale smilte da han laa hørerøret ned.

* * *

Det var en deilig eftermiddag Sir Ralph kom kjørende for at bese den nye flyvemaskine. Solskinnet strømmet ind gennem de høie vinduer i den store hal hvor den stod opstillet, idet han kom ind sammen med Dale, Kerr og Longley.

Sir Ralph blev staaende aldeles maalløs da han fik se aeroplanet. Men saa ropte

han: „Dette er et herlig syn, Dale!“

De fire mænd stod aldeles stumme en stund og stirret paa dette storverk av menneskelig geni.

Sir Ralphs første indtryk var overvældende. Saa fæstet han sig ved de to store, vidt utsprede vinger, vel hundrede fot fra spids til spids. Mellem dem, løpende spidst ut til de bakerste styreflater, den lange, elegante, rørformede gondol.

Baugen var avrundet, men mot agterenden smalnet den av i en fin spids. Alt paa skroget hadde en fin, sølvgraa farve; og Sir Ralph la merke til at det var skjæret fra alle de metalplater det var overtrukket med, som gav det denne farve. Under den forreste del av gondolen var understellet med ski og hjul. Under den spidse agterende var smaa meier.

„Udmerket! Udmerket!“ ropte Sir Ralph. Han fandt ikke ord til at uttrykke sin beundring, men den stod tydelig at læse i hans ansigt.

„Kom nu først med og se flyvemaskinen forfra,“ sa Dale og tok ham under armen.

De gik alle foran aeroplanet, saa de hadde baugen midt imot og over sig. Understellet hævet skroget 20 fot over jorden. Sir Ralph la ogsaa merke til at spidsen av baugen stak frem litt foran vingerne. Paa oversiden av gondolen, akkurat i forkant og mellom bæreflaterne, var en lav, klokkeformet kuppel. Det var styretaarnet, som var forsynet med smaa, tykke speilglasruter, forat man skulde ha fri utsigt til alle kanter. Like nedenfor kuppelen, fæstet til yttersiden av gondolen, var en mægtig lyskaster, som kunde styres derfra.

Da Sir Ralph hadde iagttat alt dette, vendte han sig til Dale og sa rolig: „Vet De hvad, dette er det fineste arbeide jeg har set i mit liv, og jeg skulde da ha set litt av hvert paa dette omraade ogsaa.“

„Jeg er glad, ja, vi er alle glade for at De har faat et saa fordelagtig indtryk, Sir Ralph,“ svarte Dale.

„Men nu maa De forklare mig alt om aeroplanet,“ sa Sir Ralph.

Dale lo. „Det var en voldsom ordre! Men det jeg selv ikke har greie paa, faar Kerr og Longley forklare. Et kjært arbeide for os alle. Ikke sandt, gutter?“

„Vi har jo levet sammen med denne flyvemaskinen hele maaneden, da,“ sa Longley smilende.

„Og har nogen ret til at være stolt av et arbeide, saa har dere det,“ erklærte Sir Ralph. „Tænke sig til dette aeroplanet oppe i luften!“ Han stirret beundrende paa det. „Men fortæl nu, Dale.“

Flyveren begyndte: „Det første jeg vil fortælle, er at vi har bygget aeroplanet helt igjennem av metal. Da det var saa stort og av en aldeles ny type, bestemt til at gaa meget hurtig, vilde træ ikke være tjenlig. Det vilde være upaalidelig. Saa fik vi fremstillet et særlig let metal, og har bygget alt av det. Det er en blanding av aluminium, kobber og flere andre metaller. Det er næsten saa let som aluminium, og er allikevel saa sterkt som staal.“

„Det maa være et fremskridt,“ mente Sir Ralph. „Istedenfor de tynde aeroplaner av træ og staaltraad har dere solide konstruktioner av metal. Udmerket!“

„Læg nu merke til bæreflaterne,“ fortsatte Dale. „De ser at de likesom alle andre aeroplanvinger er buet. Her efterligner vi en fuglevinge, og opnaar saaledes at utnytte lufttrykket paa bedste maate idet vi stiger. Paa grund av den sterke fart vi maa sætte paa, er dette med „buen“ et punkt vi har studert meget nøie. Og Longley forsikrer at vi nu har faat den all right.“

„Hvorfor har skroget denne avspidsede form?“ spurte Sir Ralph.

„Meningen er,“ svarte Dale, „at faa en form som kan gaa gjennem luften med den mindst mulige friktion. Luften gjør naturligvis motstand naar et aeroplan farer fort gjennem den, derfor har vi søkt at utfinde en form som byder mindst mulig motstand mot luften. Baugen er, som De ser, temmelig rund. Hensigten hermed er, at luften av den avrundede forstevn skal skyves hurtig til siden, der skal saa at si gjøres et hul i luften; denne skal saa glide jevnt henover langs det sterkt avsmalnende skrog. Enhver detalj maa jo nøie uttænkes paa forhaand naar man bygger et aeroplan som dette. Og nu vil jeg be Longley forklare Dem det vigtigste ved vor flyvemaskine, noget som er absolut nyt og uprøvet hittil. Jeg mener vor opfindelse med at „reve“ vingerne, saa vi kan mindske deres omfang naar vi er i flugt, og saaledes opnaa en meget sterk fart.“

KAPITEL VI.

Beskrivelse av aeroplanet.

L ongley begyndte:

„Det er ikke saa let at gjøre alt dette klart for Dem; men jeg skal da prøve. Med et almindelig aeroplan, forstaar De, maa man overveie saavel start og landing som flugten (gjennem luften). Sæt f. eks. at De bygger Deres flyvemaskine med smaa bæreflater, den vil da opnaa en stor fart. Det er alt godt og vel naar De først er oppe i luften; men det er om at gjøre at komme dit op og at komme ned igjen. Jeg mener, hvis Deres aeroplan er bygget som hurtigflyvende, saa kræves der ogsaa stor fart for at det skal kunne bæres og løftes tilveirs av sine bæreflater, og det vil uvilkaarlig ogsaa glide ned til marken med en svær fart. Dette vil igjen i realiteten si, at flyvehastigheten mer eller mindre maa rette sig efter den maksimalfart med hvilken man kan kjøre aeroplanet henover marken uten fare for at det skal ødelægges eller slaa koldbøtte. Det er temmelig vanskelig at la en flyvemaskine lande i sterk glideflugt, hvis man ikke har en plads saa slet som et billardbord at gaa ned paa. Og saa heldig kan man ikke altid vente at være.“

„Jeg tror jeg forstaar Dem,“ sa Sir Ralph. „De har søkt at komme over denne vanskelighet ved at bygge en flyvemaskine som kan forandre farten under flyvningen ved at ha forskjellige hastighetsutvekslinger som paa en automobil?“

„Netop,“ svarte Longley fornøiet. „Hvad jeg hadde foresat mig, var at faa istand et aeroplan som kunde stige ganske langsomt, og saa øke farten ved at reducere bæreflaterne, indtil det har arbeidet sig op til 160 km. i timen. Men nu skal jeg vise Dem noget,“ fortsatte han og førte Sir Ralph rundt flyvemaskinen til de stod under en av de store utbredte vinger.

„Læg merke til,“ sa han og pekte, „at paa den ytre vingespids spreder metalribberne sig ut fra et knutepunkt i forkant av vingen.“

„Som en vifte,“ faldt Dale ind.

„Riktig,“ sa Longley, og fortsatte saa: „Som De nu ser vingen, viser den sig i hele sin utstrækning, færdig til at løfte flyvemaskinen op i luften. Ønsker De at gjøre vingen mindre, kan dette utføres inde i styrehuset med et haandtak, hvormed vingens vifteformede del foldes sammen. Som De ser, glir alle ribberne let ind til hinanden.“

„Ja, dette forstaar jeg,“ svarte Sir Ralph, „men hvordan faar De gjort dette mens flyvemaskinen er i luften?“

„Det er let at forklare. Idet man stiger op, eller naar man vil flyve langsomt,

spreder man vingerne helt ut, som De nu ser dem. Men har man naadd en passe høide og vil sætte fart paa, kan man litt efter litt „reve“ vingerne slik som jeg har forklart. Og naar saa bæreflaterne er mindst, har farten naadd maksimum. Forklarer jeg tydelig?“

Sir Ralph nikket.

Nu var det Dales tur til at forklare hvorledes de smale horisontale og vertikale vinger som var fæstet til agterenden av flyvemaskinen, styrte dens bevægelser mens den var i flugt.

„Det er meget simpelt,“ sa flyveren. „Naar man vil stige eller synke, er det bare at bevæge de horisontale vinger op eller ned. Dette har til følge at agterdelen av flyvemaskinen svinger nedover eller opover, hvorved lufttrykket mot bæreflaterne øker eller avtar. Og vil man styre til siden, svinges bare de opretstaaende vinger paa samme maate som man behandler roret paa et skib.“

„Og saa var det fremdriften,“ sa Sir Ralph. „Det er et vidunder hvordan dere faar gjort alt dette indlysende for mig, som er fuldstændig lægmand paa dette omraade.“

„Godt,“ sa Dale, „nu er vi kommet til selve motorerne; de er Kerrs specialitet, saa nu trækker jeg mig tilbake.“

Sir Ralph lo og vendte sig til Kerr:

„Kom an, og belær mig De ogsaa.“

Kerr smilte litt forlegen, kremtet og begyndte:

„De ser, Sir Ralph, at vi har indrettet dette aeroplan til at drives av to motorer. Jeg skal snart vise Dem disse. Vi tar kraften fra disse to motorer og fører den ut i fire propeller. Den ene av motorerne driver de to propeller som De kan se er fæstet paa hver side av hovedvingerne. Og den anden driver de to andre som vi har fæstet nærmere skroget og bakenfor vingerne.“

„Vi har ikke sat propellerne like efter hinanden, fordi lufttrykket fra den første da vilde hindre den andens arbeide,“ forklarte Longley.

Saa var det Dale igjen som forklarte Sir Ralph alt om understellet som hele aeroplanet hvilte paa.

„Det er ikke egentlig noget særlig at bemerke ved det,“ sa flyveren. „Et aeroplan maa jo for at rulle hen over marken ha hjul, og disse maa være gjort fjærende for

at dæmpe støtet ved landingen. Vi har naturligvis bare maattet bygge alt meget sterkere her ogsaa for vort aeroplan. Men vi har indført noget som jeg tror er meget heldig. Under flyvningen kan man ved at bevæge et haandtak i styrehuset løfte hele understellet op bakover langs skroget. Meningen med det er da naturligvis at mindske luftens tryk mot flyvemaskinen naar den er i sterk fart.“

Sir Ralph nikket forstaaende, og spurte saa om de nu kunde bese aeroplanet indvendig. Det mente ogsaa Dale, da de nu hadde vist ham alt væsentlig utvendig.

De gik videre bak de store vinger og kom til en stige som var gjort av samme lette graa metal som aeroplanet. Den førte op til en liten skyvedør i selve skroget like agtenom vingerne. De klatret op ad stigen og kom ind i et litet lavt rum oplyst ved et skylight. Midt paa gulvet stod et bord med smaa stoler omkring, og rundt væggene var bekvemme løibænker. Alt var laget av det samme lette metal.

„Dette skal være vor spisestue, røkeværelse og dagligstue,“ forklarte Dale. „Det er ikke stort, men vi hadde jo ikke saa megen plads at avse. Og dette aeroplanet vil komme til at flyve saa fort at vi aldrig behøver at være ombord her saa længe om gangen.“

Sir Ralph satte sig ned i en av de smaa stoler og saa sig om.

„Bak os, saa at si i halen av skibet, er vore forraadskammere,“ fortalte Longley.

„Hvor har De saa bensinen og oljen til motorerne?“ spurte Sir Ralph.

„I forenden av flyvemaskinen og i bunden har vi en række beholdere hvor vi kan ha vort brændsel, og pumpe det op til motorerne eftersom det trænges,“ svarte Kerr.

„Kerr mener virkelig,“ sa Dale, „at vi skal være istand til at føre med nok bensin for en 15000 km. uten at behøve at fylde beholderne. Vi skal jo ha et meget litet mandskap, og desuten ha maskiner som bruker et minimum av bensin.“

Longley forklarte ogsaa Sir Ralph principperne med de smaa ventiler i skroget, som skulde skaffe frisk luft i kahytten naar alle skyvedørene og vinduerne var lukket.

Derefter gik turen gjennom en liten skyvedør ut i agterenden av flyvemaskinen, hvor der var et litet rum. Der stod paa en metalfot en liten og temmelig uanselig kanon.

„Du alverden!“ ropte Sir Ralph. „Dette ser da ut til at være et blodtørstig vaaben!“

Dale lo, men forsikret at det var en meget fiffig indretning. „Den er konstruert spesielt for aeroplaner, og sender ut en eksploderende bombe som har en meget lang skudvidde. Plattformen som kanonen staar paa, og manden som behandler den, kan ved hjelp av nogen apparater løftes op gjennom en lem og komme op paa skroget. Der kan kanonen svinges rundt og skyte i alle retninger. Longley er vor kanonér, og forstaar denne lille kanon saa godt som nogen professionist.“

„Naa ja, naturligvis,“ sa Sir Ralph alvorlig, „vi kommer til at flyve over mange slags rare land, saa det er sikkert klokt at De har tat denne forholdsregel ogsaa.“

„Tror nok det, ja,“ svarte flyveren.

De viste nu ogsaa Sir Ralph talerøret, som forbandt kanonrummet med styrehuset foran i aeroplanet, forat de som styrte flyvemaskinen, kunde instruere kanonéren, om det var nødvendig at skyte.

Idet de fortsatte bakover i aeroplanet, kom de gjennom endnu en skyvedør ind i soverummet. Her saa Sir Ralph et halvt dusin hyggelige smaa senger som var skrudd fast i gulvet. Derfra kom man ind i det sidste rum, som var meget rummelig og bestemt som oplagssted for alt det som var nødvendig at ha med paa en saa lang reise. Ved siden av oplagsrummet var et litet rum for traadløs telegraf.

„Her har vi en ypperlig indretning som staar i forbindelse med den,“ forklarte Longley. Han viste frem en net liten mahogniæske. „Se paa denne; den kan uten vanskelighet bæres i lommen, og er udmerket at ha med, om nogen vil fjerne sig et stykke fra aeroplanet, f. eks. naar vi gjør stans et sted. Han kan da, om det er nødvendig, kaldes tilbake ved traadløst telegram fra kahytten her, naar han hører en summende lyd i æsken.“

„Overmaade sindrig,“ sa Sir Ralph beundrende.

Dale forklarte videre at der paa styreplattformen ogsaa var en klokke som varskodde naar instrumentet her mottok et traadløst telegram.

„Men hvad i al verden er dette?“ ropte pludselig Sir Ralph.

De andre brast i latter.

„Jeg skjønnte at De vilde bli forbauset over denne,“ sa flyveren. „Men det er

virkelig en liten bil. Vi har hængt den op der, men kan fire den ned gjennom en aapning i gulvet. Vi kunde jo nemlig naar vi lander ved en av vore stoppesteder, være noksaa langt fra nærmeste by eller landsby. I det tilfælde tænker jeg at en slik liten bil vilde være letvint at svippe frem og tilbake i. Ikke sandt?”

„Ja, vet dere hvad, gutter,“ sa Sir Ralph, „det er da ikke den ting dere ikke har tænkt paa! Sandelig minsandten om det er!“

Det næste som blev vist frem, var en net liten elektrisk kokeovn, som de kunde tilberede alle sine maaltider paa. Herfra gik selskapet til maskinrummet, som var anbragt i forenden av skroget. Her var det naturligvis Kerr som maatte til, og han gik da ogsaa øieblikkelig igang med at fremvise sine to motorer. Begge hadde seks cylindre, stod ved siden av hverandre paa et metalstillas, og repræsenterte hver en styrke paa 750 til 1000 hestekræfter. De drev aeroplanets fire propeller.

Kerr forklarte at begge motorerne sammen drev aeroplanet; men om den ene av en eller anden grund skulde stanse eller bli ubrukelig, kunde den anden gaa med sterkere fart, og kunde holde skibet i luften alene indtil kameraten var blitt reparert og færdig til at gaa paany.

Mellem de to motorer saa Sir Ralph at maskinistens sæte var anbragt. Foran dette var et instrument som stod i forbindelse med styrehuset, og ved hjelp av dette kunde flyveren signalisere sine instrukser til ingeniøren. Endvidere var der instrumenter som viste motorernes omdreiningstal, og som maalte oljeforbruket. Like ved motorerne stod en liten elektrisk dynamo, som tok sin kraft fra dem og oplyste hele det indre av aeroplanet om natten. Lyskasteren fik ogsaa en del strøm fra den, og den forsynte radiatorerne i alle rum med varme, da det jo var nødvendig at motarbeide kulden i de forskjellige høider.

Midt i maskinrummet var en let stige som førte op til en skyvedør, anbragt ved siden av skylightet. Gjennem denne dør kunde man, om man ønsket det, komme ut paa en liten indgjærdet platform bak taarnet.

Dale og Longley førte saa Sir Ralph over til den platform hvor flyveren skulde sitte. Den var anbragt like under taarnet, saa man maatte stige nogen trappetrin op til den. Da Sir Ralph stod paa platformen, hadde han den frieste utsigt til alle kanter gjennom vinduerne rundt taarnet.

Dale forklarte hvorledes den som hadde ledelsen av aeroplanet, kunde styre det under flyvningen.

„Dette lille messinghjul er akkurat som et almindelig hjul paa kommandobroen

av et skib. Naar man dreier det til den ene eller anden kant, svinger det rorene bak i aeroplanet.“

„Og like foran manden ved hjulet,“ tilføiet Longley, „er det kompas han styrer efter. Læg ogsaa merke til en træramme like ved med et indfældt kart over de landskaper man flyver over.“

„Storartet!“ ropte Sir Ralph beundrende.

„Og her til venstre for styrehjulet,“ fortsatte Dale, „ser De et par metalhaandtak som stikker op av gulvet paa styre-plattformen. Ved at bevæge disse er det vi kan reve vingerne slik som Longley forklarte Dem, og saaledes regulere farten. Ved hjælp av disse kan vi ogsaa hindre aeroplanet i at gli til siden, hvis der kommer for mange vindstøt naar det flyver langsomt. Her til høire er ogsaa to rat. Det ene styrer høideroret og gjør at vi kan stige eller synke. Det andet er til at trække understellet paa maskinen op eller ned.“

„Og disse to smaa hjul?“ spurte Sir Ralph, og pekte paa to ganske smaa metalhjul som stod til høire for styrehjulet.

„De styrer lyskasteren,“ sa Longley.

„Ved den ene side av kartet ser De en skive,“ fortsatte Dale. „Den viser hvor høit vi er i luften. Paa den anden side er en lignende skive som angir farten, og viser hvor mange km. i timen vi flyver. Over kartet hænger, som De ser, et ur som viser tiden vi har brukt til de forskjellige steder paa en lang reise.“

Sir Ralph erklærte paa ny at han aldrig i sit liv hadde set noget saa fuldkomment i alle dele.

„Apropos, Dale, naar tror De vi kan gjøre en liten prøvetur med aeroplanet?“

Dale svarte at det var nødvendig først at regulere motorerne ordentlig mens aeroplanet stod i hallen, før de tok det ut til flyvning. I det hele maatte alt arbeide endnu en gang nøie sees over. Men han mente at de maatte kunne bli færdige til at prøveflyve om en ukes tid.

„Godt,“ sa Sir Ralph. „Det skulde undre mig om de elendige konkurrenterne vore da skulde komme os i forkjøpet.“

Dermed forlot de hallen. Sir Ralph vendte sig og sendte det vældige aeroplan endnu et beundrende blik, før de gik ind paa Dales hyggelige kontor. Og mens tobaksrøken indhyllet dem i sine graa skyer, diskuterte de ivrig alle detaljer

angaaende den lange reise.

Dale hadde en hel samling karter fra de forskjellige dele av verden, hvor de steder de skulde besøke, var merket med rødt blæk. Han bøide sig over et av karterne og sa: „Se nu her, her er med prikkede linjer avmerket vor første flugt. Vi passerer først Kanalen over til Frankrike, saa til Tyskland og over de Bayerske Alper. Saa ser dere flyvelinjen gaar over Lille-Asien og den Syriske Ørken, og derpaa over den Persiske Bugt, Onambugten og det sydøstlige Arabien. Og her, Sir Ralph, er vort landested, Murkat.“

„Det ser svimlende langt ut naar man ser det slik paa et kart,“ bemerket Sir Ralph smilende.

„Det er ogsaa langt,“ svarte Dale, „ca. 5550 km.“

Longley tok et langt drag av pipen og tok frem et andet kart, hvor han hadde streket op deres næste flyvning.

„Vi flyver over den Arabiske Bugt, saa et slag tvers over Indien, over den Bengalske Bugt til øen Sukara. Det er — ja, la mig nu se — det er utregnet; her staar det, vel 4200 km.“

„Ved Jupiter!“ satte Dale i. „Det er en temmelig flot distanse!“

De andre nikket samtykkende.

„Her er vor tredje trip,“ sa Longley, som fremdeles studerte kartet. „Nu har jeg —“ hans sedvanlige sindsro syntes et øieblik at forlate ham — „dette blir en ordentlig flyvning! 8700 km.! Fra Sukara-øen ret over de Ostindiske Øer til Ny Guinea, og saa tvers over havet til Rigi-øerne i det sydlige Stillehav.“

„Skal vi snakke om avstand, saa er den fjerde flyvning næsten likesaa ilde,“ sa Dale, som stod over et andet kart. „Det blir tilsammen ca. 8000 km. Den gaar fra Rigi-øerne ret over Stillehavet til San Frananco paa kysten av Kalifornien. Men jeg ser jeg har sat et landingsmerke omtrent halvveis over, paa Grandwich-øerne. Dette sted kan vi sætte os i forbindelse med paa forhaand pr. telegraf, saa hvis vi behøver det, kan vi komme ned der og ta ombord mere bensin.“

„Det lyder beroligende,“ erklærte Sir Ralph og gav sig nu til selv at studere karterne. „Se her har jeg fundet vor femte tur. Her er San Frananco ved munningen av Omanofloden paa den nordøstlige kyst av Syd-Amerika. Det blir næsten 7000 km. Og saa flyver vi naturligvis videre i det nordlige Atlanterhav for at finde vor ø der.“

„Og glem nu ikke,“ tilføiet Dale leende, „at vi har en ganske pen avstand at flyve over Atlanterhavet før vi kommer hjem igjen, efterat vi er færdige med vore forretninger.“

„Ja, det har De nok ret i,“ sa Sir Ralph. „La os nu se hvad alt dette blir med hjemreisen. Det blir over 40000 km.! En flyvning paa over 40000 km. — hører De det, Dale? Men kan virkelig et aeroplan gjøre saa lang reise som dette uten at være nede mellem landingsstederne?“

„Det nytter det ikke at spørre mig om,“ svarte Dale. „Jeg flyver saa længe som skibet vil gaa. Men det er vor ven Kerrs motorer som staar for det hele.“

Kerr smilte fornøiet og rullet sig en ny cigaret.

„Hvad motorerne angaar, saa kan De stole paa dem. Om den ene skulde gaa istykker, vil den anden holde det gaaende til den første blir reparert. Det er praktisk talt umulig at de begge skulde bli ubrukelige paa én gang. De forstaar, jeg vil hele tiden holde øie med dem.“

„Jeg holder med Kerr,“ sa Dale. „Jeg tror ikke vi behøver være bekymret for hans motorer.“

„Saa har vi spørsmålet om at ta ind brændsel paa veien,“ sa Longley.

Dale mente ogsaa at det var et meget viktig spørsmål, som nok trængte at diskuteres.

Dale foreslog at de bedst kunde ordne dette spørsmål ved paa forhaand at ha telegrafert til forskjellige steder. Og han nævnte ogsaa de steder hvor han trodde det var fordelagtigst at faa arrangert dette.

Alle bifaldt hans forslag. Longley mente at de maatte ordne depoter for olje slik at de aldrig behøvde at flyve mere end 16000 km. før de fik fylt sine beholdere.

Kerr forsikret at aeroplanet kunde bære saameget olje om gangen, da de ellers hadde let ballast. Det var jo egentlig bygget til at bære tolv passagerer.

„Men jeg har ogsaa tænkt paa noget andet,“ sa Sir Ralph. „Vil Schultz og hans bande være istand til at indrette sig paa en lignende maate med hensyn til bensin til motorerne?“

„Det er jeg bange for de kan,“ svarte Dale. „Dette er netop noget de kan lære av de stjaalne utkast.“

Longley spurte om ikke de andre mente de burde undersøke litt om hvad banden

hadde fore.

„Det har jeg virkelig tænkt paa,“ svarte Sir Ralph. „Jeg har en agent i Paris som gjør undersøkelser, hovedsagelig hos aeroplanbyggere. Men det har ikke ledet til noget. Politiet er naturligvis ogsaa efter vor foregivne tjener; men de er heller ikke kommet nogen vei.“

„Det værste er,“ bemerket Dale, „at der er saa mange steder rundt om i Frankrike hvor der bygges aeroplaner, og hvor arbeidet med at sette det sammen kan gjøres i al stilhet.“

„Og saa et sidste spørmaal,“ sa Sir Ralph; „hvor lang tid tror dere at denne vor lille luftreise rundt jorden vil ta?“

„Det er vanskelig at besvare,“ sa Dale. „Men én ting er sikkert: der er ingen grund til at tro at vi ikke gjennemsnitlig skulde kunne flyve 160 km. i timen paa alle vore turer. Vi vil jo hele tiden holde os høit oppe hvor vinden er roligst.“

Longley sat en stund beskjæftiget med blyant og papir, og sa saa: „Jeg skjønner virkelig ikke andet end at vi maatte kunne gjøre det hele, opholdene ved stoppestederne iberegnet, paa, la mig si en 16-17 dage.“

„Saa sandt jeg lever, dere tar pusten fra mig, gutter!“ erklærte Sir Ralph. „16-17 dage! Ja, kan vi gjøre turen paa den tid, saa skal vi sette en rekord som de røverne skal finde det temmelig vanskelig at slaa. 16-17 dage! Det skal noget til for bare at fatte en slik tanke!“

KAPITEL VII.

Den første flugt.

Hele den følgende uke tilbragte Dale, Longley og Kerr det meste av sin tid i den store hal hvor flyvemaskinen stod. Time efter time prøvde Kerr motorerne, og lyttet til hver lyd som kunde tænkes at bety at noget slog feil og ikke var i orden. Han var ustanselig over og under dem naar de var igang, utrættelig i at forvisse sig om at alt var som det skulde.

Longley og Dale undersøkte likesaa ivrigt alt paa sit omraade. Men endelig kom dagen, den 26de juli, da alt var istand til en prøveflyvning. Dale gik til telefonen og ringte op Sir Ralph:

„Nu er det ikke andet igjen at gjøre end at faa aeroplanet ut av hallen og gjøre en tur med det. Vil De komme over til os med det samme?“

„Jeg flyver som en fugl,“ svarte Sir Ralph og lo muntert. „Og slikt et veir til at flyve i!“ tilføiet han.

Det var ogsaa en herlig sommermorgen; og da den svære flyvemaskine blev trillet ut og stod ute, skinnende ny og fin i solskinnet med de store vinger utspreidt, var det virkelig et imponerende syn.

Sir Ralph kom med en viss fart i en av sine smaa, lette biler, og blev et øieblik staaende stille i stum beundring.

Han fortalte dem at han om morgenen hadde hørt fra sin agent i Paris. Og han berettet at for nogen uker siden var et stort parti av en let metalblanding som bare bruktes til aeroplaner, bestilt hos et firma i Paris. Men hvem som hadde kjøpt det, eller hvem det var sendt til, visste man ikke. „Jeg skulde tro,“ sa Sir Ralph, „og gjør ikke De ogsaa det, Dale, at denne ordre viser at Schultz og hans bande bygger et aeroplan?“

Baade Dale og Longley var enige i at det saa slik ut.

„Og saa har jeg et forslag at gjøre,“ sa Sir Ralph. „Hvis ingen av dere har noget imot det, saa vilde jeg gjerne at vor prøvetur idag skulde gaa til Sandholme og tilbake. Det er et litet sted en 300 km. herfra, hvor mine to gutter gaar paa skole. Idag slutter de netop skolen til sommerferien, og jeg synes det vilde være fornøielig at komme og hente dem hjem med flyvemaskinen. Hvad sier De, Dale?“

Dale lo og mente det var et morsomt paafund. For gutterne maatte det jo bli deres livs stolteste oplevelse, og saa fik de anledning til at prøve aeroplanet paa en passelig lang tur.

Saa blev alt ordnet. Sir Ralph sendte bestyreren paa skolen et telegram og meldte deres ankomst.

Mens mekanikerne fylgte bensin i beholderne, indtok herrerne en munter liten frokost paa Dales kontor, og gik saa over igjen til flyvemaskinen som stod færdig til sin prøveflugt. Alle klatret saa op over stigen og ind i aeroplanet. Kerr trak stigen op og lukket døren.

Dale løp op paa styre-plattformen, og Kerr indtok sin plads mellem begge motorerne.

„Færdig?“ spurte Dale.

„All right,“ svarte Kerr.

„Godt, saa starter vi,“ sa Dale.

Kerr sluttet tændingen paa motorerne, som straks begyndte med sagte fart. Der var ingen rasling eller støi, bare en mægtig, summende lyd.

„At motorerne gaar saa rolige ogsaa!“ ropte Sir Ralph. „Jeg trodde de skulde gjøre en pokkers støi.“

„Kerr har faat dem til at tie,“ svarte Dale. „Dette er noget andet end de støiende motorer som bruktes i de første aeroplaner. De var til at bli gal over.“

Efter et signal fra Dale satte Kerr mere kraft paa motorerne, og fik derved ogsaa propellerne igang. Sir Ralph saa ut gjennom taarnvinduerne og fik se de fire propeller begynde at gaa rundt.

Dale saa paa klokken. Den var akkurat halv tre. Saa flyttet han haandtaget paa den lille maskintelegraf som var fæstet ved siden av styrehjulet. En liten klokke ringte, og Kerr saa den røde viser paa skiven foran sig svinge rundt, indtil den viste paa fuld fart forover.

Øieblikkelig aapnet han tilførselsventilerne paa de store motorer, og deres summen gik over til en høiere, mere intens lyd. Litt efter litt lot han saa al kraften fra motorerne gaa over i propellerne.

Sir Ralph, som hele tiden stod og saa ut, kunde nu ikke længer skjelne propellerne, saa hurtig gik de, og paa samme tid følte han at hele flyvemaskinen begyndte at bevæge sig fremover. Fabrikbygningen, som han netop hadde set, forsvandt pludselig, og jorden under dem syntes at løpe imot dem. Men der var ingen støting eller rysting; det vældige aeroplan gik aldeles støtt.

Dale saa, ved at regulere det instrument som viste farten, at den nu var sterk nok til at de store vinger kunde løfte dem opover. Han bevæget rattet for høideroret.

Sir Ralph følte platformen under sig komme litt paaskjæve; det var det hele. Men da han nu saa ned, syntes han jorden langsomt sank under dem. Der var ingen slags voldsom bevægelse. Han hadde bare følelsen av at de hang aldeles stille i luften, mens en ukjent magt tvang jorden til at falde ned under dem. En høist eiendommelig fornemmelse.

„Den kom fint ivei, ikke sandt?“ hørte han flyveren si. „Vi har hele vingeflaterne

ute nu, som De vet. Den stiger langsomt, ikke stort mere end en 45 km. i timen. Jeg vil la den stige en stund endnu, og saa svinge den i den retning vi skal gaa.“

Han hadde et kart foran sig, hvor en rød linje viste retningen mot Sandholme.

De steg hurtig nu. Under sig saa de utstrakt hele Langley-sletten med veien som et hvitt baand gjennem den.

Dale saa igjen paa en av skiverne. „Tusen fot er høiden nu, saa nu snur vi.“

Han dreiet det lille messinghjul rundt. Sir Ralph følte en svak rysting, og saa av jordens bevægelse under dem at de hadde begyndt at svinge rundt. Langt borte kom en skog tilsyne, og det glitret i et vand som laa der som et litet speil. Og idet de i en halvcirkel svinget rundt, fik Sir Ralph et glimt av taket og piperne paa aeroplanfabrikken, og nu like ret foran dem, ragende op over alle de andre bygninger, den store maskinhal.

„Den lyster roret fint, ikke sandt?“ spurte Dale igjen.

„Min kjære ven, jeg har ikke ord for at uttrykke mine følelser,“ svarte Sir Ralph.

Dale lo fornøiet, idet han stadig saa paa kompasset, derfra paa kartet, og saa paa kompasset igjen, mens han dreiet styrehjulet frem og tilbake.

Tilslidst sa han: „Nu har vi retningen, like paa.“

Fabrikken blev borte under dem, og de saa hvor Langley-sletten endte i tyk skog med fjeld bakom. Sir Ralph følte heller ikke at aeroplanet bevæget sig fremover; det var fremdeles som om de hang i rummet, mens jorden ganske langsomt, næsten umerkelig, bevæget sig under dem.

Dale dreiet et av rattene. „Nu trak jeg op understellet,“ forklarte han. „Vi maa nemlig snart ha litt sterkere fart endda. Letvint maate at komme avsted paa, ikke sandt?“ spurte han.

„Fredelig, det er ordet som uttrykker hvad jeg føler,“ svarte Sir Ralph. „Vi henger her, ikke fæstet til nogen ting. Alt andet bevæger sig og foretar sig noget, alle undtagen vi. En pudsig forestilling!“

„Og allikevel gaar vi med en fart av 60-70 km. i timen,“ svarte Dale. „Men det er fordi aeroplanet er saa høit oppe fra jorden, at De ikke føler hvor hurtig den farer.“

Nu kom ogsaa Longley slentrede likesom tilfældig op paa platformen, og saa ut som om han gik omkring og ruslet paa kontoret hjemme.

„Jeg har netop tat mig en tur rundt og set over alt,“ fortalte han Dale. „Jeg hadde ventet mig meget av flyvemaskinen vor; men dette forbauser mig, saa udmerket som alt gaar. Jeg synes den burde faa endda litt sterkere fart.“

Dale dreiet igjen litt paa et rat. Sir Ralph følte at aeroplanet rystet let. Det var det eneste som viste at farten var blit sterkere.

Longley smilte tilfreds og stoppet sig en pipe.

„Jeg tror jeg vilde slippe den avsted endda litt fortere,“ sa han igjen, idet han strøk fyrstikken av.

Dale dreiet igjen paa hjulet, mens Longley blaaste sine røkskyer ut og stod sammen med Sir Ralph og saa ut av taarnvinduerne.

„Hvad er dette?“ spurte Dale. Der var kommet en ny lyd sammen med motorernes summen, en slags søvnig fossedur, foraarsaget ved vindens voldsomme fart mot vingerne og skroget.

„Nu faar det være nok,“ mente Longley. Dale saa paa viseren som angav farten, og ropte: „Ved Jupiter! nu har vi næsten 150 km. i timen!“

Dale saa ogsaa paa høidemaaleren. „To tusen fot, og vi stiger fremdeles litt.“

Panoramaet under dem tok sig storartet ut. Det var som et vældig, ophøiet kart, hvor skogene stod i klumper og lignet smaa grupper av leketøistrær, mens en jernbanelinje som en tynd, glinsende metaltraad gik gjennom landskapet mil efter mil.

„Prægtig veiviser for en flyver det der!“ utbrøt Sir Ralph.

„Ja, De kan saa si,“ svarte Longley.

„At vi gaar saa rolig,“ sa Sir Ralph. „Jeg hadde trodd at vi maatte rulle en smule. Men ikke spor av det heller. Støtt som hjemme i stuen vor gaar vi.“

Longley smilte. „Jeg hadde ventet at denne flyvemaskinen skulde ha god balance; men jeg tilstaar at den har overrasket mig.“

Sir Ralph nikket og forsikret at det var som at gaa paa dækket av en av de store dampere.

„Nu har vi naadd fem tusen fot,“ meldte Dale.

De andre nikket uten at vende sig om. De saa nu tydelig at de var steget. Alt nede paa jorden var blit saa smaat. De store bygninger var som prikker her og

der i landskapet. En fin røk hang over en liten by litt tilhøire for dem. Den saa fjern og ubetydelig ut.

„Jorden er liten allikevel,“ sa Sir Ralph smilende, „idetmindste naar vi ser den fra slik en høide.“

„Seks tusen fot,“ ropte Dale. Sir Ralph saa ned og fik øie paa en fin taake som svævet som et slør mellem dem og jorden. Det syntes at vokse og brede sig utover. I et øieblik hadde det slettet jorden aldeles ut. De fløt som paa en stor sjø i rummet.

„Skyer,“ sa Longley kort. „Vi holder paa at stige over dem nu, forstaar De.“ Derpaa vendte han sig til Dale: „Jeg tænker vi holder os her i denne høiden nu.“

De kunde endnu ha øket farten, da vingerne kunde „reves“ litt mer, men Longley mente det ikke var værdt paa den første prøvetur at drive den til det yderste, ialfald ikke før paa tilbaketuren. Han foreslog at de nu skulde slaa sig ned inde i kahytten en stund og gjøre sig det makelig der. Sir Ralph satte sig ved bordet i en av de smaa stoler, Longley strakte sig makelig paa en av løibænkene.

Det lille rum var meget koselig. De følte saa godt som ingen rysten, og det eneste de hørte, var motorernes summen og vindens susen forbi aeroplanet.

„Herlig!“ erklærte Sir Ralph. „Tænke sig at vi er 6000 fot oppe og styrter gjennom luften med en fart av 150 km. i timen! Og her sitter vi likesaa komfortabelt som naar vi tar os en røk efter lunch paa Girdlestone Hall, eller som i røkeværelset paa en stor atlanterhavsfarar.“

„Det er vidunderlig. Selvfølgelig,“ svarte Longley. „Men vi professionister begynder at se paa alt dette som noget helt naturlig og virkelig. Vi vet at luften vil bli fremtidens slagne landevei, saa vi sætter os ikke ned og falder i beundring over det mer. Det er jo altid saa med dem som sitter midt oppe i en bevægelse; de har vanskelig for at se det maleriske ved den.“

„Det forstaar jeg nok,“ sa Sir Ralph. „Men denne flyvemaskinen, og slik som den flyver, er noget saa vidunderlig, at jeg har meget vanskelig for at uttrykke hvad jeg føler.“

Longley nikket forstaaelsesfuldt. De sat en liten stund tause og røkte. Saa sprang Sir Ralph op: „Det var en idé! At jeg ikke har tænkt paa det før!“

„Naada?“

„Jo, hvorfor kan jeg ikke ta begge gutterne mine med mig istedenfor at la dem bli hjemme i ferierne?“

Longley mente det nok kunde være en morsom plan; men de maatte jo huske paa Schultz og hans komplot, som nok ikke vilde vike tilbake for noget, naar det gjaldt at vinde paa dem. Saa de burde vel være litt forsigtige. Det var jo en risiko ved at ta gutterne med.

Det var det nok, mente Sir Ralph ogsaa. „Men jeg tror ikke vi behøver tænke saa meget paa den. Deres far har utsat sit liv for fare rundt om i verden, og de har desuten begge bestemt sig til at bli soldater. Jeg har nok ogsaa tænkt paa at vi vil komme ut for litt av hvert fra professor Schultz og hans kamerater. Men saadan en reise vilde jo være umaadelig opdragende for gutterne, ikke sandt, Longley?“

„Naturligvis; men la os drøfte saken med Dale.“

De gik øieblikkelig til ham, og da han hadde hørt hvad det gjaldt, sa han at han syntes det var en storartet anledning, som gutterne ikke burde la gaa fra sig. „Ta dem med! Naturligvis er der risiko ved det, men jeg haaber da vi skal kunne passe paa dem. Og om de to gutterne blir med, vil det ikke gjøre stor forskjell i tyngden. En ypperlig plan synes jeg det er!“

„Det glæder mig uhyre at De ser det slik,“ svarte Sir Ralph. Og dermed var det bestemt at gutterne skulde være med. „Men det skal være en hemmelighet,“ sa han, „jeg vil la de smaa slyngler faa denne store overraskelse i aller sidste øieblik.“

Dale saa paa klokken. „Klokken er fire. Da maa vi være temmelig nær vort bestemmelsessted. Si mig, Sir Ralph, De vet vel om der er noget i nærheten av skolen som vi kan bruke som landemerke?“

„Skolen selv er en stor, hvit bygning med et taarn i midten, og ligger for sig selv i en park. Saa den skal jeg nok kunne kjende igjen.“

„Det er udmerket,“ svarte Dale. „Har De noget imot at holde utkik gjennom taarnvinduerne? Vi flyver fremdeles over nogen skyer, men jeg vil snart dale litt.“

Sir Ralph stillet sig ved vinduet og stirret ut.

„Apropos,“ sa Dale, „mon der er et sted i nærheten av skolen hvor det gaar an at lande?“

„Like foran hovedbygningen er der en stor, aapen græsslette,“ svarte Sir Ralph, „netop hvad De behøver, skulde jeg tro?“

„Udmerket! Vi burde kunne komme fint ned der.“

Dale begyndte nu at styre aeroplanet litt nedover og at flyve nærmere jorden, samtidig som han signaliserte til Kerr om at sagtna farten. Han forklarte Sir Ralph hvorledes det var mulig med en slik flyvemaskine at holde ret kurs i luften ved hjelp av kart og kompas. Krydsende nedover gled aeroplanet tilsyneladende let og uten anstrengelse. Dale gav agt paa høidemaaleren, og Sir Ralph saa hele tiden ut gjennom vinduet. Pludselig ropte han at han kunde se jorden tydelig.

„Vi er bare 3500 fot nu,“ sa Dale, „jeg tænker —“

Sir Ralph avbrøt ham: „Ret foran os! Sandelig er vi ret foran skolen. Aldeles sikkert!“

Dale bad Longley ta styrehjulet et øieblik, og gik bort til vinduet hvor Sir Ralph stod.

Like foran dem, men endnu langt borte, laa en liten hvit firkant indfattet i grønt.

KAPITEL VIII.

Ved Sandholme skole.

„Det der er skolen, den lille firkantede flekken,“ sa Sir Ralph. Han og Dale stod og saa ut av vinduet. „Til høire for den, over trærne, er landsbyen og kirken. Jeg kjender mig godt igjen.“

„La os se paa klokken,“ sa Dale og vendte sig om. „Ved Jupiter! vi skal være nede bare nogen faa minutter over de to timer. Det er ikke daarlig. Tre hundrede km. paa vel to timer.“

„Ypperlig!“ erklærte Sir Ralph. „Jeg synes dere kan være stolte av at ha styrt aldeles rigtig bare ved hjelp av kart og kompas. Og Kerr med motorerne sine — han burde nu ogsaa ha sin blomsterbuket.“

Dale og Longley lo, men Kerr som fremdeles var beskæftiget med sit, hadde ikke hørt bemerkningen.

Dale tok nu hjulet fra Longley. „Jeg maa slaa vingerne ut igjen,“ forklarte han.

„De maa ha betydelig mere omfang naar vi skal lande.“

„Nu er vi gaat ned til 80-90 km. i timen,“ meldte Longley, som hadde holdt øie med hurtighetsmaaleren.

De saa nu tydelig skolebygningen inde i den statelige park. „70 km. i timen,“ lød det fra Longley.

Dale dreiet hjulet til venstre og forberedte sig til nedstigningen.

„Der er sletten jeg talte om,“ sa Sir Ralph til Dale. „Det er en stor, aapen slette.“

„Ja, den vil passe udmerket. Vi vil faa plads til at lande midt imot hovedbygningen. Umulig at faa det heldigere.“

Med endnu en dreining av hjulet svinget aeroplanet rundt, saa façaden av huset laa ret imot dem, og neppe 1000 fot nedenfor dem. Saa signaliseres der til Kerr: „Slaa begge motorene av.“

Det blev en underlig stilhet da motorene pludselig tidde stille. Samtidig dukket forenden kjendelig nedover, idet Dale opererte med høideroret. Longley og Sir Ralph stod nu begge ved en av sidevinduerne for ikke at skygge for Dale i det kritiske øieblik under landingen.

Takene paa skolebygningerne var ret under føtterne paa dem.

„Se,“ hvisket Sir Ralph for ikke at forstyrre Dale; „bestyreren har sikkert faat mit telegram, siden han har faat alle gutterne ut paa terrassen for at vente paa os. Og alle lærerne ogsaa!“

Med sikre, nydelige bevægelser førte Dale aeroplanet ned mot jorden, og slog samtidig over det haandtak som førte „skiene“ ned i stilling. De andre hadde bare en fornemmelse av at synke bløtt nedover mot marken.

Nu var de bare 100 fot fra jorden; nu ikke mere end 50. Aldeles støtt gled de i spiraler nedover.

I det samme hjulene under skiene rørte jorden, rullet aeroplanet let fremover et litet stykke, og stod saa stille paa græsplænen bare nogen faa meter fra gutterne som stod opstillet, stumme av forbauselse.

„Bravo!“ ropte Sir Ralph og grep Dales haand. „Den landingen var finfin.“

„Ikke saa værst,“ svarte flyveren. „Men efter denne tørn maa jeg ha mig en cigaret.“

Nu kom ogsaa Kerr frem og fik sine fortjente komplimenter. Han la ansigtet i sine mest smilende rynker, og forlangte ogsaa sin cigaret. „Disse motorerne vil vi ikke faa stort bryderi med,“ sa han rolig; „de vil gi os al den kraft vi behøver.“

„Hvem vil saa gaa iland?“ spurte Dale leende.

„Se bare ut,“ ropte Sir Ralph, „hele flyvemaskinen er beleiret av en bande med gutter.“

„La os bare komme ut,“ mente Longley, „ellers styrter de ind til os.“

Han aapnet døren og satte stigen ut. Ikke før kom døren op, før der hørtes et Babel av guttestemmer. De skrek og hujet og ropte hurra.

„De maa først ut, Sir Ralph,“ sa Longley.

„Ja ja, jeg skjønner jeg er utset til offeret,“ sa han leende.

I det samme han satte foten paa stigen, lød der et øredøvende: „Hurra for Sir Ralph Girdlestone!“

Sir Ralph stod smilende paa stigen og viftet med hatten. Saa gik han ned av stigen, fulgt av de tre andre. Hurrarop paany. Disse steg da de fik øie paa Dale, som gutterne kjendte fra billeder i aviserne.

Idet de kom ned, trængte to gutter sig ivrig frem i trængselen. „Hallo, far!“ ropte den ene, en slank gut med Sir Ralphs graa øine. Like efter ham kom en mindre gut med briller, litt blek og forlæst at se paa, men med et meget intelligent ansigt.

„Sandelig min hat!“ fik den ældste støtt frem. „Make til aeroplan!“

Sir Ralph forestillet dem leende for de andre: „Dette er altsaa mine to gutter.

Jack, 16 aar gammel, lever bare for lek og sport. Ikke sandt, din slyngel? Og her er Tony, 14 aar gammel. Han er slik en læsehest, at han alt vet mere end sin far.“

Nu kom bestyreren frem og hilste paa Sir Ralph, og blev præsenteret for de andre, mens han lykønsket dem alle med den storartede flyvning. De blev invitert til te i den store spisesal, hvor de passierte med bestyreren og ivrig diskuterte flyvningens fremtid. Sir Ralph spøkte med gutterne sine. De blev ogsaa snart venner med den godmodige Kerr, som svarte saa fort han kunde paa alle deres mange spørsmåal.

Naturligvis var Jack og Tony dagens misundte hovedpersoner blandt skolegutterne. Rygtet om at de skulde faa flyve med tilbake til Langley-sletten, var alt sivet ut.

Efter teen delte Dale, Longley og Kerr skolegutterne mellom seg i partier og tok dem med seg i aeroplanet, hvor de viste og forklarte dem alt. Sir Ralph var blitt igjen inne for å hjelpe sine gutter med forberedelser til reisen. Nu viste de seg på terrassen alle tre, og et par bud gikk etter dem med deres bagage.

Skolegutterne lo og ropte hurra da de så dem komme imot aeroplanet.

„Reise hjem i feriene i et aeroplan med bagage og alt! Er ikke det storartet, så vet jeg ikke,“ ropte Jack Girdlestone, idet han blev omringet av en flok kamerater som vilde si farvel.

„Ja, er du noe til mann, Jack, så får du Dale til å flyve den flyvemaskinen over til os igjen i neste semester og ta en tur med os allesammen,“ sa en av dem.

„Intet mindre end en serie med luftreiser,“ bemerket Sir Ralph. „Jeg skal selvfølgelig forebringe saken for Dale. Men kom nu, din slyngel,“ sa han til Jack og grep ham i armen.

Gutterne trængte seg rundt om aeroplanet for å se avreisen, og sendte ut en ny lattersalve da de så tjenerne klatre værdig opover stigen med bagagen som de satte indenfor døren.

Så kom avskeden. „Alle mann ombord!“ ropte Sir Ralph spøkende. Alle gikk op over stigen, og Kerr som gikk sist, lukket skyvedøren igjen.

De to gutter løp frem og så ut gjennom vinduene. Derfra kunde de se kameratene nede på marken, og fikk anledning til nok en avskedshilsen med vifting og vinking.

Imidlertid hadde Dale og Kerr indtatt sine plasser. Og mens Jack og Tony fremdeles stod og stirret ut gjennom vinduene, blev pludselig gutterne, lærerne og terrassen borte for dem. De vendte seg om i største forbauselse og fikk se Dale stå ved styrehjulet og le til dem.

„Sandelig min hat!“ gispet Jack; „vi har startet, har vi ikke, hr. Dale?“

Gutterne fór tilbake til vinduene igjen, og så jorden bli trukket langsomt bort under dem. Jack ropte igjen: „Vi flyver! Vi er oppe i luften!“

Gutterne rendte om for å se på alt og få forklaring på alt mulig. Litt etter litt så de skolen som en lang, hvit leketøisbygning, og menneskene som små figurer spredt omkring den.

„Hvor toskete folk ser ut når man ser dem fra en slik høide,“ erklærte Jack

overlegent.

„De ser ut som smaa svarte pinder med en liten klat hvit maling i toppen,“ sa Tony.

Dale maatte le. „Ja, den lille hvite klatten, det er ansigterne deres naar de staar og stirrer op paa os.“

Aeroplanet steg og steg. Da viseren stod paa 7500 fot, blev et slør av lette, uldne skyer trukket mellem aeroplanet og jorden. De fór avsted i det aapne rum.

Longley var ogsaa nu meget interessert i hvor sterkt de kunde øke farten. „Nu har vi viseren paa 160 km.,“ meldte han. „Jeg vilde gi den endda et litet puf, og saa stoppe, Dale.“

Flyveren nikket samtykkende. „Nu har vi naadd 180 i timen!“ Longley maatte rope for at overdøve larmen, og tilføiet saa til Sir Ralph: „Den *kan* endda litt til; men vi vil ikke drive den længer den første dag.“

Litt senere foreslog Dale at sagtne farten litt igjen. „Tilbake til 150 i timen. Det kan være nok for resten av turen.“ Han øket igjen vingeomfanget; det voldsomme tryk av luften mot skroget blev svakere, og vindens tuten døde litt efter litt bort.

Det begyndte nu at bli tusmørkt, saa Kerr hadde skrudd paa lys i den elektriske lampe som hang mellem begge motorerne. Paa styreplattformen blev ogsaa en lampe tændt og kastet et klart lys over kompasset og kartet.

„Nu har vi fløiet i halvanden time,“ meldte Dale. „Jeg tror jeg vil dale litt nu; det kan ikke være længe før vi har Langley-sletten isigte.“

„Men vil De kunne se at lande?“ spurte Tony. „Det vil være mørkt om en halv time.“

„Vi vil faa lys som kan lede os under selve nedstigningen,“ svarte Dale. „Der er en lyskaster paa fabriktaket; jeg har latt den sætte op der til flyvesignal.“

Aeroplanet sank nu temmelig hurtig. Da de var henimot 3000 fot fra jorden, kaldte Longley gutterne over til et av sidevinduerne. De saa i den retning han pekte, og fik i det fjerne, dypt nede, øie paa en samling av smaa, blinkende lys, som sendte en fin, hvit dis op i luften.

„Fromesgate — jeg saa det netop paa kartet. Og det ligger ikke mere end 45 km. fra vor slette. Vi skal snart være der nu,“ tilføiet Longley.

„Du har ret, Longley. Vi gaar like paa stedet,“ ropte Dale straks efter.

Gutterne skyndte sig over til det forreste vindu hvor Sir Ralph stod. Midt for aeroplanet, men tilsyneladende endnu langt borte, pekte en tynd stang med et klart, hvitt lys op i luften. Det var lyskasteren paa fabriktaket.

„Staa rolige her hos mig nu,“ sa Sir Ralph til gutterne. „Dale og Longley vil ha sin fulde hyre med at faa aeroplanet ned i mørke.“

Farten sagtnet. Pludselig saa de lyskasteren forandre plads og bevæge sig til høire for dem. Sir Ralph forklarte at Dale styrte til venstre for at kunne gjøre en halvcirkel og lande paa den aapne slette bak fabrikken.

Lyskasteren straalte klarere og klarere. Aeroplanet styrte nu ret imot fabrikken. Pludselig fik Tony øie paa en liten klar, rød flamme i nærheten av lyskasteren, men længer nede. „Hvad er det?“ spurte han hviskende.

„Et baal,“ svarte Sir Ralph. „Longley nævnte at arbeiderne i fabrikken vilde tænde et baal midt paa landingspladsen. Dette vil være en god hjælp for Dale, saa hjulene paa understellet kommer paa jorden uten at støte. Hvis det var belgmørkt nede paa marken, vilde det være omtrent umulig at vite akkurat hvor den var.“

Nu lød telegrafklokken, og øieblikkelig stanset motorerne. Ned gjennom mørket, og i absolut stilhet gled aeroplanet som en vældig natfugl.

„Det er som at synke paa et skib ned gjennom en dyp, sort sjø med det baalet dernede paa bunden,“ syntes Jack.

Dale og Longley steg ned fra styreplattformen.

„En flot landing, dette ogsaa,“ erklærte den sidste.

KAPITEL IX.

En start i den ellefte time.

Efterat selskapet var kommet ut av aeroplanet, var det at trille det forsiktig ind i maskinhallen, et arbeide som de maatte ha mange til at hjelpe sig med. Saa spaserte de tre herrer over igjen til Sir Ralph og gutterne, som hadde staat og betragtet denne akt med den største interesse.

„Hør nu her, mine venner,“ ropte Sir Ralph, „nu vil vi ha os en bedre middag ovenpaa denne anstrengende tur. Dere har uten videre at bile over til Girdlestone Hall med mig — vil ikke høre noget som ligner en indvending. Vi skal ha os en lystig aften, og jeg vil være vert. Dermed basta.“

Og dermed blev det. Der blev telefonert til Girdlestone med ordre om middagen, og nogen minutter efter sat Sir Ralph og gutterne i en bil, mens de tre andre fulgte efter i en anden.

Turen til Girdlestone Hall tok ikke lang tid, men Jack undlot ikke at bemerke, at det gik ikke videre fort i forhold til flyvningen. Festmiddagen var aldeles

improvisert, men just derfor saa meget morsommere, syntes gutterne. Sir Ralph holdt rigtignok en tale, men den var prisværdig kort og fuld av vitser, især var der mange spøkefulde hentydninger til Kerr og hans elskede motorer. Saa foreslog ogsaa Sir Ralph at de skulde drikke en skaal for held og lykke paa deres verdensomflyvning. Og den blev drukket med begeistring.

Men saa kom middagens clou. Saa uventet at det rent tok pusten fra dem, kom nyheten over gutterne.

De blev komplet stumme en forholdsvis lang stund, da deres far pludselig fortalte dem at de skulde faa være med paa turen. Men saa sprat Jack op og satte i et hurra, som ingen av hans skolekamerater vilde hat noget at si paa. Mens Tony var saa betat at han ikke kunde foreta sig noget andet end gaa alvorlig rundt det store bord og ta sin far i haanden.

„Men hør her, smaa slyngler, dere skal værсаagod gjøre nytte for dere, endda det er ferier,“ sa Sir Ralph. I det samme kom en tjener ind med et telegram paa et bret.

„Telegram fra utlandet. En gut kom cyklende over med det fra landsbyen, endda telegrafkontoret var lukket,“ forklarte tjeneren.

Der faldt en forventningsfuld taushet over det lille selskap. Sir Ralph vendte sig til Dale, som sat nærmest. „Meget vigtig efterretning. Min agent i Paris — som er aldeles paalidelig — telegraferer: Stort monoplan med usedvanlig fart bemærket i nærheten av Paris imorges. Taake. Intet mer hørt. Fløi i sydøstlig retning.“

„De har ret, dette *er* viktig,“ var Dale enig i. „Deres ven Schultz og hans hjælpere har øiensynlig været særdeles flittige. Jeg er sikker paa det er aeroplanet som de har bygget efter vore tegninger. Mot sydøst. Det vil si de er alt paa vei til Murkat for at finde den første „nøkkel“.“

„Det vil ogsaa si,“ sa Longley rolig, „at vi maa være avsted saa fort dagen gryr imorgen.“

„Ved Jupiter!“ sa Dale. „Men vi skal kunne gjøre det ogsaa, det vet vi fra vor flyvning idag.“

„Vor stilling forekommer mig at være slik,“ sa Sir Ralph, „at selv om disse kjeltringerne er istand til at være foran os saa længe til de faar opsnappet to, eller endog tre av „nøklerne“, saa maa vi allikevel kunne naa dem igjen før de er ved

selve øen. Og det er pointet, ikke sandt, gutter?”

Longley nikket.

Sir Ralph fortsatte: „Og selv om de som har „nøklerne“, har overlatt sin hemmelighet til disse fyrene før vi naar de forskjellige stoppesteder, saa blir de nødt til ogsaa at gi os dem, naar de hører at vi har baade det rigtige stikord og ringen.“

Dale mente ogsaa, at dersom de bare kunde naa de andre igjen paa den sidste flyvning, saa vilde alt klare sig. Han tvilte ogsaa paa at de andre hadde faat tid til at skaffe sig en saa kraftig kanon som de hadde. Skulde det komme til et alvorlig sammenstøt, vilde dette være et viktig punkt til deres fordel. „Vi kan flyve hurtigere, og vi er bedre væbnet atpaa kjøpet,“ sluttet han.

Imidlertid hadde Longley gjort sine beregninger paa baksiden av en konvolut, og kommet til det resultat, at om de startet næste morgen, skulde de være ved første stoppested, altsaa Murkat, allerede dagen efter de andre, og saa litt efter litt hale ind paa dem. Selv om de tok uheld og forsinkelser med i beregningen, trodde han virkelig de vilde kunne naa San Frananco før de andre, og saaledes være førstemand paa øen med den skjulte skat.

„Og saa er det nok paa tide at bryte op,“ sa Dale. „Jeg tænker ikke det blir tale om at faa lægge sig i nat, gutter,“ sa han smilende til Longley og Kerr.

„Og jeg kommer øieblikkelig over til fabrikken,“ erklærte Sir Ralph raskt. „Vi maa i hui og hast faa provianten ombord. Jeg overtar omsorgen for alt det, har hat en hel del med denslags at gjøre paa mine store jagtutflugter og reiser, vet dere.“

Gutterne forlangte ogsaa at faa være med; de vilde saa allikevel ikke lukke et øie hele natten, erklærte de. Sir Ralph smilte, men gav dem lov til at være med.

* * *

Tidlig næste morgen, litt trøtte at se paa unegtelig, men allikevel saa energiske som vel mulig, sat de alle samlet til frokost i Dales villa. Dale, Longley og Kerr hadde hele natten ved hjelp av en arbeidsstok som de i en fart hadde faat samlet sammen, arbeidet i aeroplanet; og nu var alt gjort undtagen at fylde de store bensinbeholdere under skroget.

Sir Ralph hadde telefonert som en rasende og billet adskillige ganger frem og tilbake mellem fabrikken og Kempston, nærmeste by, for at ordne med en stor

vareautomobil som skulde bringe frem alt hvad de trængte av proviant. Den var nu ventende hvert øieblik. Efter frokosten skyndte de sig tilbage til aeroplanet. Jack og Tony moret sig storartet; med undtagelse av et par timers søvn paa Dales kontor, hadde de været i aktivitet hele natten, og været til virkelig nytte med at løpe erender og ta imot telefonbesked. Nu drøfted de med sin far hvad de skulde ta sig til paa den lange reise. Tony hadde sendt bud hjem efter sit fotografi-apparat, som han vilde ha med. Og Jack vilde samle paa alle slags sjeldne ting, faa istand et helt museum av egg, stener, o.s.v.

Blandt de ting Sir Ralph hadde anskaffet til reisen, var en hel del besynderlige klæsplag, nærmest et slags brynjer. Smaa metalringer var lænket i hverandre og sammenvævet med klæde og tyndt skind. Han hadde brukt disse paa sine reiser i fremmede verdensdele før, og ingen kunde vite om de ikke kunde faa bruk for dem nu ogsaa.

Tilrods for at alle gjorde vidundere av raskt arbeide, var der uundgaaelige forsinkelser. Provianten kom to timer senere end lovet; og saa var det at forsyne enhver ting paa bedste maate, et ingenlunde let arbeide, da pladsen var meget begrænset.

„Mit arbeide er ikke nogen ordentlig job, som f. eks. at fylde bensinbeholderne,“ sa Sir Ralph, „men det er at sørge for alle de tusen smaa filleting som ingen husker før i sidste øieblik.“

Det var nu blit lunchtid, og mens første-mekanikeren tok et sidste overblik over aeroplanet, og forvisset sig om at alt var paa sin plads, fik Sir Ralph og de andre tid til at indta et raskt maaltid paa Dales kontor. Under dette kom Dale frem med en række karter, som han hadde latt gjøre specielt for deres reise. Hvert enkelt av dem viste hvor flyvningen maatte gaa for at naa til de fire „nøkler“, og alle var særlig praktisk indrettet, saa at flyveren altid kunde ha det nødvendige kart for øie under farten.

Mens Dale med stolthet fremviste og forklarte sine karter, blev et visitkort bragt ind.

Dale saa paa kortet: „Aha, en interviewer! Rygtet om vor færd har spredt sig.“

Den unge journalist fik ikke stort ut av dem, men gjorde med en meget vigtig mine sine notater med hurtigskrift. Da han hørte at det gjaldt intet mindre end en verdensomflyvning, trodde han først det var en spøk; men da han forstod at det virkelig var alvor, skyndte han sig avsted for at telegrafere den sensationelle

nyhet til London.

Imidlertid gik de seks reisende til aeroplanet, klatret op ad stigen og gik ind. Dale stod i døren og gav sine sidste instruktioner til førstemand ved fabrikken: „Farvel, Taylor. Hold alt gaaende som vi har fastsat. Men vi kan naturligvis ikke sætte nogen bestemt dato for hjemkomsten.“

„Farvel, hr. Dale,“ svarte manden, „og lykke paa reisen.“

De omkringstaaende arbeidere rev luerne av og ropte et kort hurra.

Dale smilte og viftet med haanden, skjøv saa døren til og gik forut til de andre.

„La gaa!“ ropte han til Kerr. Og dermed begyndte motorerne at synge. I næste øieblik løp de bortover pladsen, for saa at stige fot for fot op i luften.

Longley noterte tiden. „Klokken er 2,30 præcis, og idag har vi onsdag den 27de juli. Det maa selvfølgelig nedskrives i journalen.“

„Jeg skulde tro vi er 30 timer efter det andre aeroplan,“ sa Sir Ralph.

„Omtrent,“ svarte Longley.

Flyvningen var begyndt.

* * *

For at opnaa de bedst mulige betingelser for flyvningen, hadde Dale drevet aeroplanet op til en høide av 7000 fot. De hadde fløiet gjennom et tæt belte av uldne skyer, og i den første halvtime saa de ingenting hverken over eller under sig.

Sir Ralph og gutterne stod hos Dale ved styrehjulet og saa paa kartet, hvor en rød strek viste den linje de skulde følge.

„Vi kan ikke se jorden nu, men jeg skal snart dale nedenfor skyerne for at være sikker paa at vi har absolut rigtig kurs. Jeg antar at vi skal kunne se Kanalen naar vi har fløiet i tre kvarter. Og saa skal jeg passe paa at dale i ret tid til at faa et glimt av den engelske kyst før vi forlater den.“

Dale holdt sit løfte. Under dem, og ikke mere end 4-5 km. borte, laa kystlinjen ved Dover. De store klipper der saa fra deres høide ut bare som smaa, ubetydelige hauger. Foran dem laa Kanalen, graa og blank, indtil den ogsaa snart blev borte i taaken.

Og saa, med en forbausende hurtighet forsvandt landet for dem. De hvite klipper

ved Dover blev graa, for saa helt at forsvinde. Under dem, paa alle sider, laa sjøen stille og dorsk. Her og der passerte et skib. De saa bare ut som prikker med en lang hale av røk efter sig.

Men neppe var den engelske kystlinje forsvundet og blit borte i taaken, før den franske begyndte at vise sig. Tony, som ivrig holdt utkik hele tiden, fik først øie paa en liten klump, som Longley erklærte var det berømte forbjerg Grisnez. Straks efter gjenkjendte Sir Ralph den klippemur ved Blanc Nez, ca. 5 km. fra Calais, hvorfra den avdøde, ulykkelige flyver Hubert Latham steg op paa sine to skjæbnesvangre flyvninger over Kanalen i juli 1909.

Calais laa nu ret foran dem, og pekte med sit høie fyrtaarn som en tynd, hvit stang op i taaken.

Nøiagtig en time efter starten fløi de over den franske sjøby, og fik saa i sigte den lange, rette saakaldte „nationalvei“, som mil efter mil strækker sig over landet, og gjør denne del av Frankrike saa gunstig for luftseilas.

Sir Ralph mente at der nu paa en stund ikke vilde bli noget merkelig at se ut efter. Han foreslog derfor at de skulde gaa ind i salongen og faa sig en kop te. „Hvad sier dere til det? Gutterne mine vil være kokker.“

Jack og Tony var henrykt over dette forslag, og skyndte sig ind i det bakerste rum, hvor de øieblikkelig gav sig ikast med den elektriske kokeovn. Som ekstratraktement fik de ogsaa istand ristet brød, rikelig forsynt med smør og servert pent paa et litet aluminiumsfat.

Klokken var fire, da Sir Ralph inviterte alle ind i salongen til te. De svævet fremdeles over fransk land, og var nu i en høide av næsten 10 000 fot.

KAPITEL X.

Den lange reise begynder.

Det første maaltid ombord i aeroplanet blev en fuldstændig sukses for Sir Ralph og gutterne, som hadde laget den delikateste te. Jacks ristede brød var saa udmerket at han øieblikkelig blev utnævnt til fast „brød-rister“ for resten av turen.

De andre løste hverandre av ved styrehjulet, og lovte ogsaa Kerr at ha et øie med

motorerne mens han drak sin te; men det var med møie de fik ham til at forlate dem, da han mente at han netop i begyndelsen maatte gi nøie agt paa dem.

Dale begyndte nu ogsaa at indvie Sir Ralph i kunsten at styre, saa han ogsaa kunde ta sin tørn der naar det var nødvendigt.

Mens Sir Ralph fik sin første time, hjalp Longley gutterne med at ta av bordet. Bagefter spilte de domino, mens Longley sat hos dem i salongen og røkte sin pipe.

„Jeg maa hvert øieblik klype mig i armen for at forvisse mig om at det virkelig er mig som er i luften,“ sa Jack leende. „Hvis ikke dette rummet var saa litet, kunde vi godt indbilde os at vi var ombord paa en stor damper. Men det ligner igrunden mere en kupé paa et tog hvor de har spisevogn, røke- og læsesalonger.“

Longley var enig. Han fik saa frem en bok som skulde brukes som journal paa reisen, og mens Tony saa paa hvorledes Longley begyndte at gjøre sine notater, fik han en brilliant idé. Han vilde skrive reisens historie, en sandfærdig beretning om hver dags hændelser. Longley mente det var en god plan. Tony lo fornøiet, og gjorde sig store forhaabninger om at hans far muligens vilde la hans optegnelser trykke naar de kom hjem igjen.

Mens han var ivrig optat med at begynde paa dette arbeide, kom Dale tilbake efter at ha sat Sir Ralph alene igjen paa sin første tørn ved styrehjulet.

Aeroplanet var i den rigtige høide, alt var for øieblikket meget liketil, det var bare at dreie hjulet litt nu og da for at følge retningen som kompasset viste.

„Klokken er halv syv nu,“ meldte Dale. „Vi har været fire timer i luften, og ifølge vort kart skal vi netop ha passert grænsen mellem Frankrike og Tyskland.“

Longley gik for at løse Kerr av, og Dale satte sig i salongen og pratet litt med gutterne. Litt før det blev aldeles mørkt, gik de forut og saa ned. Dypt nede kunde de saavidt se jorden, taaket og utydelig.

Gutterne stod ved taarnvinduerne og saa ut.

„Jeg ser en lang stripe av noget ikke langt foran os,“ meldte Jack. „Det maa vel være en fjeldkjede?“

Dale gik bort til Sir Ralph paa styreplattformen og studerte kartet. „Det maa være de bayerske alper,“ mente han.

Nu blev det elektriske lys forut skrudd paa; og gutterne, som fremdeles stod og stirret ut, saa jorden begynde at forsvinde i blaasort mørke.

Som kontrast til det triste, uendelige øde utenfor lyste det hyggelig og hjemlig inde i aeroplanet. Det var lamper med skjermer paa styreplattformen og over motorene, mens en stor kuppel hang i taket i forkahytten. Fra døren ind til de andre rum kom nu ogsaa et muntert lys, som viste at Dale hadde skrudd lyset paa ogsaa inde i salongen.

„Jeg tænker vi nærmer os aftenstid,“ ropte Sir Ralph fra styreplattformen. „Hvad mener De, Longley?“

„Jeg tilstaar at jeg er sulten igjen, ialfald,“ svarte Longley leende. „Det er en trøst at vite vort spiskammer saa velforsynt.“

Sir Ralph foreslog at gutterne skulde hjelpe Dale med aftensmaten; og under latter og moro kokte de egg, stekte skinke og laget baade kaffe og kakao.

Mens de tok hver sit korte skift paa styreplattformen, indtok de et muntert maaltid, mens jorden, 10000 fot under dem, laa taus, indsvøpt i hemmelighetsfulde skygger og stadig økende mørke.

Efter en koselig røk ordnet Dale og Longley med inndelingen av nattevakterne. Gutterne blev kommandert tilsengs, og i betragtning av at de faktisk ikke hadde været av klærne forrige nat, for ikke at tale om dagens mange merkelige indtryk, var de ikke uvillige til at lystre. De gik ind i soveværelset og krøp ned i hver sin av de smaa, koselige senger.

* * *

Hele natten gjennom styrtet aeroplanet ufortrødent frem i mørket uten nogenslags forstyrrelse i maskineriet.

Henimot daggry blæste det en sterk vind, som fik aeroplanet til at rulle litt. Men bevægelsen var ikke saa sterk at gutterne vaaknet. De hadde sovet uforstyrret hele tiden uten at høre ombytningen av vakterne.

Sir Ralph og Longley saa ved daggry paa kartet, som viste at de var over Bulgarien. Paa grund av skyer fik de dog bare av og til saavidt et glimt av landet.

Men klokken halv seks, da gutterne vaaknet av lyset som strømmet ind gjennom skylightet i soveværelset, var der en eiendommelig utsigt fra taarnvinduet. Alt land var forsvundet. Man saa bare ned paa en umaadelig vandflate, som skinnet

som glas i morgensolen. Til venstre saa man utydelig en taaket, sort linje som antydte en eller anden kyst.

„Det Ægæiske Hav,“ fortalte Sir Ralph gutterne. „Og linjen viser en del av Tyrkiets kyst.“

Snart blev kysten tydeligere, og ved hjælp av kikkerter kunde gutterne se klynger av huser paa en bergskraaning. Ved at raadføre sig med kartet, fandt de ut at det var Enos, en liten tyrkisk kystby.

Dale og Kerr, som hadde ligget og sovet til nu efter sin nattevakt, kom nu ogsaa frem i forkahytten og begyndte at diskutere det interessante emne frokost.

Under tilberedelsen av den fløi de over Dardanellerne, men saa ingenting paa grund av tyk taake. Av og til kom litt land tilsyne. Kartet viste at det var Lille-Asia.

Snart saa de tydelig bjergkjeder. Det var Taurus-bergene. Nu og da saa de et fremtrædende landmerke; men for det meste laa jorden nu flat og uinteressant under dem, bare av og til avbrutt av elver og sjøer, som livet litt op i landskapet.

Timerne gik hurtig til lunch. De var da over den Syriske Ørken; trist og øde laa den der.

Time efter time fløi de fremad. Først henimot aften avløstes det triste, ensformige landskap av et glitrende vand, som viste sig at være den Persiske Bugt.

Mørket faldt nu paa. Dale og Longley begyndte at gjøre beregninger efter dagens erfaringer, og fandt ut at om alt fremdeles gik vel, skulde deres første flyvetur være tilende straks efterat det var blit lyst næste morgen.

Da gutterne igjen blev sendt tilsengs, erklærte de at ville være oppe saa tidlig næste morgen at de kunde faa se landingsstedet.

Ved første stripe av dagslys var selskapet samlet i taarnet; men der var endnu intet at se hverken av land eller hav paa grund av taaken, og det uagtet Dale var dalet ned til en høide av litt over 6000 fot.

„Hvad vi nu burde se,“ forklarte Longley, „er fjeldlinjen langs kysten av Onambugten. Den gaar like ved sjøen, og fortsætter ret op til Murkat, hvor vi skal lande. Vi burde være like ved der nu.“

Kort efter begyndte solen at feie væk de rullende taakedotter som stængte synet

for dem. Og de fik snart øie paa den fjeldkjede som Longley hadde talt om.

De fløi nu paralelt med den takkede og litet indbydende arabiske kyst. Fjeldene steg ret op fra vandet, og fortsatte saa langt fremover som de kunde se.

Longley tilstod at han var litt ængstelig for ikke at finde et passende landingssted naar de naadde Murkat. Han og Sir Ralph studerte nøie kartet, som viste dem at like ovenfor den lille kystby som var deres bestemmelsessted og laa for sig selv paa den klippefulde strand, var der en dal midt imellem en fjeldgruppe.

„Der tænker jeg vi skal kunne komme ned,“ sa Dale. „Det er en trøst at understellet er beregnet paa at kunne taale en ujevn landing.“

Just som Dale var begyndt at synke langsomt ned til en høide av 3-4000 fot, fik de ved en pludselig dreining av kystlinjen tydelig se sit bestemmelsessted. Byen laa langs stranden under høie aaser. Og i en fordypning mellem tre høidedrag nogen km. længer ind laa dalen som Sir Ralph og Longley hadde utset sig paa kartet. Med en bevægelse av styrehjulet fik Dale aeroplanet ind mot land, idet han sagtnet farten betydelig. Han lot den gaa to ganger rundt dalen, og sank for hver gang lavere ned. Telegrafklokken ringte, og Kerr stanset sine motorer. Aeroplanet kom hurtig og temmelig brat ned mot jorden. Overflaten var meget ujevn, saa de tiltrods for Dales nydelige manøvrering fik nogen støt saa voldsomme at gutterne holdt paa at stupe overende. Men aeroplanet kom snart til ro.

Longley noterte tiden. Kl. 4,45 fm. „Og det vil si at vi har fløiet uavbrutt i 38¼ time paa en strækning av 5600 km. Gjennemsnitlig 150 km. i timen.“

„Kan vi holde den fart gaaende, skulde jeg tro vor ven Schultz blir nødt til at skynde sig,“ sa Dale og lo.

Dalen var aldeles øde og ubebodd, og fjeldene omkring den skjulte utsigten videre indover landet.

„Vi har ikke netop faat nogen entusiastisk mottagelse her,“ bemerket Sir Ralph og smilte.

„Ikke netop det, nei,“ sa Longley. „Slik som vi listet os stille ned i taaken, tænker jeg ikke nogen i byen la merke til os.“

Efter en liten hastverksfrokost blev der holdt krigsraad. I dette blev det besluttet at bilen skulde tages ut, og at Dale og Sir Ralph saa hurtig som mulig skulde kjøre ned til byen og se at træffe manden som hadde den første „nøkkel“.

Gutterne vilde naturligvis være med paa denne utflugt; de lovte at gjøre sig saa tynde at der nok skulde bli plads til dem ogsaa, endda bilen bare var til to. Men her nedla sir Ralph et bestemt veto. Da de ikke hadde set noget til det andet aeroplan paa veien, maatte man tro at det var kommet frem før dem til Murkat og nu var paa veien til næste landingssted. Var det saa, var der ikke et minut at tape, og han og Dale maatte se at faa utført sit erende saa fort som mulig.

Den lille bil blev heist ned paa marken. Dale fik motoren igang og kjørte den først langsomt over den ujevne grund, indtil han fandt en slags sti som øiensynlig førte ned til byen. Her steg Sir Ralph, som hittil hadde trasket efter, ogsaa ind, og dermed satte de avsted over stok og sten. Snart kom de til en brat bakke som førte like ned i byen.

KAPITEL XI.

Hemmeligheten ved ringen.

Byens gater var trange og ildelugtende. Solen stekte ogsaa forfærdelig der nede, og de faa europæere og arabere som var at se, gik dovent og drev omkring i gaterne. Ved at faa øie paa bilen viste de bare en mild forundring. Det saa i det hele tat ikke ut til at nogetsomhelst kunde forbause dem.

Dale stanset, vinket til en svartsmusket, tarvelig klædt franskmand og spurte om veien til den britiske konsul. Manden pekte paa en hvit bygning med høie mure omkring, like ved havnen. Efter nogen minutters kjørsel var de der og ringte paa. En landsmand som talte engelsk, lukket op. Sir Ralph bad ham hilse konsulen og si at de var engelske reisende som ønsket at tale med ham om en vigtig sak. Mens de ventet paa svar, kom nogen arabere bort til dem og omringet bilen, som allikevel lot til at interessere dem en liten smule. Tjeneren kom om et par minutter tilbake, og meldte at konsulen vilde ta imot dem straks. Han førte dem gjennem en have og til en veranda hvor der var behagelig kjølig, gik saa tilbake til bilen, som han vilde redde for de nysgjerrige lediggjængere paa gaten.

Konsulen, som var en ældre, elskværdig utseende engelskmand med briller og i skinnende hvit lerretsdres, kom ut paa verandaen og hilste venlig paa dem.

„Mit navn er Clayton, hvad kan jeg gjøre for Dem? Men fortæl mig først hvordan i alverden dere pludselig kan dumpe ned her i en automobil?“

De fremmede lo, præsenterte sig, og forklarte at de var kommet i aeroplan om morgenen og hadde landet i en dal bak byen.

„En høist merkværdig kjendsgjerning, i mer end én henseende,“ sa konsulen, som kjendte begge herrerne av navn. „Og det er ikke længer siden end igaar morges at vi ogsaa hadde besøk av et stort aeroplan. Det landet ogsaa et sted bak byen. Da kom ogsaa et par mænd til mig og hadde en mængde spørsmål at gjøre mig. Hvad betyr alt dette?“ Han saa aldeles perpleks ut.

„Vilde De, før vi beroliger Dem, ha noget imot at gi os en beskrivelse av hvordan disse to mænd saa ut?“ spurte Sir Ralph.

„Nei — hvis jeg nu bare husker dem. La mig se. Den fyr som snakket mest, var temmelig før; jeg husker ogsaa at han hadde skjeg, smaa, livlige øine og talte med utpræget tysk akcent.“

„Schultz,“ mumlet Sir Ralph og nikket.

„Den anden sa litet, men han var høi, husker jeg, og glatraket. Han hadde ogsaa et kast med det ene øie.“

Sir Ralph maatte smile og vendte sig til Dale: „Min forhenværende tjener.“

Konsulen fortsatte: „Hvad disse fyrene syntes at ha saan pokkers hast med, var at finde en franskmand som bor nede blandt fiskerne, og som heter Laroche. Han er velkjendt her og eier et par smaa skibe. Jeg viste dem hvor de skulde finde ham; men jeg kan ikke tro deres mission kunde lykkes, for jeg fik meget snart efter se dem gaa tilbake, og da saa de meget misfornøiede ut. De gik vist like op til bjergpasset igjen; i ethvert fald saa jeg straks efter deres aeroplan flyve i fuld fart langs kysten.“

„Hvad De har fortalt os, er av overordentlig stor interesse for os, hr. Clayton,“ sa Sir Ralph, „især det om at det ikke saa ut til at de fik den underretning de vilde ha her.“

Konsulen lo. „Det er godt mine herrer forstaar dette; for mig er det hele temmelig mystisk.“

„Vi skylder Dem at forklare os litt tydeligere,“ sa Sir Ralph, „siden De har kunnet gi os en saa værdifuld oplysning.“

Derefter fortalte de i korte træk hele historien.

Konsulen hørte med den største interesse paa dem. Og da de var færdige, sa han:

„Jeg er meget glad over at ha kunnet hjælpe Dem; og har jeg dermed kunnet gjøre noget som skader disse kjeltringerne litt, saa meget desto bedre. Jeg vil sende en mand med Dem ned til havnen for at finde denne Laroche saa fort som mulig. Det er bedst ikke at bruke bilen derned; veien er saa brat.“

Konsulen instruerte sin tjener til at følge dem, og lot en anden ta vare paa bilen. Dale og Sir Ralph fulgte manden gjennom en række trange, daarlig holdte gater, og kom ned til havnen. Her var et par træbrygger og en hel del bygninger som saa ut som skur til bruk for varer.

Den indfødte spurte sig for hos folk de kom forbi, og førte saa de reisende til en liten bronsefarvet franskmand med mørk mustache og spidst skjeg. Han stod blandt nogen andre europæere.

„Det er hr. Laroche,“ sa tjeneren, som efter endt erende vendte om og gik tilbake.

Sir Ralph nærmet sig hurtig manden, tiltalte ham paa fransk og spurte om han kunde avse noen minutter til dem.

Den lille mand vendte sig og saa mistænkelig paa den fremmede. „Jeg taler engelsk,“ sa han. „Hvad er det De vil mig?“

„Det kan jeg ikke godt si Dem her. Kan vi ikke gaa et sted hvor vi kan være uforstyrret?“

Franskmanden saa fremdeles mistænksom ut, men førte dem ut paa bryggen til et litet træskur, som han øiensynlig brukte som kontor eller butik. Han bad dem følge sig ind, vendte sig saa raskt mot Sir Ralph og bad ham si sit erende.

„Jeg tænker De netop har hat besøk av nogen som hadde et lignende erende som vi,“ svarte Sir Ralph.

Manden knep øinene sammen og kastet et hurtig, undersøkende blik paa dem begge.

„Jeg tror jeg kan gjette hvad De vil nu,“ sa han. „Men jeg tilstaar at hele affæren for mig er et mysterium. Men saa meget synes at være sikkert: Her er noget slags ondt igjære.“

„Det har De ret i,“ svarte Sir Ralph. „Men jeg haaber De snart skal komme efter at det ikke er vi som er bedragerne.“

Derpaa gav han uten videre parlamentering det nødvendige stikord, og viste

Laroche ringen som han hadde i lommen.

Franskmanden grep den ivrig, og holdt den op mot lyset for at undersøke den. Saa tok han platen med skibet paa mellem fingrene og forsøkte at dreie den rundt. Platen var i tidens løp blit stiv, og negtet først at gi efter. Men om et øieblik vandt hans sterke fingre over den, saa den lot sig skruue løs. Hurtig dreiet og dreiet han til den var helt løs og laa inde i hans haand. Saa gik han nærmere bort til vinduet og stirret ængstelig, ikke paa skibet som var indgravert i platen, men paa baksiden av den, hvor der tilsyneladende ikke var noget at se. Dale og Sir Ralph saa forbauset paa ham, men forholdt sig aldeles stille.

Pludselig hørte de et utrop som tydelig var diktert av tilfredshet. Manden vendte sig saa mot de fremmede og sa rolig: „Ja, her er tegnet.“

Sir Ralph tok raskt den lille guldplate og saa nøie paa baksiden av den, som han hadde set franskmanden gjøre.

„Jeg ser ingenting,“ tilstod han, „uten to linjer som synes ridset ind i gullet. Jeg faar ingenting ut av dem.“

„For mig er de tydelige nok,“ sa manden. „I de papirer min far overgav mig ved sin død, stod det at jeg maatte se efter dette tegn, om ringen nogengang skulde bli levert mig.“

„Men hvad er saa tegnet?“ spurte Sir Ralph.

„Et slags rids av øen og fjeldet,“ svarte Laroche. „De som ikke vet hvad de skal se efter, kan vistnok ikke finde ut dette; men for mig er det tydelig nok. Denne ring er den egte; det er der ingen tvil om.“

„Men hvad var det saa med den ringen som de to andre viste Dem?“ spurte Sir Ralph ivrig.

„Forsiden kunde ikke skrues av. Ellers maa jeg tilstaa det var en udmerket efterligning.“

Sir Ralph vendte sig fornøiet til Dale. „Nu skjønner jeg det. Den ring som min bedstefar lot gjøre efter denne, kan ikke ha været en saa nøiagtig kopi som jeg trodde.“

„Ved Jupiter!“ satte Dale i. „Det undrer mig ikke at vor ven Schultz og hans tjener gik om med sure fjæs!“

„Men nu vil de naturligvis se at komme avsted saa fort som mulig til næste sted,

og se om de da har lykken bedre med sig. Men det gaar sikkerlig ikke heldigere der.“

„Jeg fortalte ikke de andre at deres ring var uegte,“ forklarte Laroche. „Alt jeg sa, var at den ikke opfyldte de betingelser som maatte til for at jeg kunde gi dem ordet. Men De har den rette ring, det er jeg overbevist om. Derfor gir jeg Dem det ord som mine papirer sier at jeg skal si. Ordet er „Giv“.“

Hverken Dale eller Sir Ralph sa noget paa en stund. Men saa satte Sir Ralph i at le. „Paa min ære, det ordet sier ikke stort! Men vi maa naturligvis ha de øvrige ord ogsaa for at faa sætningen utfylt.“

„Jeg vet intet mer end hvad jeg har fortalt Dem,“ sa franskmanden. „De har opfylt betingelserne; derfor gav jeg Dem ordet. Det er det hele. Min far fortalte mig hvad hans far hadde fortalt ham; og vi skulde ingenting spørre om, bare gi ordet.“

Da de skjønte her ikke var mere at faa vite, takket de Laroche og sa farvel. Utenfor konsulens hus hadde nu en hel del arabere samlet sig og stod der og glante paa automobilen. De reisende trængte sig gjennom dem og traf igjen konsulen, som de fortalte om sit møte med Laroche, og takket ham varmt for hjelpen. Hvorpaa de igjen steg ind i bilen og skyndte sig tilbake til aeroplanet.

Imidlertid hadde de andre fordrevet tiden med forskjellig. Longley og Kerr hadde tat sig til at se over om alt var i orden, mens gutterne tok sig en liten spasertur i dalen, men ikke lenger bort end at de hele tiden kunde se aeroplanet. Solen stekte uutholdelig, saa da Tony hadde faat fotografert aeroplanet som det stod der og hvilte, var de glad ved at komme ind igjen. Efter at ha set paa Longley og Kerr arbeide med motorer og propeller, bad Jack Kerr opfylde et løfte han hadde git dem under flyvningen, nemlig at vise dem hvorledes deres traadløse telegraf arbeidet.

Kerr var villig, og gutterne var meget optat av hans beskrivelse av apparatet og hvordan det virket. Men det som interesserte dem aller mest, var det sindrige lille apparat som var til at ta med sig ut, og ved hjelp av hvilket hvemsomhelst av dem kunde bli øieblikkelig kaldt tilbake ved et traadløst signal.

Kerr viste dem den lille mahogni-æske, som var saa liten at den kunde gjemmes i lommen. Kerr la den ned i sin frakkelomme, og førte saa gutterne bort til en skjult elektrisk knap i salongen, og bad Tony trykke paa den.

Øieblikkelig begyndte en vedholdende, surrende lyd inde i Kerrs lomme. I det

samme Tony slap knappen, stanset lyden. Tony trykket igjen paa knappen, tre ganger raskt paa hverandre. Og tre korte lyd svarte øieblikkelig fra æsken.

Derpaa viste Kerr dem en anden knap, som ogsaa stod i forbindelse med signal-apparatet, og som var trykket ned i gulvet under et av bordbenene.

„Vi har anbragt den der,“ forklarte han, „forat man, om man var i fare, kunde signalisere der uten at gaa over gulvet til den anden knap.“

Saa fandt Jack frem et spil som de hadde tat med for at fordrive en ledig stund. De tok det med sig ned i forkahytten, hvor der mellem styreplatformen og motorene var plads til at bruke det.

Efter at ha moret sig med dette en times tid, ruslet de om i aeroplanet. Jack gik bort til et av vinduerne og stod og saa ut: „Av alle de kjedsommelige hul jeg har set i mit liv, tror jeg denne dalen vinder prisen,“ gjespet han. „Endnu har vi da ikke set en levende sjæl.“

Pludselig satte han i: „Sandelig min hat! Kom hit nogen — fort!“

Longley kom bort til vinduet: „Naada?“

„Sandelig min hat! Dette var rart. Netop som jeg hadde sagt at vi ikke hadde set et liv siden vi landet her, sprang det pludselig en fyr frem fra den trægruppen der over og viftet med armene over til aeroplanet.“

Longley stirret. „Jeg tror du ser syner, gut,“ sa han leende. „Der er jo ingenting at se.“

„Men der var en mand der for et øieblik siden,“ paastod Jack. „Jeg er aldeles sikker paa det. Han maa ha gjemt sig igjen da jeg vendte mig om og ropte paa dere.“

„Meget mystisk,“ sa Longley og smilte. „Men hvis der virkelig er nogen der, saa haaber jeg han vil være saa venlig at komme over til os.“

Han vilde til at gaa bort fra vinduet igjen, da Jack grep ham i armen og ropte: „Se, der er han igjen!“

Longley vendte sig raskt og saa i den retning Jack pekte. Og nu var det ingen tvil om at der virkelig var en mand. Han var kommet ut fra træklyngen, de kunde tydelig se ham. Igjen hævet han armen og gjorde en vinkende bevægelse.

„Hvad i alverden skal dette bety?“ spekulerte Longley. Han gav nøie agt paa fyren. „Det er klart at han vil se at komme i forbindelse med os. Men hvorfor

kommer han ikke nærmere, mon?“

Tony og Kerr kom nu ogsaa bort til vinduet og betraktet fyrens underlige fagter. Nu vinket han som en rasende.

„Jeg faar gaa ned til utgangsdøren og be ham komme over til os,“ mente Longley.

Som sagt, saa gjort; han gik ned og vinket ivrig til manden igjen som for at invitere ham over.

Men virkningen av dette var høist merkelig. Han forstod sikkert hvad Longley mente, men istedenfor at følge opfordringen, stod han et øieblik aldeles stille som for at henlede opmerksomheten endda mere paa sig, og rystet energisk paa hodet. Derpaa begyndte han igjen at vinke, og vilde øiensynlig at nogen fra aeroplanet skulde komme ned til ham.

„Godt, naar ikke bjerget vil gaa til Muhammed, saa —“ begyndte Longley, og smilte først, men blev saa litt alvorlig: „Dette kunde jo være et bud til os fra byen fra de andre. Og kanske den fyren der er mistænksom og ikke tør nærme sig aeroplanet. Tror du ikke vi maa undersøke dette, Kerr?“

„Jo, det tror jeg virkelig,“ mente ingeniøren. „Jeg vil selv gaa over og se hvorfor han gjør alt dette opstyret.“

Han vilde til at gaa ned ad stigen, da Longley raskt ropte ham tilbake: „Hør her, kjære ven. Vi faar ikke glemme at vi har med en forbryderbande at gjøre. Den manden der ute kan være et aldeles uskyldig bud; formodentlig er han det; men vi bør ta alle forsigtighetsregler. Saa du bør ta en revolver i lommen. Jeg vil ogsaa holde ordentlig øie med dig fra taarnvinduet.“

Kerr lo litt, og syntes øiensynlig at Longley gjorde for meget ut av dette, men tok allikevel revolveren med. Satte saa tvers over sletten mot den lille træklyngen, hvor de fremdeles kunde se manden staa.

Longley lukket døren, og han og gutterne gik op i taarnet, hvorfra de kunde se Kerr traske bortover den ujevne dal. Om nogen minutter saa de ham borte ved manden, som hele tiden hadde staaet stille og ventet paa ham. Her saa de Kerr stanse, de to hadde saa tydelig en slags samtale, hvorefter de vendte sig og forsvandt bak træerne.

Et minut eller saa hendte der intet. Dalen laa, saa langt de kunde se, øde og forlatt.

„Er det bare et bud den fyren bringer, saa haaber jeg Kerr ikke blir længe borte,“ sa Jack forhaabningsfuldt.

„Men hvorfor mon de gik bak de træne?“ spurte Tony ængstelig.

Longley, som selv var litt ræd, sa bare: „Naa ja, det faar vi jo snart vite; vi faar vente litt, og saa —“

Han blev pludselig avbrutt. De hørte alle tre en støi som kom fra det indre av aeroplanet. Longley syntes det hørtes som om døren ut var blit heftig skjøvet tilside.

Uten et ord vendte han sig om og løp gjennom gangen som førte til salongen. Da han var kommet saa langt, at han kunde se døren, blev han staaende stille, aldeles forvirret ved hvad han fik se. Døren var utenfra blit sprængt tilside med et eller andet instrument, og Longley stirret i høieste forbauselse paa fire mænd som kom stormende ind i aeroplanet, stygge, sortsmuskede fyrer, italienere eller spaniere saa det ut til, med tilsølte, fillete klær og skidne skjærf bundet om halsen.

To av dem hadde revolvere i haanden, de andre hadde korte, bredbladede kniver.

Overraskelsen var saa voldsom at Longley blev staaende i gangen aldeles lammet. Hvor de indtrængende var kommet fra var umulig at begripe. Men deres truende stillinger var ikke til at ta feil av.

Longley tok sig sammen, og kastet sig uten betænkning rasende over den første av de fire mænd. Fyren blev hindret i at bruke revolveren, men svinget sig istedenfor behændig om og undgik det rasende slag som Longley hadde rettet imot ham.

Næstemand, som kom like efter, fik saa git Longley et vældig slag i hodet, før han hadde gjenvundet balansen efter sit uheldige utfald.

Longley tumlet om i gangen aldeles lammet av det voldsomme slag.

Øieblikkelig blev han trukket ved føtterne ind i salongen og bundet paa hænder og føtter. De andre styrtet saa ind i taarnet hvor gutterne blev staaende likesom Longley, uten med det samme at kunne foreta sig nogen ting, og stirret paa de skulende røvere.

KAPITEL XII.

Tony gir alarmsignalet.

„**T**a ikke igjen, og gjør ikke noget spektakel,“ hvisket Jack til Tony da den første av de fire mænd kom styrtende mot dem og mumlet noget paa et aldeles fremmed sprog.

De blev øieblikkelig omringet og skubbet ind i salongen, hvor de blev bundet og kneblet og lagt utstrakt paa gulvet.

Efter at være kommet paa det rene med at der ikke var flere paa aeroplanet, begyndte de fire at rumstere og lete fra den ene ende av aeroplanet til den anden. Først brøt de op skufferne i salongbordet og undersøkte i en fart indholdet. Efter at ha revet ut dagboken og en mængde løse papirer som Longley hadde gjort en del beregninger paa, puttet anføreren alt dette i lommen. De andre undersøkte Longley, som fremdeles laa bevisstløs, og tok ut av hans lommer nogen breve og en liten notisbok. Saa styrtet de forover til forkahytten, men kom straks tilbake, synlig skuffet over ikke at ha fundet hvad de vilde.

Anføreren gjorde nu tegn til de andre, som øieblikkelig reiste gutterne op og tok knebelen ut av munden paa dem. Føreren satte et truende ansigt op og sa paa gebrokkent engelsk: „Papirer! Forstaar? Papirer!“ Saa gjorde han en pause, saa skarpt paa dem og tilføiet: „Skatten! Penge! Forstaar — hvad?“

Tony sa ingenting, stod der bare blek og bestemt, mens Jack rystet paa hodet og svarte lavt men tydelig: „Forstaar ikke.“

Manden gjentok utaalmodig sine spørsmaal. Jack rystet fremdeles uforstaaende paa hodet.

Den samme mand som hadde slaat Longley saa han styrtet om, kom nu bort, saa truende paa gutten og sa: „Faa dig til at snakke! Fort!“ Han hævet armen og saa paa anføreren som for at be om lov til at slaa til Jack. Men han rystet utaalmodig paa hodet. De hadde ikke tid til at bry sig mere med gutterne, som igjen blev kneblet og kastet ned paa gulvet.

Derefter fór de fire igjen om og rumsterte overalt. Gutterne kunde høre dem kaste alt om hverandre i oplagsrummet.

Netop da var det at Tony, som laa paa ryggen halvt under bordet, følte noget under den ene fot. Som et lyn kom tanken om knappen og det traadløse signal Kerr hadde forklart dem. Kerr hadde jo den lille mahogniæske i lommen! Tony

fik saavidt forandret stilling saa han kom med foten like over knappen, og fik trykket tre ganger paa den. Han ventet et par sekunder, gjentok saa signalet.

Hvor Kerr er, maa han høre signalet og forstaa her er fare paa færde, tænkte Tony.

Føreren kom igjen ind i salongen; men at Tony hadde forandret stilling litt, vakte ingen mistanke.

„Ingenting finde,“ sa han og saa ærgerlig paa gutterne. Og saa med en vild bevægelse: „Rive istykker! Bryte op! Ødelægge aeroplanet!“

Han ropte til de andre og bad dem skynde sig. Øieblikkelig var de der og hadde med endel brækjern som de hadde fundet i oplagsrummet.

Føreren pekte mot forkahytten, og avsted styrtet de.

Et øieblik etter hørtes et smeld og klirren av glas. Gutterne forstod altfor godt hvad de gjorde. De brukte brækjernene for at ødelægge aeroplanets styreredskaper.

Nok et smeld, sterkere end det første; men guttene laa der hjelpeløse, kunde ingenting gjøre for at hindre ødelæggelsen. Tony fik bare flyttet sig litt igjen, saa han fik sendt endnu et signal.

Men da, just som han med hælen skulde gjøre det tredje tryk, blev utgangsdøren sagte aapnet, og Kerrs ansigt, med tusen ængstelige rynker, kikket forsiktig ind i salongen.

Først fik han øie paa Longley, som laa bundet, likblek og med lukkede øine. Et øieblik efter tiltrak Tony sig ved en liten bevægelse med føtterne hans opmerksomhet. Kerr fik se ham ligge bundet under bordet. Han listet sig bort og tok knebelen ut av Tonys mund.

„Hvad er hændt?“ støtte ham frem, idet han ogsaa løste repene rundt hans armer og ben.

Tony forklarte det hviskende. I det samme hørtes et skrik fra forkahytten og lyden av ilsomme skridt; men de saa ingen. Kerr fik ogsaa løst repene om Jack. Idet han reiste sig, kom nok et smeld og drøn, og straks efter hørtes fottrin i gangen mellem forkahytten og salongen.

Kerr løp over gulvet og klemte sig op mot væggen ved siden av døren. En mand viste sig i døraapningen, anføreren, som ikke saa Kerr klemte op mot væggen,

men blev forbauset staaende ved at se begge gutterne staa opreist. Han vilde til at rope paa de andre, men i samme øieblik styrtet Kerr frem og gav ham et voldsomt slag i hodet. Manden stupte fremover uten at faa suk for sig, og blev liggende paa gulvet.

Nu hørtes de andre utenfor. Kerr vendte sig om og stod like overfor de tre andre.

Den første blev staaende og maape av forbauselse, men da han fik se sin anfører ligge utstrakt paa gulvet, løftet han krigersk brækjernet han hadde i haanden.

Kerr løp behændig til siden, undgik slaget, og grep manden om livet. Men i det samme kom de to andre efter, og den ene fyrte av et revolverskud. Frykten for at træffe kameraten gjorde ham usikker, han sigtet feil, kulen gik tversover rummet og støtte mot en av metalvæggene. Men mens Kerr og hans motstander fremdeles kjæmpet med hverandre, kom den anden av de to banditter pludselig springende frem med brækjernet hævet for at slaa Kerr i hodet.

Jack saa øieblikkelig den fare Kerr svævet i. Uten at betænke sig et sekund sprang han bort og grep manden i armen, idet han skulde til at slaa.

Han vendte sig om med en ed og strævet for at komme løs; men Jack klynget sig desperat fast til ham. Manden fik brækjernet over i den anden haand, og løftet den for at slaa Jack i ansigtet. I samme øieblik gav revolvermanden, som ikke hadde kunnet komme forbi Kerr og hans motstander, et varselsskrik og pekte mot indgangsdøren.

Tony saa sig ogsaa om og fik se to skikkelser krype ind gjennom døren. Idet de rettet sig op, satte gutterne i et glædesskrik. Det var Sir Ralph og Dale.

Sir Ralph oppfattet øieblikkelig situationen, hævet sin revolver og skjøt.

Han som var ifærd med at slaa til Jack, slap pludselig sit vaaben og satte i et smerteskrik. Dale vilde støte til den mand som stod med revolveren færdig til at skyte paa Sir Ralph. Men Dale var for sen; skuddet gik av, og Sir Ralph tok sig til ansigtet. Der gik en rød stripe over det ene kind, og der dryppet litt blod. Kulen hadde streifet kindet, idet den fór forbi ham. Dale skjøt et øieblik efter, og manden laa der som en bylt.

Kerr, som nu saa at der var hjelp at faa, fik revet sig løs fra sin mand, som øieblikkelig satte paa sprang ut gjennom døren og forsvandt. Kerr vilde forfølge ham, men Sir Ralph, som stod med lommestørklædet for kindet, ropte: „La ham fare!“

Den mand som Sir Ralph hadde saaret, viste ikke lyst til at opta kampen, men rakte armen i veiret til tegn paa overgivelse. Dales motstander, som bare var midlertidig lammet ved det heftige slag i ansigtet, satte sig op paa gulvet og viste et dypt skaar under øiet. Da Sir Ralph vendte revolveren mot ham, gjorde han ogsaa tegn til at overgi sig, og Dale tok fra ham vaabenet, som laa paa gulvet ved siden av ham. Anføreren, som Kerr hadde slaat overende, laa fremdeles bevisstløs paa samme sted.

Dale og Kerr løftet nu Longley forsiktig op og satte ham paa en av bænkene. Han var fremdeles aldeles hvit og sat med lukkede øine.

Sir Ralph, som bare var ubetydelig saaret, sa at de maatte la allesammen gaa. „Vi har ikke tid til at besørge dem ned til byen, og vi kan ikke ha fanger med os i aeroplanet. Naturligvis er de leiet av Schultz. Da det ikke lykkedes ham at faa „nøkkelen“, har han betalt disse til at anfalte os, i haab om at de skulde finde noget som kunde vise ham hvad han hadde feilet i.“

„Ja, la os bare se at faa dem ut av aeroplanet,“ mente Dale ogsaa, „saa vi kan komme avsted saa fort som mulig.“

„Men de har ogsaa ødelagt en hel del nede i forkahytten, fortalte Tony mig,“ sa Kerr.

Dale saa forskrækket ut. „Undersøk dette øieblikkelig, Kerr, saa vil Sir Ralph og jeg se til at faa kastet ut dette nye mandskapet vort.“

Kerr nikket og skyndte sig avsted.

Nu begyndte anføreren at røre paa sig. Sir Ralph kommanderte de andre til at hjelpe ham, pekte betydningsfuldt paa sin revolver og viste mot døren.

Mere var ikke nødvendig. Støttende sin vaklende anfører gik de straks, og skulde til at gaa ned ad stigen, da Tony husket de papirer føreren hadde raspet med sig og puttet i lommen. Dale kaldte dem tilbake og fik papirerne. Derpaa saa de dem langsomt forsvinde i retning ned mot byen.

Imidlertid fik Dale heldt nogen draaper konjak i Longley, og løste paa snippen, mens gutterne gned hans hænder og føtter. Der kom snart litt farve i kinderne, og han begyndte at puste dypt og regelmæssig. Nu aapnet han øinene og saa sig forvildet om.

„Alt i orden nu,“ sa Dale, „lig bare rolig og prøv at sove igjen.“

Longley syntes at forstaa, og lukket straks øinene.

Sir Ralph hadde forsøkt at lukke utgangsdøren, men patentlaasen var brutt istykker, sa han.

Dale mente det gik an, om det var hele skaden. Kerr kom tilbake og saa lettet ut. De hadde nok gjort en hel del skade, men ikke mere end de kunde utbedre paa en time eller to.

Kerr fortalte dem saa om manden som hadde viftet til dem, og saa indbildt Kerr at han hadde „et brev fra en ven“ som han skulde hente nede i byen, om han vilde vente litt. Han hadde da ogsaa ventet, indtil signalet fra aeroplanet hadde faat ham til at ile tilbake. Manden som viftet, hadde altsaa gjort det for at holde ham væk fra aeroplanet.

„Men hvem signaliserte saa?“ spurte Sir Ralph raskt. Tony blev rød; og da Jack fortalte at det var Tony som hadde gjort det, fik han ros av sin far. Likeledes Jack, som Tony fortalte hadde hængt sig fast i armen paa den manden som vilde slaat Kerr.

„Jeg tænker vi var kloke som tok Jack og Tony med os, jeg,“ sa Dale.

Sir Ralph sa at han virkelig var stolt av gutterne sine. Men — der var altsaa farer. De fik nok se til at være forsigtigere.

Longley laa fremdeles i dyp søvn; men pulsen slog roligere, saa de haabet det bare var et chok som snart vilde gaa over.

De andre gav sig saa ifærd med at reparere styrehjulet, kompasset, laasen, og hvad ellers banditterne hadde set sit snit til at faa ødelagt. Litt over to timer gik med, saa var alt i orden igjen. Longley sov fremdeles. De andre tok sig ogsaa en kort hvil, før de igjen fløi videre.

I journalen blev notert: Den anden flyvning begyndte kl. 6 em. 29de juli.

Snart forsvandt Murkat med sin takkede kystlinje. Under og foran dem laa det Arabiske Hav.

Aftensmaaltidet, som blev indtat efterat det var blit mørkt, var ikke egentlig muntert. Alle tanker dreiet sig om Longley som laa der likedan med lukkede øine.

Men Dale forsikret at han vilde komme sig snart. Han hadde set et lignende tilfælde med en flyver som hadde faat et voldsomt støt. Da det jo ikke var tale

om at faa Longleys hjælp til at styre, skulde de tre andre dele nattevakterne mellem sig.

Kl. 10, da Kerr og gutterne kom ind for at lægge sig, laa sjøen speilblank under dem og glitret som sølv i maaneskinnet. Kerr gik bort til Longley, som nu laa vaaken. Han grep Kerrs haand og spurte: „Er vi i flugt?“

„Ja, og alt er i orden.“

„Men hvad —“

„Ingen spørsmål, kjære ven. Vent til imorgen!“ Og han fik Longley til at drikke et litet glas melk med egg og konjak i.

Dermed la Longley sig lydig til at sove igjen, og i de følgende tre timer fløi aeroplanet med en fart av 150 km. i timen med kursen mot den indiske kyst i nærheten av Goa.

KAPITEL XIII.

150 km. i timen.

Præcis kl. 1 var Kerr igjen i forkahytten efter sin tre timers hvile.

Havet laa der fremdeles under dem, koldt og uendelig øde. Sir Ralph gik nu ind for at hvile, mens Kerr overtok hjulet, og Dale satte sig ned ved motorerne.

Ikke en lyd hørtes uten motorenes „drum-drum-drum“. Dale saa Kerr sitte der og dreie hjulet efter kompasset, indtil han holdt paa at sovne av. Han sprang op og begyndte at drøfte med Kerr spørsmålet om en luft-passager-rute mellem London og Paris. De tre timer gik igjen. Og Sir Ralph overtok hjulet, mens Kerr igjen fik sine motorer at passe.

Endnu var intet andet at se end himmel og hav, og aeroplanet fløi videre i to timer. Litt før kl. 6 kaldte Sir Ralph Kerr over i styrehuset.

„Der har vi kysten,“ sa han rolig.

Først ganske svakt, men snart med tydelige linjer kom landet tilsyne.

„Nu ser vi fjeldlinjen reise sig, en vældig graa mur litt inde i landet,“ pekte Sir Ralph. „Det er de vestlige Ghatsbjerge.“

Kort efter passerte de Goa, og ved frokosttid var de paa flugt tversover Indien, en tur som ifølge deres beregninger skulde være tilende ved middagstid.

Longley var nu saa meget bedre, at Dale da han stod op kl. 7, kunde fortælle ham de sidste begivenheter. Efter frokost blev patienten hjulpet ind i salongen og lagt paa en av løibænkene. Han saa temmelig blek og daarlig ut endnu. Men selv forsikret han at til middag skulde han være frisk igjen.

Nogen minutter før tolv kunde Dale, som da styrte, se den østlige kystlinje; et kvarter senere blev motorerne stoppet efter næsten tyve timers uavladelig arbeide, og aeroplanet landet i utkanten av Redas, den kystby som Dale hadde telegrafert til om at faa fyldt bensin-beholderne.

Under det korte ophold der skrev Tony i sin reiseberetning blandt andet følgende: „Dale gjorde en storartet landing midt paa en øde, brændende het slette utenfor byen. Støvskyer blæste hele tiden over den. Agenten som var bestilt til at forsyne os med bensin, gik paa utkik da vi kom, og inden en halv time kom han med kanderne, kjørende i noen skranglete vogner. Sammen med ham kom en mængde baade indfødte og hvite for at glane paa os.

Alt gik i lynende fart, da vi ikke hadde et minut at tape, og i mindre end en time fra det vi landet, hadde vi igjen startet.

Dale spurte mange om de hadde set noget til det andet aeroplan. Men alle sa nei.“

Da selskapet sat ved lunchen, var Redas alt forsvundet, mens aeroplanet var 9000 fot over den Bengalske Bugt, og pekte med sin graa baug i retning mot øen Sukara i det Indiske Hav, hvor de haabet at faa den næste „nøkkel“.

Efter lunch vilde ogsaa Longley være i styrehuset, skjønt han endnu saa blek og medtat ut.

Dale studerte kartet og maalte avstanden til Sukara. Det var endnu ca. 1500 km. igjen, en strækning som de mente at kunne klare inden midnat.

„Men hvordan skal vi kunne lande i mørke paa ukjent grund, Dale?“ spurte Sir Ralph.

Flyveren svarte: „Vi faar bruke lyskasteren, og kredse om til vi finder en aapen plads. Vi kan ikke tape alle de timerne til det blir lyst.“

Longley underrettet om at han, før de reiste, hadde søkt at faa indhentet saa

mange geografiske opplysninger som mulig om de steder hvor de skulde lande. Og dette sted, Komataja, paa øen de nu reiste til, var en liten landsby 4 à 5 km. ind i landet. Bak byen var fjelde, men han antok at der mellem byen og havet maatte være opdyrket land, nok til at lande paa.

Det Indiske Hav laa hele tiden 10000 fot under dem og glitret koldt i det tiltagende mørke. Et par ganger var der falsk alarm om at øen var isigte, men litt over kl. 10½ ropte Jack, som holdt utkik i taarnvinduet:

„Jeg har staat her sikkert i fem minutter og stirret paa en liten sort flek paa vandet ret foran os, og den har ikke forandret sig. Jeg skal vedde hvad dere vil paa at det ikke er en sky. Se, far, se, nu blir den mørkere og større!“

Dale tok frem en natkikkert og stillet den omhyggelig. „Sandelig, Jack er en veritabel Kolumbus,“ sa han og lo; „det er ganske riktig øen.“

Om landingen paa Komataja har Tony i sin dagbok git en utførlig beretning, hvorav vi tillater os at gjøre et passende utdrag. Den eneste rettelse vi har tillatt os, er at vi har indskutt et og andet komma og semikolon.

„Idet vi kom nærmere, saa vi at øen var lang og smal, og at vi nærmet os dens ene ende. Longley, som endnu saa temmelig sjaber ut, men selv forsikret at han var all right, fortalte os at det lille sted Komataja laa i den ene ende av øen ved foten av et bjerg, en 2-3 km. fra stranden. Mens jeg endnu syntes vi var langt fra land, stoppet Dale motorerne og forberedte sig til at lande. Saa viste han os sin elegante „glideflugt“. Satte saa motorerne igang igjen og kredset rundt for at finde et landingssted. Far styrte hele tiden lyskasteren. Det klare lys faldt først paa toppene av vældige trær; saa der var ikke til at lande. Far maatte kaste lyset længere ind paa øen, mens Dale styrte aeroplanet langs stranden.

Om et par minutter hadde lyskasteren fundet frem en samling smaa firkanter. De lignet mest dominobrikker med sorte prikker; men vi kom snart efter at det var en klynge enetages huser som laa i den ene ende av en rydning i skogen. De sorte prikker var vinduer og dører.

Dale dreiet hjulet rundt og satte kursen mot dem. Da vi kom nærmere, saa vi at et stort stykke and var ryddet der, og at lave, hvite træhuser, smaa hytter og lange, skurlignende bygninger laa spredt omkring.

Far og Dale var enige om at her maatte de lande. Vi gjorde en rask og brat nedstigning, og dumpet temmelig haardt ned akkurat midt paa rydningen.

Hvad der nu hændte, lignet den fornøieligste scene paa et teater. Et øieblik var alt stilt. Ikke en lyd, ikke en bevægelse. Men saa, likesaa pludselig som paa scenen, begyndte hus og hytter at tømmes. Hvite og indfødte om hinanden kom myldrende ind i straaen av vor lyskaster. De fleste hvite hadde kastet frakker over sin natdragt og faat tøfler paa; men de indfødte hadde ikke brydd sig med nogen slike formaliteter, de løp omkring aldeles forstyrrede.

Dale og far aapnet døren og ropte av alle kræfter: „Hermann!“

Et øieblik efter trængte en mand sig frem, og kom hæseblæsende frem til stigen. Det var en tyk, velstaaende tysker, og viste sig at være netop vor mand, d.v.s. han som hadde „nøkkelen“.

„Næsten unaturlig heldig og letvint,“ bemerket Kerr. „Kan ikke tro det er sundt at faa noget i den grad givendes!“

Men den tykke tyskeren begyndte, saa snart han hadde faat pusten igjen, at røke gemytlig paa en av fars store cigarer, og gav os med én gang, from som et lam, „nøkkelen“, efter at vi naturligvis først hadde vist ham ringen og latt ham skru platen av.

Heller ikke dette ord var meget oplysende. Det lød: „Agt.“ „Ikke stort at reise mange tusen km. for,“ sa Dale tørt.

Men far sier vi faar vente til vi faar alle fire ordene, saa forstaar vi vel litt mere.

Kerr kunde forresten heller ikke la være at holde moro med de to ordene vi hadde faat. „Giv agt — paa Schultz, blir det vel,“ sa han saa pudsig at vi alle maatte le.

Men vi blev snart optat med alvorligere ting. Tyskeren fortalte at det andet aeroplan hadde landet der forrige dag om morgenen. Schultz hadde brisket sig paa alle maater, men til ingen nytte. Ringen hadde for anden gang svigtet ham, og han hadde ikke været istand til at faa „nøkkelen“, hvor meget han baade lokket og truet.

„Han var mægtig sint,“ sa Hermann og smilte ved erindringen om hans utseende.

Schultz hadde altsaa øieblikkelig sat avsted i sin flyvemaskine igjen. De andre mente vi maatte sette efter ham straks; men far foreslog at vi først skulde ta os en god søvn, og saa diskutere vore videre planer imorgen, naar vi igjen var i flugt.

Forslaget var for fristende for os alle. Vi var dygtig trætte; Jack ogsaa, om end ingen ting i verden skulde faat ham til at være ved det.

Tyskeren Hermann fik nok en cigar og tok saa umaadelig høflig avsked med os.

Én maatte naturligvis holde nattevakt — vi tænkte paa vore erfaringer fra Murkat. Dale tilbød sig at ta den første. De andre skulde løse av. Longley vilde ogsaa, men blev enstemmig forbudt det.

Og dermed godnat!“ ender Tony sin beretning.

Kl. 6 næste morgen, efterat tyskeren hadde været der igjen for at si farvel, og rimeligvis for at bli budt endda en av Sir Ralphs cigarer, hævet aeroplanet sig igjen og begyndte sin 9000 km.s flyvning til Rigiøerne i det sydlige Stillehav, hvor den tredje „nøkkel“ var at faa. Ruten lød paa: tvers over Malacca-strædet, over halvøen Malaga, og saa tvers over det sydlige Kinesiske Hav.

Efter frokost holdt Sir Ralph krigsraad i forkahytten. Han fremholdt, at da Schultz jo nu maatte ha forstaat at han ingen chance hadde til at faa „nøklerne“, maatte de se at sætte sig i hans sted og finde ut hvad han nu agtet at foreta sig.

Longley, som nu var omtrent sig selv igjen, erklærte at hvis han var Schultz, vilde han vente til de andre hadde faat „nøklerne“ og fundet skatten, og saa søke at røve den fra dem.

„Ganske rigtig. Netop det tænker jeg de kjeltringerne vil gjøre,“ var Sir Ralph enig i.

„Vi maa derfor betale med samme mynt,“ sa Dale. „Jeg vet ikke hvordan de er utstyrt med hensyn til vaaben, men jeg er ialfald sikker paa at de ikke har en bedre kanon end vor.“

Tre utdrag av journalen vil vise aeroplanets reise de næste tyve timer.

„I mørkningen 31te juli — passerer Borneo.“

„Kl. 8 efterm. 1ste august — kysten av Ny-Guinea i sigte.“

Efter frokost stod gutterne sammen med sin far og saa ut paa de vilde, øde og ubebodde trakter under dem. „Her er endnu uopdagede regioner,“ forklarte Sir Ralph. „Nogen av indbyggerne her er berygtede menneskeætere.“

„Faar haabe ikke Kerr stopper motorerne sine netop her, da,“ sa Jack tørt.

Efter lunch stod Sir Ralph igjen i taarnvinduet med sin kikkert.

Han hadde en tid holdt øie med en høide som han nu tydelig kunde se.

Han vendte sig braat: „Dale, kom hit litt, er De snild.“

Sir Ralph gav ham kikkerten.

„Se paa den høiden. Der er en rydning under den. Ser De noget der?“

Dale stillet kikkerten og sa om et øieblik rolig: „Der ligger et aeroplan og hviler paa den rydningen. Jeg ser det tydelig.“

„Se igjen!“ foreslog Sir Ralph.

Dale tok kikkerten: „Et monoplan! av graat metal. Rørformet gondol. Og — ved Jupiter! kuppelformet styretaarn!“

„Netop, ja. Maken til vort, ikke sandt?“ spurte Sir Ralph.

„De tror —?“

Sir Ralph smilte.

„Jeg tror, min kjære Dale, at vi vil finde vor ven Schultz der nede paa den rydningen.“

KAPITEL XIV.

Kampen i skogrydningen.

Dale tok igjen kikkerten og saa nøie paa monoplanet.

„Det ser ikke ut til at ha tat skade paa noget vis. Baade bæreflaterne og skroget ser i hvert fald ut til at være i orden. Det maa være en motorskade de er gaat ned for at reparere.“

Sir Ralph vilde svare, men blev avbrutt av Longley, som spurte hvad i alverden de stod og stirret saa intenst paa.

Sir Ralph vendte sig smilende: „Kom selv og se.“ Tilføiet saa til Dale: „Mon vi ikke burde styre litt nærmere?“

Dale var enig; og da han hadde tat Longleys plads ved hjulet, svinget han aeroplanet i retning mot høiden over rydningen.

Longley stod imidlertid aldeles fordypet og stirret gjennom kikkerten paa det fremmede aeroplan. Det gik et par minutter før han uttalte sig. Saa kom det, vel overveiet og sikkert: „Det der aeroplan er bygget efter vore tegninger. Kan ikke være noget andet. De har øiensynlig valgt den rydningen som et heldig landingssted, hvor de kunde faa reparert skaden.“

Gutterne, som hadde faat høre den store nyhet, forlangte at faa se i kikkerten, de ogsaa.

Dale styrte ret mot høiden, som var et godt landemerke; og de nærmet sig hurtig stedet.

Jack, som stod med kikkerten, mens Tony utaalmodig ventet paa sin tur til at faa se, satte i et forbauset utrop, og vendte sig raskt mot de andre: „Der kommer en mængde smaa røksøiler ut fra aeroplanet. Sandelig tror jeg ikke de skyter!“ ropte han ophidset. „Se far, se du!“

„Din lille sensationsmaker!“ sa Sir Ralph leende, men tok allikevel kikkerten.

Monoplanet var nu blit synlig ogsaa uten kikkert; men nogen detaljer kunde de endnu ikke se med blotte øine.

Bare Jack, som saa ualmindelig skarpt, utbrøt igjen, endda mer ophidset: „Jeg ser røkskyer nu, uten kikkert ogsaa. Jo, jeg gjør! Kan ikke du, Tony? eller Longley?“

Begge forsikret nei; men nu sa Sir Ralph bestemt: „Jack har allikevel ret. Det ser ut som om de skyter fra en platform bak styretaarnet.“

„Naturligvis maken til vort taarn,“ sa Longley. „Men hvad gjælder det, Sir Ralph? Kan De se hvad de skyter paa?“

„Ikke nu ialfald kan jeg se det. Jeg kan ikke se nogen paa rydningen. Men om et minut eller to maa vi være nær nok til at kunne overse alt.“

„Sæt litt mere fart paa, Dale!“ ropte Longley.

„Har saa gjort,“ var svaret.

„Nu kan jeg ogsaa se røkskyerne,“ ropte Tony. „Der kom tre like efter hinanden.“

Longley hadde ogsaa set disse. Aeroplanet styrtet nu avsted med saa stor fart at de snart tydelig kunde iagttå den scene de saa ivrig hadde speidet efter.

Rydningen i skogen var langagtig, og kunde vel være 2 à 300 meter paa det bredeste. Den laa som en oase i en uhyre strækning av tætpakket skog, like ved foten av et brat berg, hvis top var næsten flat. Monoplanet, som de nu tydelig kunde se ligge der med vidtutspredte vinger og tilspidset skrog, var kommet ned omtrent i midten av rydningen. Og hvert minut saa de nu tydelig uten kikkert at røksøiler steg op fra et punkt øverst paa skroget, like bak taarnet.

„Men hvad er det de skyter efter?“ spurte Longley igjen. „Der er jo ingenting at se i nærheten av dem nu heller.“

„Gi mig kikkerten, Tony,“ sa Sir Ralph og begyndte at se gjennom den, holdende den saa støtt som den sterke fart tillot. Men førend han kunde faa sagt hvad han saa, ropte Jack igjen: „Jeg spør, far, hvad er de mørke flekkerne i kanten av rydningen for noget? De var ikke der for et øieblik siden.“

„Du har ret, det var de ikke,“ svarte Sir Ralph. „Men nu er mysteriet opklaret, Longley. Den flyvemaskinen blir angrepet av de indfødte. De har nu samlet sig ytterst i rydningen for at styrte mot dem, tænker jeg. Og de paa monoplanet søker at holde dem tilbake ved sine geværskud.“

„Det vil de ikke længe være istand til, det jeg tror,“ sa Longley rolig. „En hel

horde av de indfødte er der jo alt, og jeg tænker der snart kommer flere rundt omkring fra. Jeg indser ikke hvorledes de skulde kunne motstaa et slikt stormangrep. I ethvert fald misunder jeg dem ikke stillingen.“

„Mon de har en maskin-kanon? Kan dere si mig det?“ ropte Dale fra styrehjulet. Han hadde oppfattet saa meget av samtalen at han var med.

„Endnu er det ialfald bare geværild,“ svarte Sir Ralph. „Jeg ser ikke noget tegn til en kanon paa aeroplanet.“

Dale mente at om de hadde nogen, vilde de nok bruke den. Og hvis de ikke hadde, saa trodde han ikke at de vilde være istand til at holde de vilde borte med en to-tre rifler.

De var nu kommet saa nær at de alle tydelig saa hvad der gik for sig. De paa det strandede monoplan dukket sig ned paa platformen bak styretaarnet og fyrte gjentagne ganger mot de indfødte, som nu øiensynlig planla en øieblikkelig storm mot flyvemaskinen. De stod nu opstillet baade foran og paa siden av den.

„Hvad nu, far?“ spurte Jack. „Har du tænkt at hjælpe dem?“

Sir Ralph saa med et ironisk smil paa Dale og Longley før han svarte. „Sandelig, Jack, du faar vente og se. Vi maa komme litt nærmere før vi kan overse alt og faa bestemt os. Det er en noksaa eiendommelig situation pludselig at være kommet op i for os.“

Pludselig ropte Tony: „De begynder at komme frem fra skogen. Se, fort! Det maa være mange hundrede av dem. Se, nu løper de alle!“

De andre vendte sig mot vinduet.

„Et stormangrep, akkurat som jeg tænkte det, ja,“ sa Sir Ralph. „Men vil de kunne stanse dem med de geværene, det er spørsmålet?“

Sterkt foroverbøiet kom de indfødte fremover. Set ovenfra saa det ut som bitte smaa brune maur kom krypende frem fra træerne. I tre forskjellige flokker sprang de frem over rydningen, de første 50 meter eller saa uten nølen eller stans, men da der saa kom smaa ondskapsfulde røksøiler fra monoplanet, stanset her og der en av de smaa springende tingester og blev staaende ubevægelige, mens de fleste lot sig rive med av den bølgende angrepsmasse som fløi mot flyvemaskinen.

„De bruker sine vaaben godt og vel beregnet,“ maatte Sir Ralph indrømme.

Jo nærmere de indfødte kom aeroplanet, desto voldsommere blev ilden fra

plattformen. En stadig økende masse av faldne hindret fremrykningen, og man kunde se de forreste begynde at sagtne løpet.

„De vil faa stanset dem denne gang. De vilde liker ikke den geværilden,“ sa Sir Ralph.

Ikke før var det sagt, før den fremrykkende linje blev brutt, og de indfødte styrtet hodekulds tilbake til skogranden, forfulgt av de dræpende kuler fra monoplanet.

Men dette var bare en frist, forstod de. Sir Ralph mente at ved næste angrep vilde der komme mange flere, og da vilde ikke nogen slags geværild kunne stanse dem.

„Nu er tiden kommet for os til at blande os i det, ikke sandt, Sir Ralph, siden vi ser den vanskelighet de er kommet op i?“ ropte Dale fra styrehuset. Han hadde stanset farten merkbart, og de bevæget sig nu nedover mot rydningen.

„Jeg er glad ved at høre Dem si dette,“ svarte Sir Ralph. „Selv om de dernede er Schultz og hans kompani — og det tror jeg ikke det er nogen tvil om — saa kan vi ikke la disse vilde massakrere dem uten at løfte en haand for at hjelpe dem. Det er utelukket.“

„Det er jeg ogsaa enig i,“ sa Longley, „endda jeg tviler paa om Schultz, hvis han var i vort sted, vilde ha set noget av alt dette der nede, men bare fløiet videre.“

„Det tror jeg gjerne han hadde gjort,“ sa Sir Ralph, „men det kan jo ikke ændre noget i vor handlemaate. Vi faar se at bære os ad som mennesker.“

„Det er min mening ogsaa,“ sa Dale alvorlig. Derpaa vendte han sig smilende til Longley: „Dette vil altsaa si at du blir nødt til at faa op den ertekanonen din bak i aeroplanet, og det litt rapt, og saa vise os om du er en virkelig skytter eller en ret og slet diletant.“

„Godt,“ sa Longley smilende igjen. „Er der saa nogen frivillige som vil hjelpe mig med at faa kanonen op?“

„Jeg!“ ropte Jack straalende av iver.

„Jeg ogsaa — aa la mig faa lov!“ bad Tony.

Sir Ralph vilde protestere, men Longley sa han vilde staa inde for at ingen av de to smaa blodtørstige slyngler skulde komme til skade. „De kan ogsaa være til nytte for mig ved at hente ammunition fra oplagsrummet.“

„Bravo, Longley!“ ropte Jack henrykt.

„Vil saa De ta kommandoen, Sir Ralph?“ spurte Dale. „Jeg er styrmand, og Longley manøvrerer kanonen; men vi maa ha en til at dirigere det hele.“

„Men hvorfor skal jeg?“ Sir Ralph vilde protestere.

„Jo, fordi De forleden nat fortalte mig, da vi hadde vakt sammen, at De har været med i flere sammenstøt med de vilde. Saa denne jobben maa bli Deres,“ forsikret Dale.

Sir Ralph lo, men maatte gi sig, og begyndte øieblikkelig at gi nogen ordrer, mens Longley og gutterne skyndte sig til kanonrummet bak salongen. Der begyndte de straks at operere med en stang og fik skjøvet til side en lem i taket, hvorigjennem kanonen skulde heises op. Imidlertid var Jack instruert til at dreie et hjul som fik baade kanonen og platformen til at hæve sig langsomt op fra gulvet. Mens disse to var optat med dette, blev Tony sendt ind i oplagsrummet for at finde kassen med de smaa eksploderende bomber.

Sir Ralph stod ved taarnvinduet og saa ut. „Hvor høit er vi nu, Dale?“

„Tusen fot. Vi har dalet de sidste fem minutter.“

„La os gli ned til omtrent hundrede fot,“ befalte Sir Ralph. „Sæt saa motoren igang igjen, og hold os langsomt svævende. Min plan er at vi skal kredse om rydningen saa langsomt som mulig for at kunne gjøre god bruk av kanonen, om det behøves.“

„Godt,“ svarte Dale og ringte for at faa motorerne stoppet. Ordren blev øieblikkelig lystret av Kerr, som forresten svævet i den sorteste uvidenhhet om hvad der gik for sig. Han hadde bare hørt en tilfældig bemerkning nu og da, og faat en forklaring i farten av Longley om hvorfor han begav sig til kanonrummet.

I samme nu motorerne stoppet, stupte aeroplanet saa brat ned, at Sir Ralph maatte gripe fat i messingrækverket rundt taarnvinduet for ikke at tape balansen.

Stille og støtt gled aeroplanet nedover. Dale stod med haanden paa rattet, færdig til at stanse nedstigningen i samme øieblik de naadde den høide Sir Ralph hadde bestemt.

Rydningen saa ut som et ovalt grønt teppe, nydelig bredt ut mellem de omstaaende trær. Den var nu ret under, og syntes at løftes hurtig op mot dem.

Sir Ralph ropte pludselig: „Nu har mændene paa monoplanet set os! Det ser jeg paa deres bevægelser. Men jeg tror ikke de vilde har faat øie paa os. De maa

være altfor optat av sin nye angrepsplan til at ha faat tid til at se op.“

„Fem hundrede fot,“ meldte Dale. „Nu stanser jeg.“

„Godt,“ svarte Sir Ralph, ropte saa raskt: „Jeg hadde altsaa ret. De vilde tænker virkelig paa et angrep. De danner linje i ly av træerne. Vi maa se at faa spændt benene unda dem nu, ellers kommer de myldrende ind i flyvemaskinen om et minut eller to. Gaa ned til to hundrede fot, Dale, saa nær jorden som De kan, uten at røre træerne.“

„Nu er vi der,“ lød det straks efter. „Jeg stanser glidningen og krydser saa lavt jeg kan over rydningen.“

„Det er godt. Og saa var det kanonen da.“

Han gik over til talerøret, som stod i forbindelse med kanonrummet. Han blæste ned i det, lyttet et øieblik, nikket saa og talte hurtig ned i røret: „Ja, jeg hørte godt. Kanonen er alt oppe og ladd. Var det ikke saa? Udmerket! Men hør nu, Longley. Dale styrer ret op over rydningen og flyver saa lavt som mulig. Hvis dette pakket har begyndt at styrte frem idet vi passerer dem, saa gi dem en bombe saa fort De kan, først den ene flokken, og saa den anden. Eftersom jeg kan se, vil de denne gang styrte frem i to partier, et fra hver side. Og naturligvis maa De gi dem en dosis til, om det er nødvendig. Saa vil vi gjøre helt om, og gi dem samme behandling fra den anden kant, hvis det behøves. Vil De være saa venlig at gjenta dette? Godt!“

Sir Ralph hængte røret paa sin plads. Telegrafklokken ringte, og motorerne blev sat igang. I det samme ropte Dale:

„Der er de ute, Sir Ralph! I hundredevis! De løper som bare pokker! Og ved Jupiter! der skyter de fra monoplanet ogsaa!“

Sir Ralph sprang til vinduet. De var nu bare 150 fot over jorden, og skulde netop flyve tvers over rydningen i den ene ende av den. Midt paa den aapne plads, og med agterenden mot dem, stod det strandede monoplan. Paa platformen bak styretaarnet laa et halvt dusin mænd, tre paa hver side, med geværene støttet mot rækverket.

Magre og kobberfarvede, slanke og rapfotede, med foroverbøide hoder, fór de indfødte over sletten. I haanden hadde de kortskafte spyd. Hvert øieblik tumlet en overende med krampagtige armbevægelser, og laa der som en skutt hare, mens deres kamerater hensynsløst stormet videre. De var nu kommet over sin

rædsel for geværkulerne, og fuldstændig likeglade med livet løp de med brændende øine, bare optat av at naa sit maal.

„De fyrene paa monoplanet kunde likesaa godt bruke korkepistoler, saa haabløst er det for dem at faa stanset det angrepet med de vaaben de har,“ erklærte Sir Ralph. „Men hvor er nu vor skytter? Skulde det ikke nu være hans tur til at optræde, Dale? Jeg vil spørre ham i talerøret.“

De var nu bare 100 fot oppe, og fløi like over krigsscenen, idet Sir Ralph forlot vinduet og grep talerøret. Men i det samme lød der et smeld.

„Ved Jupiter! Se paa det, Sir Ralph!“ ropte Dale fra styrehuset. Sir Ralph slængte røret fra sig, sprang tilbake til vinduet og saa straks et gapende hul i de vildes tætpakkede rækker til venstre. Og indhyllt i blaa røk laa over et dusin skikkelser ubevægelige i en halvcirkel.

Forfærdet over dette uventede myrderi, sagtnet de andre farten litt. Idet de saa op, fik de saa endelig øie paa det graa uhyre i luften som hadde sendt denne dødbringende tordenkile ned blandt dem. De som ledet angrepet, stirret forfærdet op i luften og sprang ganske langsomt, stanset derpaa raadvilde, mens de bakenfor i ren panik klumpet sig sammen.

Førend de fik tid til at komme sig igjen, lot kanonen paany høre fra sig, skarpt og ubarmhjertig. Longley hadde svinget den om til den anden side for at naa de indfødte som styrtet fremover til høire.

Bomben, som var liten, men av stor kraft, kom ikke med fuldt saa stor præcision som den første. Istedenfor at falde ned i den forreste linje av de fremstormende, som Longley hadde ment, traf den jorden og eksploderte en meter eller saa foran dem.

Men virkningen var likesaa ødelæggende som om den var faldt ned mellem dem. Ikke mer end et halvt dusin faldt denne gang, men eksplosionen like foran dem, og jorden som sprutet tilveirs, forfærdet de indfødte i høieste grad. Ogsaa disse stanset like saa raadvilde som de første, og stirret i undrende rædsel op mot den gaadefulde angriper der oppe.

Mens flyvemaskinen svævet majestætisk mellem de to flokker av krypende vilde, ropte Sir Ralph over til Dale: „Sving nu, saa fort De kan. Det pakket der nede vil nu overveie situationen. Det *kan* hende at de har nok med denne ene dosis, og flygter. Men jeg tror heller de tar sig sammen om et øieblik og vil risikere nok et angrep. Altsaa maa vi komme ret over sletten en gang til, og

pepre dem paany hvis det behøves. Longley gjør god nytte ved den kanonen, Dale, ikke sandt?”

„Han er en fuldstændig virtuos til at bruke den,” svarte Dale og smilte. Derpaa adlød han Sir Ralphs ordre, og styrte som han hadde sagt.

Imidlertid snakket Sir Ralph med Longley i talerøret: „Sandelig, nu skulde nogen av vore torpedobaatfolk ha set os! De vilde ha drømt om luftkrig inat og vaaknet op dyvaate av sved! Ja — all right; Dale flyver over dem igjen, og hvis vore svarte venner dernede skulde trænge litt mere av samme slags, vil De saa gi dem en omgang til? Godt!”

Sir Ralph gik tilbake til sit vindu, og saa nu at de ordnet sig til at gaa ret over sletten. Han saa at mange av dem endnu var ubestemte og like saa nær paa at ta flugten. Men han saa ogsaa at et halvt dusin kraftige, brune karer med vilde bevægelser og løftede spyd fór om mellem de vaklende og øiensynlig ophidset dem til fortsat kamp.

„Formodentlig anførere, eller kanskje shamaner,” forklarte Sir Ralph raskt. „De prøver sikkert at stive dem op til at ta imot mere pludselig død fra det høie.”

„De faar dem nok til,” ropte Dale. „Se, nu sætter de sig alt i bevægelse.”

Og det var virkelig saa. Langsomt i begyndelsen, og med skulende blik op mot fienden i luften som begyndte at nærme sig dem igjen. Men snart fik de sit mod igjen og satte avsted i fuldt løp.

Den anden flok, som imidlertid hadde lusket om paa den anden side av monoplanet, blev nu som hypnotisert av de andres heltmodige eksempel, og styrtet pludselig frem i rasende fart, de ogsaa.

Den sprutende ild fra monoplanet syntes nu næsten at være dem aldeles likegyldig, uagtet den ene efter den anden av dem sprat op for at falde livløs om.

„Godt gjort! De fyrene er av rette sorten!” sa Sir Ralph beundrende.

„Ja — har aldrig set maken, ved Jupiter!” forsikret Dale.

Men nu kom deres kanon igjen med sin myndige, skarpe tale for tredje gang.

KAPITEL XV.

De indfødte blir slaat tilbake.

Aeroplanet var nu like ved og omtrent i samme høide som de indfødtes baktrop. Men istedenfor at styre like over dem, svinget Dale litt til høire, forat Longley skulde faa bedre oversigt og la sin bombe falde der hvor den vilde gjøre mest ødelæggelse, d.v.s. midt i de forreste rækker.

Akkurat der faldt ogsaa bomben. Og idet den eksploderte i et eneste virvar av røk og støv og vaklende brune skikkelser, fór den dræpende frem gjennom de tre, fire forreste rækker.

Virkningen var forbløffende. Tolv, fjorten mand blev grusomt rammet og slynget væk. Men rækkerne fylldes øieblikkelig. Ingen pause, ingen nølen. Raseriet drev dem bare videre frem.

„Ved Jupiter, Sir Ralph!“ ropte Dale. „Denne gang gir de sig ikke.“

Sir Ralph nikket rolig og vilde svare, da der igjen kom et smeld fra deres kanon. Denne gang hadde Longley rettet skuddet mot den anden flok, som angrep fra den motsatte side av det strandede monoplan. Ogsaa denne gang blev der et gapende hul i rækkerne. Men ogsaa her blev hullet øieblikkelig fylldt av nye, som rasende kastet sig ind i kampen.

Men nu var aeroplanets stilling blit mindre heldig. Sir Ralph blev straks opmerksom paa det og kommanderte høit og klart: „Sving aeroplanet, Dale, saa fort som mulig! Vi maa bakenfor flyvemaskinen dernede, forat Longley kan faa sendt dem det avgjørende skud. Men fort!“

Og med slik pludselig heftighet blev de svinget rundt, at Sir Ralph maatte gripe i vindusrækverket for ikke at bli kastet overende. I det samme saa han den lange, graa vinge tilhøre for taarnet bøie opover indtil den stod næsten ret op og ned i luften, paa samme tid som den venstre vinge bøides saa dypt ned at den næsten slæpte langs jorden.

I denne stilling svinget aeroplanet rundt. Det saa vitterlig ut som om det stod og dreiet rundt paa den ene vingspids. Gulvet i styrehuset stod paa ende, som om det pludselig vilde agere væg.

Den mesterlige manøvre hvirvlet dem op i midten av rydningen. Og her saa de snart at det strandede aeroplans stilling var blit kritisk. Begge flokker var nu naadd frem til det. De yret omkring det, og de indfødte slynget sine korte

kastespyd efter de mænd som dukket sig ned paa platformen over dem, mens nogen prøvde paa at klatre opover skroget.

Men disse bestræbelser blev der foreløbig sat en stopper for. Stigen var naturligvis heist op, og de forsøkte forgjæves at faa tak i noget at klatre efter.

En del av dem styrtet saa til agterenden; den laa litt lavere. Og her lykkedes det virkelig nogen at faa kravlet sig op paa skroget; men idet de reiste sig, gled de paa de glatte metalplater og nedover mot platformen. De som stod der og saa den nye, overhængende fare, brukte sine automatiske pistoler med beundringsværdig dygtighet. En av dem laa jamrende med et spyd gjennom benet; men de andre aapnet en ødelæggende ild mot de vilde, som kom kravlende og glidende imot dem.

Tumlende bakover og til siden gled en 10-12 stykker av dem hylende og jamrende hjelpeløst ned paa jorden.

I denne kritiske situation, da virkelig de paa platformen var i stor fare, var det at Longleys kanon igjen tok tilorde. To ganger, like efter hinanden, lød et skud. De indfødte, som igjen fik føle deres ødelæggende virkning, begyndte at vike. Og efterat endnu fire bomber var eksplodert mellem dem, begyndte de at ta flugten. Først bare en del, mens andre fremdeles kjæmpet med fortvilelsens mod.

Under dette, og mens der endnu var nogen nølende tilbake, kom nok en velrettet bombe. Dette blev avgjørende. I den skrækkeligste forvirring fór resten ind i skogen og søkte ly bak trærne.

Sir Ralph saa smilende paa Dale: „Det der var en ordentlig tørn.“

Der blev saa holdt krigsraad om hvad der videre var at gjøre. De hadde gjort sin pligt ved at hjelpe mandskapet paa den anden flyvemaskine mot de indfødte. Skulde de saa flyve direkte videre? Eller skulde de lande paa rydningen et øieblik, de ogsaa, for at faa en hyggelig passiar med skurken Schultz?

Det var Sir Ralph som hadde fremsat disse spørmaal.

Dale lo og svarte: „Personlig vilde det være mig en utsøkt nydelse at høre Dem si vor ven Schultz nogen rigtig drøie sandheter, Sir Ralph!“

Sir Ralph tilstod at det ogsaa var fristende for ham. „Vi maatte da naturligvis tydelig la ham forstaa, at om han ikke holder sig væk fra os herefter, vil der ikke bli vist ham nogenslags barmhjertighet. Han skjønner vel bedre hvad det vil si nu, som han har set nogen av Longleys meritter med kanonen. Ja — saa sandelig

vil jeg benytte anledningen til at snakke med den slyngel!“

„Godt,“ sa Dale, „saa lander vi her saa nær de andre som mulig. Men vi holder motorerne gaaende, saa vi kan stikke av igjen saasnart De har skjeldt skurken ut.“

Mens Dale manøvrerte nedover, gik Sir Ralph over til Longley og gutterne.

Baade Jack og Tony var alvorlige og forfærdede over det skuespil de hadde været vidne til. „Far — hvor mange av de indfødte har vi dræpt?“ spurte Jack.

„Aa, en hel del, er jeg bange,“ svarte han alvorlig. „Men vi var jo nødt til at hjelpe de hvite, og vi kunde ikke tillate at de blev overvundet og pint av disse vilde menneskene.“

Gutterne var fremdeles stille. Men efterat Sir Ralph hadde komplimentert Longley for hans udmerkede arbeide, begyndte han at fortælle om deres sidste plan, at lande en stund her for at snakke med dem paa det andet aeroplan.

„Naar saa er, faar jeg nok bli staaende her ved kanonen,“ erklærte Longley bestemt. „Ikke tør jeg tro de kjeltringerne et minut, ikke engang like efter at vi har reddet dem fra at bli massakrert av de vilde. Svindlere av Schultz's type *kan* simpelthen ikke gjøre andet end skurkestreker.“

Sir Ralph nikket alvorlig: „Jeg er enig med Dem, Longley. Jeg vil bare kortest mulig forklare dem, at det blir værst for dem selv, om de nu ikke holder sig væk fra os. Dale og jeg vit føre forhandlingen fra platformen. De holder Dem skjult her med gutterne. Det er jo ikke nødvendig at de faar vite derover akkurat hvor mange vi er her ombord.

Hvad et pludselig forræderi angaar, saa indestaar jeg for at jeg skal kunne beskytte baade mig selv og Dale mot det.“

„Hvad mener du med det, far?“ spurte Jack.

„Bry dig ikke med det, lille hr. nysgjerrigper,“ svarte han smilende. „Bli du bare her og hjelp Longley.“

Dermed gik Sir Ralph. Men førend han gik ned paa platformen, gik han indom oplagsrummet.

KAPITEL XVI.

Forræderi.

I midlertid hadde aeroplanet gjort en elegant halvcirkel, og med baugen nedover gled den saktelig mot rydningen.

De paa den anden flyvemaskine hadde nu faat sin saarede kamerat med ned, og et par stod paa platformen og stirret paa det dalende aeroplan. De indfødte var ikke at se mere noget sted; de var som sunket i jorden. Bare de lemlæstede brune skikkelser som laa strødd utover sletten, mindet uhyggelig om det blodige skuespil.

I en jevn glidning førte Dale aeroplanet mot jorden, og et minut eller saa før det berørte den, hævet baugen sig litt. Like bakenfor, og litt til høire for det andet aeroplan, støtte de mot jorden.

„Just ikke noget terræn til at lande paa dette, ved Jupiter!“ ropte flyveren ærgerlig. Gulvet han stod paa, gik op og ned, idet de humpet fremover stok og sten. Farten sagtnet dog litt efter litt, og aeroplanet blev staaende næsten side om side med det andet; ikke mer end en meter eller to mellem vingespidsene paa dem.

„Hold øie med alt her, vil du Kerr?“ ropte Dale og sprang ned fra styrehuset.

Det skal jeg nok, svarte ingeniøren. „Men dere tar vel endelig pistoler med?“

„Naturligvis — vær bare ikke bekymret for os,“ svarte Dale, og gik saa med Sir Ralph op ad den stige som førte til platformen oppaa skroget. Idet de nu stod like overfor den anden flyvemaskine, fik de øie paa to mænd der.

Den ene var firskaaren, svær og klumpet av figur, og hadde et mørkt, busket skjeg, som helt skjulte det nederste av ansigtet. Den anden var slankere bygget og litt høiere; ogsaa han saa ut til at være en kraftig fyr. Han var glatraket og blek. Begge var klædt i ledige blaa arbeids-dragter.

„Det der er Schultz, den hovne tosken,“ hvisket Sir Ralph. „Og den anden burde De selv kjende igjen, Dale.“

„Javist, gjør jeg,“ mumlet flyveren. „Sidst jeg saa ham, var paa Girdlestone Hall. Deres tjener!“

Sir Ralph nikket smilende, ropte saa temmelig ironisk, men klart og tydelig over til dem paa flyvemaskinen: „Nei se, goddag, hr. professor!“

Tyskeren vak op ved denne uventede hilsen, og pustet kinderne op, saa øinene bare blev to streker i det fete, dorske ansigt. Han hadde vanskelig for at finde et passende svar, foretrak derfor at late som om han ikke hadde hørt rigtig.

„Hvad for noget De sagde?“ sa han med sterk dialekt og dyp, grøtet stemme.

Sir Ralph lo. „Det kan igrunden være det samme. La os gaa over til forretningerne straks.“

„Forretning — ja vel,“ svarte tyskeren. „Men husk jeg kjende Dem begge to.“

„Det er godt,“ svarte Sir Ralph fremdeles smilende. „Men De ser ikke netop ut til at være overvældet av taknemmelighet mot os fordi vi har frelst Deres liv,“ kom det ironisk.

„Taknemmelig — ach ja, naturligvis. Men nu vil De vel blive her hos os til vore motorer blive istand?“

„Kunde ikke falde os ind,“ svarte Sir Ralph raskt. „Vi flyver om et minut. Men jeg vil bare si Dem det, at naar vi brukte vor kanon til hjelp for Dem, saa var det bare fordi vi som skikkelige mennesker ikke kunde undgaa det. Men hør ogsaa hvad mer jeg har at si Dem, hr. skurk: Hvis De og Deres medskurker vover paa nogen slags maate at krydse vor vei herefter, vil der ikke bli vist Dem et fnug av barmhjertighet. Og skulde jeg være saa uheldig at høre noget mere om Dem naar jeg kommer til et civilisert sted igjen, saa lar jeg Dem arrestere som den kjeltring av en tyv De er. Tør jeg spørre om De er med?“

Tyskerens ansigt blev kridhvitt, og hans smaa øine skjøt morderiske lyn under de tunge øienlok. Men han behersket sig saavidt at han fik sagt: „Jeg ikke forstaa Deres fornærmelser.“

Derpaa bøide han sig ned og sa noget til en eller anden i kahytten under ham, vendte sig saa igjen til Sir Ralph og sa:

„Just nu De have forspranget. Men vente lidet grand; vi have magt hele verden over, og De komme til at gaa i fælden engang De ikke vente det. Mine venner her sige mig vi maa være ædelmodige, fordi De have hjulpet os. Derfor sige vi: Vi er villige til ikke at skade Dem eller ødelægge Deres aeroplan, hvis De love os, skriftlig, at dele skatten med os. De forstaar?“

Istedenfor at svare kastet Sir Ralph hodet bakover og storlo, mens Dale vendte kjeltringerne ryggen og tændte sig en cigaret.

Saa sa Sir Ralph tørt: „Én ting har jeg paa det rene, nemlig at De er en fræk slyngel, og desuten rigtig fornøielig ogsaa. Men vi spenderer ikke flere ord paa Dem. Vi har git Dem en advarsel, og vi spøker ikke. Hvis De viser Dem med Deres flyvemaskine, bygget efter vore tegninger, og kommer i skudvidde av os, hvorsomhelst det maatte være, saa skyter vi den simpelthen i filler. Haabende at dette er tydelig tale, sier jeg Dem adjø.“

„Behage vente en minut,“ bad tyskeren. „Jeg gjøre mine venner et spørsmaal først.“

Sir Ralph stanset, og baade han og Dale ventet mens tyskeren igjen bøide sig ned og sa noget til de andre i kahytten under ham. Endelig kom han med irriterende langsomhet bort til rækverket igjen og sa: „Mine venner bede med mig at De vilde komme et par minutter over til os, saa vi diskutere reisen sammen.“

„Ikke meget rimelig at vi skulde ville det,“ svarte Sir Ralph skarpt. „Hvorfor skulde vi ogsaa det? De har ingen ting med vore forretninger paa denne reise.“

„Saa vil der blive ulykke — det vil jeg sige Dem,“ svarte tyskeren. „Bedst at lyde min raad, komme med mig her nu!“

„Hvis De virkelig tror at vi skulde være slike idioter, at vi som andre fluer gaar like ind i edderkoppens væv, saa maa De ikke ha store tanker om os. Vi staar bare her og spilder vor kostbare tid.“

„Saa begge være rigtig dumme mænd,“ erklærte tyskeren. „Naar ulykken komme, det blive eders egen feil.“

„Slubbet!“ det var det eneste indlæg Dale gav i denne samtale. Saa la han haanden paa Sir Ralphs arm og sa ærgerlig: „La os gaa. Jeg holder ikke ut at høre den grøtete stemmen hans længer.“

„Nei, ikke jeg heller,“ sa Sir Ralph og smilte.

Men før de hadde faat vendt sig, hørte de tyskerens stemme igjen:

„Saa bringe De altsaa ulykken over Dem selv.“ Dermed gik han et skridt tilbake og løftet den ene armen litt.

Dale og Sir Ralph saa denne bevægelse, men trodde bare det var en teatralisk gestus som avslutning paa hvad han hadde sagt. Sir Ralph lo likeglad og skulde til at vifte et ironisk farvel til ham, da de i det samme hørte Longley rope: „Kom ned! Øieblikkelig!“

Han hadde set hvad der hadde undgaat de to andre, optat som de var med samtalen. Liggende paa vakt bak sin kanon hadde han set, at idet tyskeren gjorde den gestus med armen, opstod der en bevægelse ved døren like bak ham.

Og i det samme han saa det og ropte paa de andre, utviklet begivenheterne sig med rivende fart.

Med overraskende hurtighet hoppet tre mænd op gjennem en lem i gulvet. Longley, som hadde utsigt fra siden, fik øie paa dem straks deres hoder stak op bak tyskeren, og ropte igjen av alle kræfter: „Se ut, begge! Disse djævlene pønser paa noget skrækkelig!“ Derpaa sprang han med rasende fart tilbake og kastet en bombe ind i kanonen.

Men tyskerens listig uttænkte forræderi var ikke saa let at forebygge. Før Longley kunde faa svinget kanonen i stilling, hadde Schultz og hans kamerat flyttet sig, og de tre som saa pludselig var dukket op, la geværene til skulderen og skjød uten videre paa Sir Ralph og Dale.

Aldeles overrumplet fik de ikke gjort noget for at redde sig. Sir Ralph stupte paa knæ, mens Dale vaklet hjælpeløs tvers over den trange platform.

KAPITEL XVII.

En passager kommer ombord.

Samtidig med skuddet og med at Sir Ralph stupte paa knæ og Dale tumlet bakover, svingte Longley rasende og i lynende fart kanonmundingen mot platformen der over. Og næste øieblik vilde hele det pakket der været blaast bort, hvis der ikke var indtruffet en likesaa uventet som dramatisk avbrytelse.

Ikke før hadde Sir Ralph mistet fotfæstet, førend han med en aldeles utrolig raskhet kom paa benene igjen og ropte med en stemme som ihvertfald var aldeles uskadt: „Sigt paa dem, Longley! Men skyt ikke uten at de rører sig!“

Og dermed gik han uten at skjælve bort til rækverket og saa paa dem som vilde myrdet ham, med et alvorlig og bestemt ansigt. For at gjøre miraklet endda større, kom ogsaa Dale sig op, trak bare paa skuldrene, gik med faste skridt over til Sir Ralph og stillet sig ved hans side. Og Dale hadde man trodd endda værre saaret end Sir Ralph.

Tyskeren derimot skalv synlig i knærne, og hans ansigtsfarve gik over fra graat til dødelig hvitt.

Han blunket krampagtig med øinene, og saa ut til ikke at kunne tro sine egne øine. Men der stod de to som nu skulde ha ligget i de sidste trækninger, lyslevende og rolige for ham. Koldsved bedækket hans pande, og han strakte skjælvende haanden ut for at støtte sig til rækverket. Aldeles lamslaat av forfærdelse stod baade han og de andre og stirret dumt frem for sig. Og førend de fik sin forstands bruk igjen, fik de se kanonmunden vendt mot sig, saa de følte sig aldeles i den vrede mands vold som stod bøiet bak den.

Men nu lød Sir Ralphs stemme klar og fast, hvert ord faldt som et svøpeslag ned blandt de usle kjeltringerne som stod og hørte paa ham:

„Jeg har bare at si ett ord, og i løpet av et sekund vil dere være sprængt i filler. Men en bombe vilde være altfor godt for slike som dere, og det vilde desuten være at berøve bøddelen det arbeide som tilkommer ham, uten tvil. Det ondskapsfulde forræderi mislykkedes; men nu vet vi for nogen hunder dere er. Hvis én av dere rører sig et skridt mens vi setter aeroplanet igang, vil vi utrydde dere som det elendigste kryp. Og hvis dere vover dere inden skudvidde av os efter dette, det være sig under hvilket som helst paaskud, vil det være signalet til at vi skyter. Og nu vil vi ikke lenger besudle os med at underhandle med dere. Gaa ned, Dale, og vær saa snild at la os komme avsted. Jeg vil bli staaende her og holde vakt til vi er vel igang. Og De, Longley, skyter paa dem øieblikkelig, naar jeg gjør tegn med haanden.“

Dale gik straks ned i forkahytten, og lot Sir Ralph bli staaende ved rækverket, mens de elendige kjeltringerne paa det andet aeroplan stod aldeles ubevægelige og stumme.

Om et øieblik begyndte motorerne at summe; de fire propeller tok til at gaa rundt, og aeroplanet begyndte at rulle bortover rydningen.

Sir Ralph slap ikke øinene fra skurkene derover, som stod og saa paa dem med rædde og hadefulde blik. Men hverken tyskeren eller hans medskyldige følte nogen lyst paa videre forsøk i forræderi, saa længe de hadde Longleys kanon vendt truende mot sig. Og i næste øieblik var aeroplanet kommet op fra jorden og steg hurtig tilveirs.

Idet rydningen sank under dem, hørte de Longley si: „Sir Ralph, har jeg tilladelse til at gi de fyrene dernede en liten lærdom tilslut?“

„Hvordan mener De?“

„Jeg hadde lyst til at slippe ned den bomben jeg har i kanonen, akkurat saa nær maskinen at de bestene paa platformen kunde bli oversprøytet av jord og støv uten at bli saaret. Faar jeg lov?“

„Værsaagod! Det skræmmeskuddet vil de ha godt av.“

Neppe var dette sagt før kanonen hostet en haard, advarende lyd. Og bomben grov et gapende hul i jorden like ved monoplanets vinge. Og saa, idet den sprang, fór en søile av jord og smaasten høit op i luften og faldt som en regn paa platformdækket.

Skurkene, som fremdeles stod der ubevægelige, bedækket pludselig ansigtet med hænderne, og pilte som skræmte harer ind gjennem døren og ind i flyvemaskinen.

„Ypperlig!“ ropte Sir Ralph. „Med det mesterskuddet har De faat dødsskrækken ind i dem, Longley. Og saa tænker jeg De lukker butikken og kommer ned. Det blir kjølig ute.“

En sterk vind var begyndt at blaase idet aeroplanet tok fart, og Sir Ralph maatte støtte sig til rækverket da han vilde gaa ned.

I forkahytten fandt han Dale optat med at styre, mens den taalmodige Kerr, som ikke hadde faat ta nogen aktiv del i det sidste eventyr, sat der med sine motorer som nu gik med fuld fart.

Da Jack fik se sin far, ropte han ængstelig: „Men jeg spør, er du ikke saaret, far? Og Dale? Du maa da være saaret? Vi saa dig synke i knæ.“

„Nei da, alt vel, Jack,“ svarte Sir Ralph muntert. „Jeg ser ikke ut til at være dødelig saaret, vel? Og Dale? Nu satte han jo kursen ned i forkahytten, og saa ut som han syntes det hadde været bare moro at agere skjold.“

„Jeg begynner at ane hvad miraklet bestaar i,“ sa Longley og smilte rolig.

Sir Ralph lo og nød den forbauselse som endnu stod skrevet paa gutternes ansigter.

„Naa ja: En, to, tre!“ Og dermed knappet han op sin frak. Under den blinket det i noget metal.

„Se der har dere hemmeligheten. Det er en av de „brynjerne“ jeg snakket om. Det er det hele. Jeg fik Dale til at ta en paa ogsaa. Ganske liketil, ikke sandt?“

Men jeg saa tyskeren bli kridhvit av overtroisk frygt, da han saa os vandre om som om ingenting var hendt, istedenfor at vi skulde være faldt døde om.“

Men nu maa vi for korthets skyld, og for at skaffe plads til de mere merkelige hændelser, nøie os med nogen utdrag av Longleys journal:

Kl. 4 em. 1ste aug. — Vel avsted igjen.

Kl. 7,30 em. 1ste aug. — Forlatt Ny-Guinea-kysten og ut over det sydlige Stillehav.

Ved nattens frembrud 1ste aug. — Fremdeles over Stillehavet.

Ved daggry 2den aug. — Flyver over en hel del smaa øer.

Middag 2den aug. — Ny-Hebriderne i sigte.

Kl. 5 em. 2den aug. — Naadd vort bestemmelsessted, øen Lita Veda, tilhørende Rigi-gruppen. Fløiet 8800 km. paa denne reise. Akkurat 58 timer i luften. Landet like ved en liten kystby ved navn Sura. Mand med „nøkkelen“ — Jensen — let at finde. Det tredje ord viste sig at være „paa“. Altsaa: „*Giv agt paa.*“

Kl. 5 morgen 3dje aug. — Flyvningen begyndt igjen over Stillehavet for at naa San Frananco paa Kaliforniakysten, hvor det sidste ord i „nøkkelen“ er at faa.

Daggry 4de aug. — Fremdeles over Stillehavet.

Middag 4de aug. — Naadd Merono paa Grandwich-øerne. Landet her for at fylde bensenbeholderne. Forsyningen bragt os ved ekstrabaat, bestilt pr. telegram fra Dale.

Kl. 3 em. 4de aug. — Flyvningen fortsætter.

Ved nattetid 4de aug. — Over havet.

Daggry 5te aug. — Fremdeles over havet.

* * *

Den samme dag, mens gutterne og Dale, som nu var blit dygtige kokker, holdt paa at tilberede frokosten, hørtes pludselig en skarp klokkeringning fra forkahytten.

Sir Ralph styrte, og Kerr, som altid opmerksom paa sine motorers søvndyssende lyd, passierte litt med Longley, som stod ved siden av ham.

Longley satte i et forbauset utrop. „Vi faar et traadløst telegram,“ erklærte han.

„Der har vi det igjen. Det er signalklokken fra instrumentet i vort telegrafrum. Jeg faar se hvad jeg kan faa ut av det, kanskje det er noget viktig.“

Han skyndte sig gjennom oplagsrummet, fulgt av gutternes ivrige spørsmåal, og lukket sig inde i den lille kahyt.

Fem minutter omtrent var han derinde, og da han kom ut igjen, saa han aldeles het ut. Frokosten stod paa bordet.

„Naa, noget viktig?“ spurte Dale.

„Ja, det er. Men av en eller anden grund er telegrammet saa springende, at jeg bare her og der kan faa noget ut av det. Men saa meget er ialfald tydelig.“ Han saa paa et stykke papir han hadde i haanden: „Der er en damper ved navn „Grand Falls“ ikke langt fra os, og derfra telegraferer de om maskinskade og at de behøver hjælp. Saa meget var tydelig. Men skibets nøiagtige beliggenhet og videre detaljer er utydelig. Jeg kunde ikke opfatte noget mere. Dette var forresten rart, for at dømme efter hvor tydelig det andet hørtes, skulde jeg tro skibet ikke var langt fra os.“

„Det er i hvert fald bare maskinskade. De kan ikke ha sunket,“ bemerket Dale. „Hvad de behøver, er vel at komme paa slæp. Men,“ tilføiet han smilende, „jeg tror ikke vi kan paata os at ha det skibet hængende efter os i et taug.“

„Kanske vi snart faar et telegram til,“ sa Jack.

Longley nikket og satte sig til frokostbordet, da pludselig Sir Ralph ropte fra forkahytten.

„Jeg skal høre hvad det er,“ sa Dale og fór op.

Idet flyveren kom springende, pekte Sir Ralph ned og sa: „Jeg fik øie paa den damperen for omtrent fem minutter siden. Den kom pludselig tilsyne i en revne i taaken. Jeg agtet først ikke stort paa den; men saa fik jeg se at den sendte op røkraketter. Den maa være i nogenslags nød, hvad? Skal jeg forandre kursen, og se at komme ned til den?“

„Ved Jupiter maa vi det, ja,“ svarte Dale. „Jeg tænker det maa være den som har sendt os et traadløst telegram.“ Han fortalte Sir Ralph om de avbrutte sætninger Longley hadde mottat.

Sir Ralph dreiet paa rattet og satte kurs mot damperen. Imidlertid brukte Dale kikkerten.

„Den har to skorstener, saa det er øiensynlig et stort skib, formodentlig et passagerskib. Men den signaliserer ikke nu, og der er ingen baater ute, saa det kan ikke være nogen øieblikkelig fare.“

Men i det samme ringte signalklokken heftig igjen, og Longley fór op fra frokostbordet og ind i telegrafrummet.

Han kom snart ut igjen og skyndte sig ned i forkahytten med gutterne i hælene paa sig.

„Fra „Grand Falls“ igjen,“ meldte Longley. „De sier de har faat øie paa os.“

„Ja, det var vel,“ sa Dale og pekte paa damperen, som de nu saa tydeligere og tydeligere.

Longley saa ret frem. „Naturligvis, det er den. Men vi behøver vist ikke at bekymre os om den. Det ser ut som om maskinen gaar igjen, men rigtignok bare med halv fart. Og telegrafisten sier at kapteinen har bestemt at la den gaa med den langsomme farten til San Frananco for at undgaa omkostningerne med at bli tat paa slæp.“

„Vi styrer væk igjen, da, Sir Ralph,“ sa Dale raskt, „og kommer tilbake til vor kurs igjen.“

„Godt,“ lød svaret. Og Sir Ralph dreiet rattet igjen. Men idet de svinget, lød klokken fra den traadløse igjen, utfordrende.

„Naa — hvad er nu paafærde?“ ropte Dale, „stans rattet, Sir Ralph.“

Longley skyndte sig igjen til kahytten. Dale sagtnet imidlertid farten, og instruerte Sir Ralph til at holde kursen mot damperen, i tilfælde av at de allikevel skulde behøve hjelp.

Longley var indelukket i kahytten en liten stund. Men uagtet sveddraaperne perlet i panden paa ham, smilte han fornøiet da han kom ut.

„Kapteinen paa „Grand Falls“ har sendt os et bud, som dere ogsaa vil le av naar dere faar høre det. Han sier at en av hans passagerer er en hr. John P. Rockerman, en millionær fra Kalifornia. Og det synes som om denne herre er meget vred. Han har en svær forretning som venter paa ham i San Frananco, og han sier at hvis han blir heftet med at ligge der og somle med halv fart, vil han miste, guderne maa vite hvormange tusen dollars.“

„Nu skjønner jeg resten,“ sa Sir Ralph og lo.

„Ja, jeg ogsaa,“ erklærte Dale.

„Jeg skjønnte dere vilde forstaa det, ja,“ sa Longley. „Kapteinen sier videre at denne dollarmanden har set vor flyvemaskine, og tilbyr os en hvilken som helst sum for at faa ham op her og ta ham med som passager til San Francisco.“

„Ikke noget at gjøre ved dette, vel, Sir Ralph?“ spurte Dale. „Overordentlig smart fyr, forresten,“ tilføiet han. „Ikke rart at han har tjent penge.“

„Nei, den slags mennesker lar ikke mange chancer gaa fra sig,“ svarte Sir Ralph. „Men hør her, Dale, hvorfor ikke heise ham op, hvis det da er mulig at faa ham ombord? Jeg mener ikke for at ta de pengene han tilbyr os, naturligvis. Kommer han, skal han være vor gjest. Men jeg tænker paa det, at om han er en mægtig mand i San Francisco, saa kunde han kanske bli nyttig for os, og hjelpe os at finde den manden som har den fjerde „nøkkel“. San Francisco er jo en stor by, og alt vi vet er at manden heter Montgomery. Vi kunde komme til at spille en masse tid med at lete efter ham.“

„Ved Jupiter! det er noget i det der,“ sa Dale. Og det mente Longley ogsaa.

„Men nu er spørsmålet,“ fortsatte Dale, „hvordan skal vi bære os ad for at faa ham op?“

Han studerte en stund, foreslog saa at de skulde prøve at komme ned like over skibet og staa stille i luften saa længe til de kunde faa sluppet ned en taug-stige. Og hvis saa den smarte millionær var meget rask, kunde han gripe den og klatre opover. Og saa kunde de hale ham ind gjennem skyvedøren.

„Det vil han nok gaa med paa,“ garanterte Sir Ralph; og Longley gik igjen til telegrafrummet for at underhandle videre og forklare deres plan om at faa luftpassageren ombord.

Imidlertid tok Dale selv plads i styrehuset og manøvrerte flyvemaskinen nedover slik som han hadde forklart de andre. Longley hadde telegrafert besked ned til skibet. Flyvemaskinen var kommet i den stilling de vilde ha den, og stod saa godt som aldeles stille i luften, ret over dækket. Sir Ralph hadde ved hjelp av gutterne faat fæstet en lang taugstige inde i salongen, og stod nu færdig til at kaste den ut og ned paa dækket.

„Grand Falls“ hadde stoppet maskinen og laa stille. Paa broen foran den første skorsten kunde man nu se kapteinen og skibets officerer, og sammen med dem en liten rask mand med hue og en let overfrak. Han sendte store røkskyer fra en

lang cigar, som flot stak ut av munden paa ham.

„Der har vi ganske sikkert vor passager,“ sa Sir Ralph idet han stak hodet ut gjennom døren et øieblik og fik et gufs av den friske vind. Saa forsatte han leende: „Sandelig har ikke fyren en liten haandkuffert staaende ved siden av sig paa dækket; han tænker nok at ha bagage med sig ombord ogsaa!“

Aeroplanet hang som en gigantisk sjøfugl over skibet, og saa ut som om den lurte paa sit bytte. Sir Ralph saa ogsaa at skibsdækkene var tæt besat med passagerer, som alle stirret op i veiret.

„Dæk, hallo!“ ropte Sir Ralph.

Kapteinen paa „Grand Falls“, en firskaaren mørk mand, svarte øieblikkelig: „Aeroplan, hallo! Kast taugstigen ned, hvis dere er færdige. Hr. Rockerman sier at det er ikke første gang han klatrer op ad en slik.“

Den lille mand som stod ved siden av kapteinen, tok cigaren ut av munden og svinget den muntert, for paa denne maate at bekræfte hvad der var blit sagt.

„Bli staaende der da!“ ropte Sir Ralph, og i det samme kastet Longley taugstigen ut. Den snodde sig nedover som en slange, men faldt ned like utenfor broen. En av officererne lænte sig ut over rækverket og fik saavidt grepet den og halt den ind.

Imidlertid fik Dale med adskillig stræv holdt aeroplanet i samme stilling over skibet. Men det vendte og bevæget sig uavladelig som en papirdrage i en snor, mens vinden strøk under vingerne paa det.

„Alt i orden?“ skrek kapteinen.

„Ja, all right!“ ropte Sir Ralph tilbake.

Den lille mand begyndte fort at ta alle de omstaaende i haanden, og gik saa bort til stigen med cigaren fremdeles i mundviken. To av officererne holdt i stigen, mens han begyndte at klatre op ad den uten at nøle et øieblik eller vise det mindste tegn til frygt.

Opstigningen var ingenlunde behagelig; for uagtet officererne holdt stigen saa støtt som mulig, strammedes og slakkedes den eftersom aeroplanet svinget med vinden. Og da den blev sluppet løs, hoppet den ikke alene op og ned, men snurret pludselig rundt i luften. Men med en apekats behændighet klatret den lille, vevre figuren opover, holdt bare stille litt, naar stigen svinget saa voldsomt

rundt at han holdt paa at bli svimmel. Saa skjøt han opover igjen som en edderkop i sin væv, mens aeroplanet svævet over ham. At han dinglet i en anselig høide over skibsdækket, lot aldeles ikke til at genere den lille mand.

„Millionær eller ikke, den fyren er ikke dum,“ sa Sir Ralph. Gutterne var enige, og saa beundrende paa ham; de visste fra gymnastikken hvad dette var for en vanskelig sport.

Men opover kom fyren, og idet han klatret, saa de hele tiden røkskyerne fra cigaren hans.

Pludselig hørte de klart og tydelig og med sterk amerikansk akcent: „Puh! fælt til stræv det her! Si mig, Dere deroppe, hvorfor har Dere ikke en elevator?“ Han hørtes noksaa stakaandet nu.

„Aa, De klarer det fint,“ ropte Sir Ralph ned til ham. „Ta det bare med ro nu.“

„Ta det med ro, ja! Armene mine verker. Jeg skal si Dere det, at gjøre mynt, det leter ordentlig paa musklerne. Men jeg er vel snart oppe nu.“

Og op kom han de sidste trinene ogsaa, mens Sir Ralph og Longley stod færdige til at hjelpe ham gjennom døren og ind i salongen.

„Puh!“ pæste han igjen. „Det er aar siden jeg var en fattig gutunge og klatret op i masten paa et seilskib. Jeg hadde næsten glemt hvordan det var. Men hør her! Jeg har en liten kuffert med papirer paa broen dernede, dokumenter og denslags, for ikke at nævne en kasse cigarer. Bed dem fæste den til stigen før Dere haler den op, gutter!“

„Javist maa vi faa bagagen ombord ogsaa,“ svarte Sir Ralph leende.

Og op kom haandkufferten. Sir Ralph viftet farvel til de dernede og lukket døren, mens Longley ropte ned til Dale i forkahytten at de var klar til at seile.

Ikke før var motorerne begyndt at surre, før millionæren hoppet op og bad om at faa komme ned i maskinrummet. „Jeg er aldeles gal efter maskiner, gutter.“

„Kom bare med,“ sa Sir Ralph muntert. „De er vor gjest, og jeg vil forestille Dem for de andre.“

„Jeg tror jeg kommer til at opleve mit livs herligste eventyr,“ sa millionæren henrykt. „Men John P. Rockerman er ikke den som gjør en Jules Verne-trip som denne uten at betale for sig, og —“

Men Sir Ralph avbrøt ham leende, og snart var den lille fyren i bedste forstaaelse

med dem alle, mens han fór om og saa paa alt og febrilsk bød frem sine cigarer.

„240 kilometer i timen! Det kalder jeg at reise!“ ropte han beundrende. Men idet han manøvrerte cigaren ned i den ene mundviken, spurte han: „Tør jeg saa spørre hvad det er for nogen ekstra-affærer som er skyld i at Dere reiser over Stillehavet paa denne elegante maate?“

Dale smilte og saa spørgende paa Sir Ralph, som saa forsigtig fortalte manden litt om grunden til deres reise.

Millionæren var henrykt. „Da forstaar jeg Dere er paa jagt efter dollarerne likesom Deres ydmyge tjener her. Og jeg haaber Dere vil naa maalet. Hvis John P. Rockerman kan hjelpe Dere, saa bed ham bare. Dere gjør mig en umaadelig tjeneste ved at skyssse mig over her med slik fart, saa jeg vil gjerne gjøre gjengjæld.“

Dale fortalte ham at det kunde han kanskje faa anledning til, og nævnte den manden i San Frananco som hadde den fjerde „nøkkel“, og hvis spor de ikke visste at finde.

„Gutter!“ sa millionæren med eftertryk; „ved at møte John P. Rockerman har Dere været ordentlig heldige. Hiram S. Montgomery er en av mine forretningsforbindelser i San Frananco og en meget anset mand. Hans forfædre har levet der i mange generationer.

Si om ikke dette er held? Nok en cigar, hr. Dale?“

KAPITEL XVIII.

„Nøkkelen“ blir fuldstændig, og en duel i luften.

Kl. 3 efterm. samme dag styrte aeroplanet nedover til San Franancos travle havn paa Kaliforniakysten.

Dale kredset tre ganger rundt byen for at utse sig landingssted, hvorefter han steg ned i en stor, vakker park i utkanten av byen. Og fem minutter efter sat Sir Ralph og Dale med Rockerman i en bil og kjørte raskt til byens forretningsstrøk for at finde Montgomery.

Rockerman var meget ivrig i at vise dem denne tjeneste til tak for den hurtige

befordring. Og ikke en halv time efter landingen sat Sir Ralph og Dale i hr. Montgomerys kontor, og fandt til sin glæde at han var den rette mand.

Det sidste ord viste sig at være „solopgangen“. Og den fuldstændige „nøkkel“ blev altsaa nu en sammenhængende sætning: „*Giv agt paa solopgangen.*“

Hvorledes denne kunde hjælpe dem til at finde skatten, vilde de vel faa vite naar de kom til øen.

Hr. Montgomery, som var en meget gjestfri mand, inviterede hele selskapet til middag paa byens største hotel, og satte en politivakt ved aeroplanet mens de var borte.

Under den lille muntre middag fortalte verten sine gjester om den nyeste maate at drive sjørøveri paa. I flere maaneder hadde kapteiner som førte passagerbaater, klaget over at de var blit anholdt paa forskjellige steder, ikke mange mil ut til havs, av et stort sjørøver-luftskib. Og metoden hadde hver gang været den samme. Luftskibet svævet lavt nede over skibet og sigtet paa det med sine to kanoner. Og naar saa den forfærdede kaptein, truet med ilden fra luftskibet, hadde maattet trække sine hjælpeløse passagerer op paa dækket, klatret et par væbnede mænd i taugstiger ned til dem og truet fra dem alle deres juveler og værdifulde saker. Torpedobaater var sendt ut for at befri sjøen fra disse luftrøvere, men hadde intet kunnet utrette, da de aldeles ikke hadde fundet skibet.

„De gjemmer det vel i et skur som de har bygget paa en øde strand ved kysten et sted,“ mente Dale, som meget interessert hadde hørt paa sin verts beretning.

„Det kan nok være,“ sa Montgomery. „Men jeg har fortalt dette, fordi jeg tænkte om Dere muligens ved at krydse litt paa denne strækning hvor de har været, kunde komme ind paa dem og saa ødelægge gasballongen deres?“

„Ja, her har vi manden som har denslags i sin magt,“ svarte Dale leende og pekte paa Longley.

Longley smilte og svarte rolig: „Ganske vist, hr. Montgomery, er vi istand til at flyve en god del hurtigere end de kan. Og jeg skulde tro at vor ene kanon, som er et særskilt godt vaaben, skulde kunne hamle op med deres to. Klart er det ogsaa, at en duel i luften mellem vort aeroplan og et luftskib vilde være en meget lærerik oplevelse, endskjønt jeg for min part ikke har stor tvil om resultatet. Men det er høist tvilsomt om det i det hele tat vil lykkes os at komme over de kjeltringerne.“

„Det er saa,“ svarte Montgomery; „men om Dere kan avse nogen timer imorgen til at krydse efter dem, saa gjør det. Har Dere ikke fundet dem inden middag, saa send mig et traadløst telegram, og fortsæt saa jagten efter skatten.“

Og dette blev de enige om.

Havet laa under dem paa alle kanter, og en glødende sol kastet sine straalene ned paa det.

Aeroplanet var en times flyvning fra San Francisco, og kredset om, ti tusen fot oppe i luften, i store cirkler, som en vældig ørn speidende efter sit bytte.

Sir Ralph hadde efter frokosten sat Jack og Tony paa vakt i taarnvinduerne, og lovt en tokrone til den som først fik sjørøver-luftskibet i sigte.

En halv times tid hadde de flittig brukt kikkerterne, da Dale, som da styrte, pludselig sa: „Hvad er det for en prik vi ser der mot horisonten ret frem?“

„Bare en damper,“ svarte Jack skuffet. „Ikke nogen tokrone at tjene denne gangen.“

„Jeg tror nu allikevel vi maa holde kursen dit og faa kapteinen i tale,“ mente Dale. „Kanske han kan ha hørt noget om luftskibet. Slik som vi holder paa her, synes jeg det er som at lete efter en naal i et høilass.“

Han vendte baugen mot damperen.

Imidlertid hadde Tony tat kikkerten fra Jack og stirret ivrig paa skibet. Saa ropte han pludselig: „Se, Dale, se!“

„Naa — tror du at du har vundet tokronen nu kanskje?“ spurte Dale og lo. Men han tok kikkerten og stod et øieblik og saa gjennom den.

„Tony, tokronen er din! Det er ikke saa let at faa øie paa den gasblæren mot himmelen. Men jeg er sikker paa at det er luftskibet, og jeg tror de kjeltringerne agter at slaa ned paa damperen der nede.“

„Sandelig min hat! Da skal vi knipe dem!“ ropte Jack og løp for at fortælle sin far nyheten.

De var alle enige om at dette virkelig var luftskibet, og satte med fuld fart mot det.

„Aha! de har faat øie paa os og begynder at styre væk,“ sa Sir Ralph.

„Ganske rigtig. Og det viser netop at det er de kjeltringerne vi er efter,“ sa Dale. „Men la dem bare fare, foreløbig. Vi skal nok naa dem igjen; la os først snakke med kapteinen paa damperen.“

„Udmerket idé,“ mente Sir Ralph.

Et par minutter efter var de over dampskibet og praet det fra utgangsdøren. Det viste sig at være leiet til en lysttur med en hel del av San Franciscos velstaaende beboere ombord. Saa det vilde blit et storartet bytte for sjørøverne. Dale var nu endda sikrere paa at det var sjørøverluftskibet de hadde set, og at det laa og lurte paa damperen. Han styrte derfor øieblikkelig efter det. De kunde nu tydelig se dets to store propeller paa hver side av gondolen svinge rundt i luften. Longley stod og betragtet det kritisk gjennom kikkerten. „Det er ikke en Zeppelin,“ erklærte han. „Det har en svær gasballong, der holdes stramt utspændt ved en indvendig balonet, og er øiensynlig indrettet til at kunne bære meget, men gaar langsomt. Dets maksimumfart tænker jeg er omtrent en 60-70 km. i timen, saa vi klarer godt at kredse omkring det.“

Aeroplanet halte ogsaa hurtig ind paa sit bytte, og da de der saa at de var forfulgt, lot de en hel del vandballast gaa overbord, og begyndte hurtig at stige i det haab, uten tvil, at undgaa angrep saa høit oppe i luften.

Men Dale „klatret“ resolut efter.

„Det er otte av de røverne der ombord,“ fortalte Sir Ralph, som nu hadde kikkerten; „og de løper op og ned i gondolen som mus i en fælde. Hallo, der slipper de ned mere vandballast. Men vi faar nok være litt forsigtige, gutter, naar vi nærmer os dem. Jeg ser to uhyggelige kanoner paa styrebroen.“

„Det har jeg ogsaa set,“ sa Longley. „Og da denne historien sikkerlig ender med at vi utveksler bomber og blykuler, saa tænker jeg det er bedst jeg forbereder mig. Skal jeg faa de samme hjælpere mine nu ogsaa?“

Jack og Tony var mere end villige og fulgte ivrige med Longley.

Efterat luftskibet hadde sluttet at stige og var i en høide av 8000 fot, sagtnet Dale farten og styrte henimot det.

„Hold øie med dem, Sir Ralph,“ bad han; „jeg tænker de er av samme farlige sorten som dem vi før har hat med at bestille.“

Dale var nu kommet luftskibet saa nær at det bare var en kilometer mellem dem.

„Naa, Sir Ralph,“ begyndte han, men blev avbrutt av et skarpt: „Aa!“

Fra luftskibets gondol saaes et blink, en røksky, og et øieblik efter hørte de en svak, raslende lyd.

Dale dreiet instinktmæssig rattet. Men just som aeroplanet skulde til at lystre og svinge til siden, hørtes en skarp, metallisk klang fra den vingen som var nærmest luftskibet.

„Jeg spør, Dale,“ ropte Sir Ralph forfærdet. „De slynglerne maa ha truffet os! Tror De skaden er farlig?“

„Kan ikke tænke det,“ svarte Dale rolig. „To eller tre skud fra deres kanoner har rimeligvis gjort nogen smaa huller i de tynde metalplaterne i den ene vingen. Men det vil vist ikke gjøre noget, ikke ha spor av indflydelse paa flyvningen. Og vi kan sætte nye plater paa næste gang vi lander. Men se allikevel efter.“

Sir Ralph saa ut av vinduet. „De har ret, Dale. De har truffet os ute i vingspidsen. Skuddene er gaat tvers igjennem. Jeg kan se hvor kulerne er gaat ut igjen.“

„Ja, det gjør ingenting,“ forsikret Dale. „Saa længe propellerne er uskadte, er det ikke noget at være bekymret for. Men disse slynglerne som har vovet at skyte paa os, de skal ha det igjen! Ved Jupiter!“

Ikke før hadde han sagt dette, før de begyndte at fyre paany fra luftskibet.

„Ja, hvad er saa programmet?“ spurte Sir Ralph. „Skal vi sprænge dem i filler straks?“

„Nei, paa ingen maate,“ svarte Dale; „vi vil ikke ha deres død paa vor samvittighet, endda saa store kjeltringer som de er. Men jeg har en plan.“

I faa ord forklarte han denne, og Sir Ralph fandt den aldeles udmerket.

„Godt, meddel den saa til de andre, er De snild, og bed Longley bruke almindelige projektiler og ikke bomber. Imens manøvrerer jeg os i rigtig stilling.“

Fra luftskibet skjøt de fremdeles, men da aeroplanet kredset forsiktig om utenfor skudvidde, var det til ingen nytte. Og nu opdaget mandskapet paa luftskibet at aeroplanet forandret taktik. Det kom i fuld fart mot dem, og et glimt, fulgt av et knald, kom fra et sted bakom taarnet. De forsøkte at møte dette pludselige angrep, men hørte i det samme noget knake og brake like ved. Det var en av

propellerne som var blit rammet av et skud fra aeroplanet, og nu hang der ubrukkelig.

Der blev en øieblikkelig forvirring. Den anden propel, som nu ingen kamerat hadde til at hjelpe sig, snurret fremdeles rundt og førte skibet ut av kurs, like mot fienden. Og før styreren kunde faa stanset motorene og kastet roret om, kom der nok et skud og traf den anden propel med samme fortvilede sikkerhet som første gang. Nu hang begge propellerne der ødelagte. Motorene fór aldeles vildt en stund. Saa stoppet ogsaa de, og skibet begyndte hjælpeløst at drive for vinden.

„Hør her, min kjære Longley,“ sa Sir Ralph. „De træffer saa sikkert at det er næsten uhyggelig.“

Longley bare smilte og grep som han pleide, efter pipen sin. „Det der var bare som at skyte mot façaden av et hus.“ Han nikket foragtelig bortover mot skibet. „Men det som blir vanskelig at træffe, det er, som jeg har sagt, et hurtigflyvende aeroplan.“

„Se, de heiser et hvitt flag i gondolen,“ ropte Jack.

„De har vel hat nok av Deres opmerksomheter nu da, Longley,“ sa Sir Ralph leende.

Men Longley fandt det sikrest fremdeles at ha kanonmunningen vendt imot dem mens de styrte bort til sin motstander, og Sir Ralph gik ut paa platformen for at praie mandskapet derover. De stod der alle og hang over rækverket paa gondolen.

En høi, tynd, skjegget mand, som øiensynlig var anføreren, svarte med sterk amerikansk akcent.

Sir Ralph la merke til at hans undergivne saa ut til at være rigtig nogen slyngler av blandet nationalitet.

Amerikaneren, som først bandte stygt, ropte saa over til dem: „De har faat overtaket over os med den kanonen Deres, det er sikkert nok. Men hvad er saa betingelserne?“

Sir Ralph svarte, langsomt og tydelig:

„Vinden vil drive Dere tilbake til kysten. Slip ut en del gas saa snart Dere naar stranden, og land der. Hører De?“

„Jeg antar det. Men hvad saa?“

„Gjør bare hvad jeg har sagt; det er det hele. Og husk at om Dere finder paa nogen streker, sprænger vi ballongen i filler.“

Efter denne trusel snudde Sir Ralph om og gik ned, mens Dale begyndte at kredse langsomt om i luften for at holde skridt med det drivende luftskib.

Omtrent en time gik med før de naadde kysten; da slap luftskibet ut en del gas og sank hurtig. Det naadde jorden i en dal bak nogen lave aaser.

Dale hadde hele tiden fulgt med, og Sir Ralph viste sig nu igjen paa platformen.

„Hvad befaler kapteinen nu?“ spurte amerikaneren ironisk.

„Kom Dere alle ut av gondolen saa fort Dere kan,“ lød svaret.

„Hvad mener De? Da vil jo skibet vort fare tilveirs og blaase bort som en fjær!“ protesterte amerikaneren.

„Det er akkurat hvad vi vil,“ svarte Sir Ralph tørt.

„Øgler!“ ropte den anden. „Tror De vi vil ut av luftskibet, som har kostet os tusener paa tusener, bare fordi De befaler os det, og la det drive av som en anden sæpeboble?“

„Ja, jeg gjør,“ svarte Sir Ralph tørt igjen. „Og hvis Dere ikke skynder Dere, saa sprænger vi baade skibet og Dere i filler.“

Amerikaneren svor rædselsfuldt. Men det elendige mandskapet hans, som var ræd for livet, bestormet ham, og forlangte tydelig at han skulde lystre fiendens ordre.

„Men vi kommer til at sulte ihjel her paa denne øde stranden,“ protesterte han fremdeles.

„Saa ta noget mat med Dere. Og hør her, hvis Dere ikke er ute av gondolen inden tre minutter, saa skyter vi.“ Han tok uret frem.

Amerikaneren svor og bandte, men til ingen nytte. Mandskapet tok ingen notis av ham længer, men grep alt hvad de kunde faa med av proviant, og gjorde sig istand til at forlate luftskibet. Og da anføreren saa at han risikerte at fare alene tilveirs med skibet, gjorde han sig færdig til at hoppe ut med de andre.

Sir Ralph saa paa klokken. „Et halvt minut igjen!“ ropte han.

Neppe hadde han sagt det, førend de alle klatret over rækverket og hoppet ned.

I samme øieblik fór luftskibet tilveirs som en anden boble, og strøk med en viss fart op mot skyerne.

Dale efter med aeroplanet, og lot de strandede luftsjørøvere bli staaende der alene og stirre efter sit eget skib og dets erobrer.

Longley gik igjen ut paa kanon-plattformen og tok sigte. Bom! sa det, og ut sprat et projektil, som traf midt paa gasballongen. I næste øieblik faldt hele det ødelagte luftskib med et smeld ned paa trætoppene og blev hængende der.

Dale vendte sig rolig til Sir Ralph: „En udmerket maate at behandle sjørøvere paa, ikke sandt?“

„Storartet!“ var svaret.

KAPITEL XIX.

Øen.

Efter at ha øvet justis over de flyvende sjørøvere fortsatte aeroplanet sin kurs mot sydøst. Søndag morgen, 7de aug., hadde de den Mexikanske Bugt under sig. Ved frokosttid var de igjen over land; det var Yucatan. Saa time efter time over det Caraibiske Hav, og da natten kom, fløi de fremdeles høit oppe og med fuld fart over umaadelige havstrækninger.

Men ved daggry næste morgen var de alle paafærde, og fik da se at de hadde naadd det sted de styrte imot, den vide munding av den store Omano-flod paa den nordøstlige kyst av Syd-Amerika.

„Men elven er jo brun!“ ropte Jack.

Sir Ralph forklarte at den hadde denne farve fordi den i sit hurtige løp førte med sig en hel del jord.

„Og nu skal altsaa kursen sættes mot øst-nord-øst?“ spurte Dale.

„Ganske rigtig,“ svarte Sir Ralph. „Ifølge gamle Granit-Girdlestones kart vil retningen øst-nord-øst fra munden av Omanofloden føre os direkte til øen med vor skat.“

Efter frokost holdtes skarp utkik fra taarnvinduerne; men der var endnu intet andet at se end det ensformige syn av himmel og hav.

Saa kom lunchen, og forventningerne steg. Klokken var et kvarter over to, da Dale, som stod i styrehuset og brukte sin kikkert, pludselig satte i at le og spurte: „Er der en tokrone at vinde nu ogsaa, Sir Ralph?“

„Nei, ikke denne gang,“ kom det leende til svar. „De og gutterne er altfor skarpsynte for mig!“

„Men ser De virkelig noget, Dale?“ spurte Jack ivrig. „Noget virkelig — ikke noget narreri!“

„Spøk er utelukket, Jack,“ svarte Dale. „Men nu har jeg i tre minutter set paa noget som, hvis det ikke er øen, maa være noget som prøver paa at bedrage os.“

„Aa, la mig se!“ ropte Jack.

„Ja, men husk, det er ingen tokrone at vinde denne gangen.“

Jack holdt pusten av bare iver, satte saa i: „Sandelig min hat! Der er den!“

„Ta det med ro nu, Jack,“ sa Sir Ralph, som stod ved styrehjulet. „Det kan nok hende det er en ø; men er det vor ø?“

„Ja, det er pointet,“ sa ogsaa Dale smilende.

Jack tok kikkerten igjen og ropte snart triumferende:

„Der er et fjeld paa den øen vi skal til, ikke sandt, far?“

„Jo, et stort, spidst fjeld, som stiger næsten ret op fra stranden.“

„Ja, da er det vor ø,“ forsikret Jack. „Det Dale saa, *er* en ø, og der *er* et fjeld som staar ret op som en sukkertop.“

„Det klinger lovende; men la mig nu ogsaa faa se,“ svarte Sir Ralph.

„Jeg tror nok du har ret, gutten min,“ sa han om en stund. „Dette er akkurat øen, slik som jeg efter det gamle kartet har tænkt mig den.“

„Men om der skulde være nogen tvil, saa kan vi komme efter om det er den rette ved at regne ut tiden vi har brukt,“ foreslog Longley.

Dette gjorde han, og kom til det resultat at de hadde brukt akkurat den tid de forut hadde beregnet.

De blev nu allesammen fuldstændig overbevist om at det maatte være deres ø.

Der faldt stilhet over dem efter dette. Og de stod alle og stirret mot den lille lappen som laa der saa ensom ute i havet, men som for hvert øieblik blev tydeligere og tydeligere for dem.

Sir Ralph vendte sig mot Dale og sa smilende:

„Tænk, denne lille flekken har vi reist alle disse tusen kilometer for at naa! Det ser ikke ut som om det hadde været stort at reise efter.“

„Det er saa,“ svarte Dale og tok sig en cigaret. „Det ser næsten ut som om den kunde glide bort og forsvinde under vandet for os hvad øieblik det skulde være. Men saa liten som den er, saa er den altid stor nok til at rumme en net ansamling av kostbarheter,“ tilføiet han leende.

„Det er sandt, ja,“ svarte Sir Ralph. „Men det som forvirrer mig, er disse „nøklerne“ vore. „Giv agt paa solopgangen“ — det lyder visselig poetisk nok. Men jeg skulde ønsket det hadde været en litt mere praktisk nøkkel! Hvorfra, f. eks. skal vi gi agt paa solopgangen?“

„Jeg har tænkt paa dette, jeg ogsaa,“ sa Longley. „Men jeg ræsonnerer som saa, Sir Ralph, at Deres stamfar var en meget utspekulert gammel mand. Han har ikke ment, at fordi om man hadde faat „nøklerne“ og var kommet til øen, saa skulde alt være klappet og klart da heller. Han har tænkt som saa, at naar han har hat saa meget stræv og har løpet saa mangen risiko for at samle skattene, saa skal de som faar dem, ogsaa gjennemgaa baade farer og vanskeligheter.“

Dale var enig, og erklærte at hvad de nu hadde at gjøre, var at finde ut av den gamle sjørøvers gaade. „Apropos, blir der sat op nogen præmie nu, Sir Ralph?“ spurte han og blunket til gutterne.

„Ja, i dette tilfælde absolut,“ lo Sir Ralph.

„Hvad da?“ spurte Jack fort.

„Den som finder ut av hemmeligheten med „nøkkelen“, slik at det hjelper os til at finde skatten, kan nævne hvad han vil — inden rimelige grænser — og han skal faa det.“

„Sandelig min hat!“ ropte Jack. „Kanske jeg da kunde ha en chance for at faa den motor-cykkelen jeg saa længe har ønsket mig!“

„Og jeg vil ha et førsterangs mikroskop,“ erklærte Tony.

„Godt, saa har vi da i ethvert fald to ivrige forskere,“ sa Longley.

De var nu kommet saa nær øen at de hadde fuld oversigt over den. Den var liten, meget liten; Sir Ralph anslog den bare til at være en 4-5 km. fra ende til ende. Den lille øs strand, som havets hvite bølger brøt imot, var øde og gold, og strakte sig kanskje et par hundrede meter indover land. Saa begyndte et træbelte som ofte var avbrutt; men trærne var vindskjæve og sønderrevne, og vokste bare halvveis opover fjeldsiden.

Fjeldet som var avtegnet paa det gamle kart, var rundagtig, næsten kileformet. Og naar undtages de trær som stod nederst paa det, var det likesaa øde og stenet at se paa som stranden.

„Det ser ikke meget hyggelig ut der,“ bemerket Sir Ralph.

„Kan jeg faa laane kikkerten litt, far; der er noget som det av og til skinner i paa toppen av fjeldet,“ sa Tony. Det hadde Jack ogsaa lagt merke til.

„Vand, tænker jeg,“ sa Dale.

Tony tok kikkerten. „Ja, det er en stor dam, næsten som en indsjø. Det ser ut som

den dækker hele toppen, akkurat som en kop fylt med vand.“

„Ganske pudsigt, ikke sandt?“ spurte Sir Ralph. „Men det er nok mere paa denne øen end vi kan se med én gang, det kan dere være viss paa. Den fordypningen kan være blit til ved et vulkansk utbrud, og er saa litt efter litt fylt med vand og blit en innsjø.“

Dale mente ogsaa at dette var høist sandsynlig.

Men nu var de kommet saa nær øen at de maatte tænke paa landingen. Stranden syntes at maatte være det eneste sted hvor det gik an at lande; men de var enige om at det ikke netop vilde bli nogen fin landingsplads.

I langsom glideflugt nærmet de sig stranden i den hensigt at lande paralelt med sjøen, og saa nær træerne som mulig. Aeroplanet sank og sank, indtil Dale ropte: „Hold dere fast, alle mand! Jeg tænker vi faar nogen ordentlige støt!“

Men advarselen hadde næsten været overflødig. De kom saa behændig ned at understellet bare ganske let kom i berøring med jorden og sendte stenene paa stranden rullende ned mot sjøen, mens aeroplanet kom til ro like ved træbeltet under fjeldet.

Ingenting rørte sig paa øen; alt var forunderlig stille. Og nu da motorerne var stanset, hørtes bare bølgenes skvulpen mot stranden.

„Det ser ikke egentlig ut til at nogen har ventet os her,“ bemerket Longley, idet han stod i vinduet og saa ut over den øde strand.

„Saa meget desto bedre,“ svarte Sir Ralph, „man kan greie sig uten selskap, naar man er paa jagt efter en skat.“

„Det er virkelig sandt,“ sa Dale og lo, og gik saa for at indføre ankomsten til øen i journalen.

„Kl. 2,30, mandag 8de aug.,“ læste han op. „Vi har nu været 13 dage paa reisen hit. Godt gjort, gutter?“

„Vidunderlig!“ forsikret Sir Ralph.

„Hvem roper hurra for Kerrs motorer?“ spurte Tony.

„La gaa!“ ropte Jack. Og dermed satte de i et ekte Sandholme-hurra.

„Ja, jeg er fornøiet med disse motorerne,“ sa Kerr og gned sig i sine store og kraftige arbeidsnæver.

Sir Ralph foreslog at de straks skulde ta en tur og inspicere øen. De kunde endda komme tilbake før det blev mørkt.

Men hvem skulde saa bli tilbake og holde vakt ved flyvemaskinen? Kerr forsikret at han maatte se over sine motorer, og Longley at han maatte indføre en del i dagboken, saa han fik den à jour, desuten reparere skaden i den ene vingen, og sætte ind tre smaa, nye metalplater. Saa blev det altsaa disse to som blev tilbake.

KAPITEL XX.

Forskjellige opdagelser.

Nogen minutter senere steg de andre fire ned ad stigen og begyndte at gaa bortover de glatte stener paa stranden. Tony hadde sit fotografiapparat med, og Jack sin boks til at samle rariteter i.

„Jeg tænker vi maa gaa langs stranden en stund, og saa se at klatre op over fjeldet, hvis det da lar sig gjøre,“ sa Sir Ralph; „det ser frygtelig brat ut herfra.“

„Ja, kan vi ikke, saa faar vi ty til flyvemaskinen igjen, og flyve derop,“ sa Dale og lo.

De gjorde som Sir Ralph hadde foreslaaet, og holdt sig nær trærne, hvor det var forholdsvis let at komme frem der.

Det var Dale som kom til at gjøre den første opdagelse paa turen. De var netop kommet forbi en træklynge som skjulte flyvemaskinen for dem, da han pekte fremover stranden paa noget som laa ikke langt fra sjøen.

Sir Ralph, som var like efter ham, syntes det saa ut som skelettet av et dyr. „Jeg ser noget som ligner ribben, langs siden av det. Kanske et dyr som sjøen har skyllet op. Men la os se efter hvad det er.“

De gik derbort med gutterne løpende foran. Jack naadde først frem og ropte straks til de andre: „Det er en gammel baat.“

Ganske riktig. Det var levningerne av en baat, som de forresten ikke trodde hadde ligget der saa svært længe. „Jeg tænker dette er en relikvie efter vor elskelige ven Schultz' besøk her,“ mente Sir Ralph. „Som De husker, Dale,

trodde jeg det maatte være omtrent et aar siden han gjorde sit resultatløse besøk her, og saa længe omtrent, tænker jeg denne baaten kan ha ligget her ogsaa.“

„Kanske den hadde faat skade paa en eller anden maate før de reiste, og at de saa ikke har villet vente til de fik den reparert,“ sa Dale.

„Høist sandsynlig. De var vel rasende over ikke at ha fundet nogen skat, saa de var likeglad med den ogsaa. Rimeligvis er de kommet hit med en kystdamper, og har saa hat et par baater til bruk til og fra skibet. Gjetninger naturligvis; men i et hvert fald er dette en baat,“ sa Sir Ralph. „Saa gik vi videre da.“

„Nei vent litt, far, jeg maa ha et snapshot av denne gamle baaten,“ sa Tony. Og mens han tok det, fandt Jack nogen rare kulørte stener paa stranden.

Sir Ralph og Dale var nu ifærd med at bane sig vei til foten av fjeldet for at begynde paa opstigningen, da de pludselig stanset.

„Hallo!“ sa Dale og saa ned. Han plystret saa smaat. Paa et sted hvor der var løs jord mellom stenene, fik de se et halvt dusin huller som var gravet en fem, seks fot dype, og med den opkastede jord ved siden av sig.

„Aha!“ sa Sir Ralph og spidset munden. „Dette er interessant, Dale? Flere beviser paa vor listige professors flid.“

„Men hvorfor skulde han grave huller her?“ spurte Jack.

„Du maa huske paa at Schultz hadde ikke nogen „nøkkel“ da han kom til øen, som vi har,“ sa Sir Ralph. „Han har naturligvis maattet forsøke sig frem med litt av hvert, og her har vi ett av hans forsøk. Men én ting vet vi med visshet, at han ikke fandt skatten, tiltrods for al sin graving og leting, ellers vilde han ikke ha stjaalet tegningerne fra os og bygget den flyvemaskinen.“

„Og nu faar vi sørge for at han ikke har mere lykke med sig denne gang heller,“ sa Dale rolig.

„Ja. Men saa var det opstigningen da,“ sa Sir Ralph.

Efter at være kommet gjennom skogen, saa de at de nok uten større vanskelighet kunde komme op paa fjeldet, naar de gik i siksak opover.

De begyndte da paa veien, og steg opover til de hadde naadd de sidste trær. Der stanset de for at puste ut, og kunde derfra til begge sider se stranden. Der laa ogsaa aeroplanet næsten ret ned for dem, og saa ut som et stort insekt med vinger. Da de saa fortsatte opover, skjønnte de at opstigningen blev endda brattere.

Nedenfor hadde der været jord mellem træerne, men her var grunden haard og dækket av en eiendommelig stenart.

Sir Ralph tok et stykke av den op og betragtet den nøie: „Som jeg tænkte, dette fjeldet har vulkansk oprindelse; dette er blandet med størknet lava.“

„Rimeligvis er da fordybningen paa toppen krateret, og er siden blit fyldt med vand,“ mente Dale.

De klatret høiere og høiere, i gaasegang og temmelig besværlig gik det. De snublet og gled, men kom da endelig aldeles andpustne og bedækket med et fint støv efter alle stenene de hadde sparket løs, op paa toppen. Og der møtte dem et eiendommelig syn. Toppen var praktisk talt rund; det saa virkelig ut som om nogen „hadde skaaret skalken av den“, som Tony sa.

Indsjøen, som de hadde set fra aeroplanet, begyndte bare nogen faa meter fra der hvor de var kommet op. Og den var ogsaa rund, og fyldte krateret til bredden som en kop med vand. Rundt om den var der bare nogen faa meter jord som de kunde gaa paa. Selve sjøen var meget liten, i grunden ikke større end en dam; tversover kunde den vel være henimot en 100 meter.

„Sandelig min hat! dette er en rar sjø,“ sa Jack. „Du burde ta et billede av den og, Tony, akkurat herfra.“

Men Tony hadde for øieblikket ikke tanke for sit fotografiapparat. Han stod og stirret intenst paa et punkt ved bredden av indsjøen et stykke borte fra dem.

„Det stikker noget op av vandet der!“ Han pekte ivrig.

„Ved Jupiter, det gjør det!“ ropte Dale. „Det ser ut som en stang, ikke sandt? Du tænker nok paa at vinde det mikroskopet du, Tony? Men la os gaa bort og se hvad det er.“

De gik langs stranden, som var fast og behagelig at spasere paa efter den besværlige opstigning. Det var en lang stang som stod med en halvpart over, og den anden halvpart under vandet. Og da Dale og Jack trak den op av vandet, saa de noget mer ogsaa. Paa den del som hadde været under vandet, hang nogen trevler av et garn.

„Aha! rester av et fiskegarn!“ mente Jack.

„Baade ja og nei,“ svarte hans far og smilte. „Det har været et garn, men jeg tror det har været brukt til at fiske efter noget som er adskillig mere værdifuldt end

fisk.“

„Aa, jeg forstaar,“ sa Tony fort, „det er et garn som de har brukt til at dra gjennom sjøen her for at se om de kunde fiske skatten op.“

„Ganske riktig,“ nikket Sir Ralph. „Jeg tror nok vi er kommet over nok en relikvie efter vor ven Schultz. Han har nok ogsaa syntes at det var noget eget ved denne indsjøen, og har tænkt at skatten laa skjult paa bunden av den. Og saa har han tat det systematisk.“

„Og allikevel ikke fundet noget,“ tilføiet Dale.

„Men nu skjønner vi hvad de har brukt den baaten der nede til ogsaa; de har nok hat den her oppe for at kunne dra garnet fra den.“

„Ja, men hør nu her,“ sa Jack og satte i at le; „den skatten maa da være et sted. Jeg tænker ikke den hænger som et andet eple paa et træ; den er vel heller begravet i jorden et sted.“

„Ja, men husk,“ sa Dale, „at det er juveler, og at de sandsynligvis er pakket sammen i et skrin som vel ikke kan være saa stort, og da er det jo næsten som at lete efter en naal i et høilass, er det ikke?“

Jack tilstod leende at det var det da rigtignok.

„Men i ethvert fald er vi ikke gaat ut for at finde skatten akkurat nu,“ avbrøt Sir Ralph dem. „Vi skulde bare foreløbig rekognoscere litt. For øieblikket har vi ikke andet at gjøre end at gaa tilbake og drikke te og diskutere alt dette. Saa faar vi se om solopgangen imorgen vil opklare noget for os.“

„Vel talt,“ sa Dale. „Især det om teen. Alt dette rusket og støvet vi fik i os da vi klatret opover, har gjort mig aldeles tør i strupen.“

„Altsaa: Te skal være,“ kommanderte Sir Ralph. Og dermed klatret og gled de nedover fjeldskraaningen igjen, mens gutterne hujet og ropte for at tiltrække sig Longleys opmerksomhet. De kunde nemlig se ham paa platformen nede paa aeroplanet.

KAPITEL XXI.

Solopgangen.

Det var efter aften samme dag. Sir Ralph bød gjestfrit om sine yndlingscigar, og foreslog saa at de skulde ha sig en passiar om hvordan de skulde gripe saken an. De sat saa hyggelig og røkte i den lille salong, hvor de elektriske lamper lyste festlig op, netop en beleilig stund til at holde et litet krigsraad.

At de maatte vente og se solopgangen, var nu i ethvert tilfælde sikkert.

„Hvad den vil vise os — om den da i det hele viser os noget — kan jeg umulig forestille mig,“ begyndte Sir Ralph. „Men gamle Granit-Girdlestone var jo ikke nogen dumrian, saa der maa være nogen mening i de ordene: „Giv agt paa solopgangen.“ Hvad er Deres mening, Longley?“

„Naar dette er „nøkkelen“, saa maa der jo være nogen mening i den,“ svarte han bestemt. „Men om jeg har oppfattet Deres gamle stamfar rigtig, saa tænker jeg ikke det skal bli saa let at utgrunde meningen med den „nøkkelen“, selv om vi nu har ordene.“

Men nu kom Kerr, som ellers ikke var meget talende av sig, ogsaa med en bemerkning:

„Jeg tænker paa det, at hvis det ikke var noget rent galt med motorerne paa den andre flyvemaskinen, saa tror jeg ikke de kunde bruke mere end nogen timer til at gjøre dem istand. Derfor maa vi ikke glemme, mens vi er paa jagt efter skatten her, at der er fare for at vi pludselig kan ha dem her over hoderne paa os. Og da slipper de nok ned nogen bomber uten først at si „se op“, eller „med Deres tilladelse“.“

„Det var godt du nævnte dette,“ sa Dale, „jeg har selv tænkt paa det, og at vi maa være paa vakt dag og nat. Og naar nogen av os er ute, maa vi ikke glemme at ha den lille traadløse med i lommen, saa vi kan bli kaldt tilbake øieblikkelig av den som har vakt.“

Efterat de saa var blit enige om hvorledes nattevakten skulde fordeles, gik de tilsengs. Dale tok første vakt og gik op og ned ute paa platformen i maaneskinnet og røkte nok en cigar, som Sir Ralph hadde nødet ham til at ta. Natten forløp aldeles rolig. Og meget tidlig var de alle samlet i salongen for at faa en kop te før de gik ut for at se paa solopgangen.

De var alle tause, og der laa en høitidelig forventningsfuldhet i luften. Dale forsøkte at spøke litt med gutterne, men det vilde ikke rigtig gaa. Nu stod de alle paa den øverste platform.

Dyp taushet. Endelig brøt Sir Ralph stilheten. „Nu kommer den,“ sa han næsten hviskende, idet solen viste sine første straalere ute i horisonten og farvet hele havflaten med rødt og guld.

Som paa kommando vendte alle sine øine mot fjeldet. De muntre morgenstraaler, budbringere om den kommende dag, spændtes ut over hele havet, og badet pludselig fjeldtoppen som de stod og stirret forventningsfulde op imot, i et væld av gyldent lys.

Sir Ralph, som fra sine jagt- og opdagelsesreiser var vant til nøie at gi agt paa alt, lot blikket omhyggelig, næsten forretningsmæssig, fare hen over hele fjeldet.

Han rynket panden, men sa ingen ting for ikke at forstyrre de andre.

Nu laa ogsaa hele øen i solskin, og det glitret i metalplaterne paa flyvemaskinen.

Alle stod fremdeles tause og saa paa fjeldet. Og som de stod der, forsvandt litt efter litt de forventningsfulde uttryk og gav plads for dyp skuffelse.

Det var Dale som først brøt stilheten: „Jeg har formodentlig ikke været opmerksom nok.“

„Nei, det har vist ikke jeg heller,“ sa Longley.

„Og jeg for min part har heller ikke set andet end solen og fjeldet, ikke noget som kunde være nogenslags ledetraad,“ tilføiet Kerr og saa litt forlegen ut.

Men da vendte Sir Ralph sig om til de andre og brast i latter: „Det letter umaadelig at høre dere alle si dette. Jeg trodde jeg var den eneste som ingenting hadde set. Men hvad i alverdens rike betyr alt dette? At solen først naadde fjeldet førend øen nedenfor, saa meget saa vi alle. Men alt vi kan faa ut av det, er at skatten maa være skjult et sted deroppe. Og faar vi ikke nogen tydeligere ledetraad end det, saa kan vi bli gaaende her hele resten av vort liv og grave og rote og spekulere og tøve.“

„Høist besynderlig og høist nedslaaende,“ sa Dale. „Men der er nogens mening vi ikke har hørt endnu. Hvad sier vore konkurrenter til den opsatte præmie?“

Tony rystet modløs paa hodet. „Jeg saa bare solen skinne over hele fjeldet. Det er det hele.“

„Og du, Jack?“

Jack stod fremdeles ved rækverket og saa op mot fjeldet. Han svarte ikke paa Dales spørsmål, men spurte pludselig: „Har nogen kikkerten?“

„Jeg har den,“ svarte Sir Ralph.

„Ja, se da gjennom den, tilvenstre, næsten op paa toppen. Kan du se en fremspringende kant der, eller avsats?“

Jack talte fort og ivrig.

Sir Ralph satte kikkerten for øinene og saa intenst en stund dit op hvor Jack hadde pekt.

„Ja, jeg ser det der. Det er ganske riktig en avsats som stikker frem. Men hvad tror du saa om den, Jack?“

„Ja — der er kanskje ikke noget i dette, naturligvis. Men da den første solstraale traf fjeldet, forekom det mig at den lille avsatsen fik lyset alene et sekund eller saa, og stod likesom ut for sig selv — som om en lyskaster et øieblik var vendt mot den, forstaar du?“

„Hm. Kan ikke si jeg saa noget slikt,“ svarte hans far og saa temmelig skeptisk ut.

„Men du skjønner, far, at jeg tilfældigvis saa akkurat dit i det samme den første solstraale kom. Derfor saa jeg den avsatsen.“

„Naar vi tar i betragtning at ingen av os andre saa nogen verdens ting,“ sa Dale, „saa foreslaar jeg at vi faar os litt frokost, og saa klatrer op paa fjeldet igjen og undersøker hvad denne mystiske avsatsen er for noget.“

„Et fornuftig forslag,“ sa Longley.

„Ja, men hvis der ikke er noget i det hele, saa vil dere vel ikke rive mig i filler for det?“ spurte Jack.

De andre lo og gik for at faa frokosten istand.

Kerr blev tilbake paa flyvemaskinen, da han paastod han fremdeles hadde noget at se over paa motorene, mens alle de andre tok veien opover fjeldet igjen. Dale hadde tat den lille traadløse med i lommen, og Sir Ralph og Longley hadde nogen redskaper med, om der skulde bli noget at gjøre ved den omtalte avsats.

KAPITEL XXII.

Avsatsen og det tomme rum.

Følgende sporene fra den første opstigning kom selskapet snart i høide med avsatsen, men et godt stykke til høire for den; de maatte derfor gaa langs fjeldsiden et stykke for at naa den. Da de saa var kommet dit, viste den sig at være ca. 20 fot bred.

„Det ser ut som om et troll har gaat her og skaaret sig en skive ut av fjeldsiden,“ sa Jack.

Efter at ha gjort en foreløbig undersøkelse, som ikke saa ut til at føre til noget lovende resultat, tok Longley en hakke og begyndte med et meget grundende uttryk at banke paa den del av avsatsen som stod ret op og ned som en væg.

Pludselig vendte han sig mot de andre og sa rolig: „Det er en hul klang her. Det kan naturligvis være en naturlig hulhet, men jeg synes vi skulde undersøke det.“

Dale kom ivrig med en kniv og begyndte at skrape væk det ytterste lag paa de steder hvor Longley hadde hørt den hule klang. Sir Ralph hjalp ogsaa til med sin kniv, og det var han som efter et par minutter ropte: „Kom her, Longley og se! Her er en revne; jeg kan stikke knivbladet ret ind gjennem den. Rart, ikke sandt?“

Men før Longley kunde svare, ropte Dale ogsaa: „Ved Jupiter! Her er ogsaa en spræk!“

Longley svarte endnu ikke, men saa grundende paa de to lodretgaaende sprækker, med en 4-5 fots mellemrum.

Endelig sa han: „Vær saa snild at skrape væk litt mer hist og her mellem begge sprækkerne.“

De skrapte og skrapte, men fandt ikke andet end fjeldvæggen.

„Prøv litt lavere nede,“ foreslog Longley.

Sir Ralph gjorde saa. Pludselig ropte han: „Hallo! her er nok en revne! men denne er horisontal. Ah — det er vist en slags dør eller kunstig aapning ind til fjeldet vi er kommet over her!“

„Det er min mening ogsaa,“ sa Longley.

„Sandelig min hat! Jeg har nok faat øie paa det rigtige sted allikevel, jeg. Det er kanskje en hule her. Og da —“

Men Sir Ralph avbrøt ham: „Ta det med ro, Jack! endnu har du ikke vundet

motor-cykkelen. Det kan være falsk alarm, vet du.“

„Ja, far, men —“ Jack vilde protestere.

„Værsaagod, alle mand skal skrape! Al diskussion opsættes til vi er kommet tilbake til flyvemaskinen igjen!“ kommanderte Dale spøkende.

Alle skrapte ivrige og tause langs hver sin spræk, indtil to vertikale og horisontale sprækker møttes — det var en dør.

„Men hvordan i alverden skal vi faa den op?“ Det var Jack som spurte.

Longley mente det maatte være en slags lem som var sat der for at skjule indgangen til en hule.

Sir Ralph rystet paa hodet: „Aa, dette ligner saa gamle „Granits“ knep!“

„Ved Jupiter!“ ropte Dale, „kanske vi har skatten hans bare en meter eller saa fra os!“

Saa var det altsaa at faa løsnet lemmen, men det var nok lettere sagt end gjort. De puffet og slet, stod bakenfor hverandre alle tre, tilsidst ogsaa gutterne. Men nei, lemmen stod der, likesaa ubevægelig som om den skulde være klippen selv.

Pustende og stønnende gav de sig over.

„Vi spilder bare tiden med dette,“ sa Dale.

Da kom Longley med et godt raad. Han foreslog at de skulde se at faa hugget om et litet træ nede i fjeldskraaningen, og saa bruke det som en slags brækstang.

Dale og Jack tilbød at gaa ned til flyvemaskinen og hente et par økser, og saa komme tilbake med nogen træer. Mens de var borte, skrapte de andre videre paa døren, og søkte at løsne den litt bedre ved sprækkerne. Om ikke længe kom Dale og Jack tilbake med økser og træer som de hadde hugget grenene av, og derfor uten altfor meget stræv hadde faat med op til avsatsen.

Ved forenede bestræbelser blev de improviserte brækstænger brukt. Og — endelig begyndte den forhærdede lem at røre paa sig.

„Naa da!“ ropte Sir Ralph og drog pusten dypt.

Nok et vældig angrep. Og de saa ind i en beksvart fjeldkløft.

Sir Ralph, som var nærmest aapningen, tumlet hovedkulds ind mot det gapende tomme rum som viste sig i samme nu som stenlemmen hadde git efter for dem.

Og han kom med slik fart at det ikke er godt at vite hvor langt han var styrtet indover, hvis han ikke straks var støtt imot en hindring.

„Hallo! her har jeg støtt paa en væg,“ sa han.

„Da kan ikke dette rummet være større end en celle, eller en liten lomme i fjeldvæggen,“ spøkte Dale.

Der stod de nu alle og stirret stumme ind i den lille aapning. De saa bare et litet svart rum, hvor solstraalerne ikke kunde trænge ind, og kunde derfor ikke faa nogen forestilling om dets form og utstrækning.

„Vi burde ikke gaa ind der uten lys,“ sa Sir Ralph; „der kunde jo være hul i gulvet et sted.“

„Hvis vi nu —“ begyndte Longley.

„Hadde en elektrisk lygt,“ fortsatte Dale og tok en op av lommen.

„Udmerket!“ ropte de andre. „Lys op der nu da!“

Dale gik ind med lygten. De andre stod utenfor. I dyp taushet lot Dale en stund øinene glide op og ned av veggene.

„Pyt!“ ropte han foragtelig. „Bare dette bitte lille rummet. Og veggene aldeles glatte.“

Han hørtes synlig skuffet.

„Ja men fordi om det er litet,“ sa Longley, „det er da ikke pointet. Spørsmålet er hvad der er i det!“

Dale lo med sit sedvanlige humør. „Det har du ret i, Longley! Er bare skatten her, saa.“ Og han lystet med lygten baade høit og lavt.

De andre stod spændt og ventet. Men nu kunde ikke Jack holde sig lenger: „Jeg spør, Dale, *er* der noget derinde?“

Det varte en stund før svaret kom: „Ikke om jeg hængte mig —“

„Naada?“

„Hulen er tom! Her findes ingen ting!“

„Virkelig?“ spurte Sir Ralph.

„Kom selv og se!“ Han fulgte indbydelsen.

„Nei, De har nok ret. Fuldstændig fiasko!“ ropte han ut til Longley.

Uagtet hulen var hugget ut i fjeldet, indeholdt den ingen verdens ting.

Dale kom mismodig ut igjen for at trække frisk luft.

„Kan nogen ha været her før, Dale, og tømt hulen?“ spurte Jack.

„Oprigtig talt, Jack, det aner jeg ikke.“

„Man kunde jo fristes til at tro det,“ sa Longley. „Men naar vi betænker hvor fast den lemmen sat, saa er det umulig at nogen har været her nylig. Den har heller sittet der i aarhundreder.“

„Ja, men hvad *skal* vi da tro?“ spurte Dale litt irritert.

„Denne hulen er jo som skapt for at skjule en skat,“ sa Longley. „Og husk „nøkkelen“, og at Jack opdaget dette stedet just da solen stod op.“

„Jeg for min part er i det fuldstændigste vildrede med hele stasen,“ sa Dale.

„Jeg og!“ sa Sir Ralph. „Jeg vet bare at dette med skatten *er* ingen myte. Og der kan ikke ha været nogen her paa øen før og fundet den. Det er jeg viss paa.“

Longley var enig i det, men var ogsaa fuldstændig i vildrede paa grund av den tomme hule.

Imidlertid hadde Dale gaat utaalmodig op og ned. Saa stanset han pludselig og sa: „Ved Jupiter! Nu har jeg en idé, et bitte litet lys i mørket. Den hulen vi har fundet, kan jo være bare et forkammer til en større hule længer ind i fjeldet?“

Idéen blev grepet med iver. De gik ind i hulen igjen og banket høit og lavt paa alle veggene for at lytte efter en lignende hul klang som de hadde hørt utenfor hulen. Men ikke tanke om noget slikt.

„Det er som at slaa mot den solideste klippevæg overalt,“ forsikret Longley.

„Ny fiasko!“ sa Sir Ralph mørk.

„Denne hulen er ikke andet end en illusion, en snare,“ sa Dale ærgerlig.

De diskuterte igjen frem og tilbake muligheten av at nogen allikevel kunde ha været der før dem. En av Granit-Girdlestones mænd, f. eks., gjettet en paa. Men Sir Ralph mente at dette ogsaa var utelukket, saa slu som den gamle sjørøveren hadde baaret sig ad med alt.

„End den kameraten som pludselig blev saa religiøs?“ var en av gjetningerne.

Men Dale avbrøt nu al diskussion med det forslag at de skulde gaa tilbage til flyvemaskinen for at hvile og spise. Og saa senere gaa op i hulen igjen med alle slags redskaper, og grave og banke overalt paany.

KAPITEL XXIII.

En ny forskrækkelse.

Gutterne, som var løpet i forveien, forsvandt snart nede mellem trærne, mens de andre mere adstadig fulgte efter og diskuterte dagens begivenheter. Dale snakket forhaabningsfuldt om hvad en videre gravning kunde bringe for dagen, da Sir Ralph pludselig avbrøt ham: „Hør, gutter!“

Da stanset alle og lyttet. Over bølgenes monotone brus mot stranden hørte de en undertrykt, men tydelig, rullende lyd, høist besynderlig og foruroligende lød den, og vanskelig at si hvorfra den kom.

„Torden — kan det være det?“ spurte Dale og lyttet anspændt.

„Tror ikke det,“ svarte Longley og saa forvirret at. „Torden pleier da alltid at være avbrutt; men dette er jo uten nogen avbrytelse.“

„Det kan ikke være noget slags maskineri, ikke motorer,“ sa Dale.

„Aldeles ikke,“ erklærte Longley.

De stod stille og lyttet. Lyden var ikke egentlig sterk, men syntes at være i luften om dem paa alle kanter. Umulig at bestemme hvorfra den kom.

„Det ligner allikevel mest fjern torden,“ sa Sir Ralph; „men det er ikke torden, det er jeg viss paa.“

„Vi føler lyden mer end vi hører den,“ sa Longley.

„Akkurat. Du har uttrykt det bedst,“ sa Dale raskt.

I det samme la Sir Ralph sig ned og lyttet med øret mot jorden. Han saa alvorlig ut, saa de andre ventet spændt paa hvad han vilde si.

„Læg dere ned dere ogsaa, og lyt,“ sa han, „og si mig saa hvad dere tror.“

Et øieblik efter reiste Longley sig. „Den lyden kommer fra fjeldets indre,“ sa han bestemt.

„Ja, uten tvil,“ kom det fra Dale.

„Og det vil si?“ spurte Sir Ralph.

„At der foregaar noget derinde, ja. En bevægelse; og derfor følte vi ogsaa lyden mere end vi hørte den.“

„Men hvad kan det være?“ spurte Dale.

Longley rystet paa hodet, men sa at de maatte huske at øen sikkert var vulkansk. Sir Ralph nikket.

Lyden hørtes fremdeles, men nu litt mindre tydelig.

„Spørsmålet er da om det er farlig; om vi kan risikere at hele øen synker i havet,“ sa Dale.

„Eller at fjeldtoppen pludselig ramler ned over os?“ sa Sir Ralph med et litt tvungent smil.

De lyttet igjen alle; men nu var der intet at høre. Sir Ralph vendte sig med en temmelig irritert latter. „Nei hør her, mine venner! nu tilstaar jeg ærlig at denne øen begynder at gjøre mig nervøs. Først alt dette oppaa avsatsen og i hulen, uten at faa greie eller rede paa noget, og saa dette her som pludselig stopper op før vi er kommet efter hvad det er.“

„Aa ja, men dette er vist ikke noget at bekymre sig over,“ sa Longley beroligende. „Dette fjeldet er vist som en konkyllie, som det suser i bestandig, hvis vi bare hører efter.“

„Ja, det er vist ingen grund til ængstelse,“ mente Dale ogsaa. „Vi behøver ikke forlate øen i panik. Vi faar bare være litt paa vakt.“

„Skulde der bli et farlig utbrud, saa blir vi nok varslet saa i tide at vi faar flyvemaskinen i luften. Vi faar i ethvert tilfælde løpe denne risiko ogsaa, indtil vi har løst problemet om skatten,“ var Longleys mening.

Da de var kommet ned til flyvemaskinen igjen, og faat mat og hvilt litt, begyndte de paany at diskutere situationen. De vilde saa allikevel vente til det blev litt kjøligere med igjen at gaa op paa avsatsen.

Foruten faren ved at Schultz igjen kunde komme over dem, hadde de altsaa nu at regne med et mulig vulkansk utbrud. Efter at ha snakket frem og tilbake, foreslog Dale at de allikevel maatte vente med at bryte op fra øen til de hadde gravet litt mere i hulen. Sir Ralph saa fremdeles ængstelig ut, men fulgte om

aftenen de andre med hakker og spader op paa avsatsen.

Og de grov og hakket, systematisk, hele gulvet over og i væggene. Alt forgjæves. Ingenting kom for en dag, og med verkende armer kom de igjen ut paa avsatsen.

Longley lyttet: „Der har vi den lyden igjen!“

Ganske riktig. Nu hørte de alle den samme brummende, skjælvende lyd som om morgenen.

Sir Ralph ropte ærgerlig: „Nei, jeg fordrar ikke denne øen! Den er uhyggelig, den leker med os, spiller os det ene puds efter det andet. Det er for skattens skyld jeg har tat dere alle med hit, og vi kan risikere hvert øieblik noget meget værre end Schultz' angrep. Jeg liker ikke alt dette — paa min ære, jeg liker det ikke!“

„Tænker De paa at forlate øen og opgi at søke mere, Sir Ralph?“ spurte Longley rolig.

„Opriktig talt, ja.“

Det var tusmørkt da de igjen var nede ved flyvemaskinen. „Forstaa mig nu bare,“ sa Sir Ralph. „Skatten betyr jo ikke noget for mig, det er mere den sportslige interesse ved denne ekspedition som har optat mig. Jeg behøver jo ikke skatten, og vilde aldrig faldt paa at søke efter den, hvis det ikke hadde været for at komme den skurken Schultz i forkjøpet. Men naar vi som har „nøkkelen“, ikke kan gjøre det bedre end vi har gjort, saa er det klart at de andre ikke kan komme nogen vei. Og da har jeg ikke lenger nogen interesse av at være her. Vi utsætter os jo for, Gud vet hvad slags farer, ved at bli her. Et vulkansk utbrud kan komme hvert øieblik. Kjæmpe mot mennesker og dyr, la gaa, men mot naturen selv? Nei. Og husk at jeg har ansvaret ved at ha bragt dere alle hit.“

Sir Ralph talte meget bestemt, og var absolut for at de skulde gaa op i flyvemaskinen straks. Men Dale og Longley vilde begge nødig at de skulde reise før de hadde set endnu en solopgang. Da Sir Ralph fremdeles ingen lyst hadde til at utsætte avreisen, fik Longley den heldige idé at foreslaa opstigning i flyvemaskinen straks, men at de kunde kredse om øen hele natten, og se solopgangen fra aeroplanet.

Dette gik Sir Ralph villig med paa. Og kort efter sang motorerne sin søvndyssende sang, mens aeroplanet steg op mot den natlige himmel.

KAPITEL XXIV.

Hemmeligheten ved innsjøen, og en ny skuffelse.

Helt til daggry kredset flyvemaskinen i store cirkler i ro og mak omkring øen. Ingenting av betydning hendte om natten. Øen laa der ikke mange kilometer fra dem, og fjeldet stod som et sort taarn op i luften. Ved det første dagslys saa de at det stod der uforandret, akkurat som før. „Fjeldtoppen er altsaa ikke plumpet ned i sjøen endnu,“ bemerket Dale smilende.

De fløi nu nærmere øen for at vente paa solopgangen. Og da de første straalere saaes i horisonten, stod de allesammen paa vakt. Og denne gang saa de alle tydelig at solen oplyste avsatsen. Intet andet laa saa utpræget belyst som netop dette sted. Der *maatte* altsaa være noget i „nøkkelen“. Men alt var like mystisk; for hulen var jo tom. Hvad skulde saa alt dette bety?

„Ja, men hør, vi gaar endnu en gang op paa avsatsen,“ sa Dale, „endda jeg ikke aner hvad i alverden vi skal gjøre naar vi kommer dit! Men saa faar vi da slaa fast, at om der nogen gang har været en skat der, saa er den tat før vi kom.“

De andre nikkete, og Dale lot aeroplanet gaa ned igjen omtrent til samme sted hvor de før hadde landet. Ikke før var flyvemaskinen stanset, før de drog opover til det gamle sted. Men for ogsaa at gi Kerr en leilighet til at se stedet, vilde Dale denne gang bli tilbake paa flyvemaskinen.

Efterat de var kommet op paa avsatsen og hadde vist Kerr hvad det var at se der, foreslog Tony ham at bli med op og se paa innsjøen. Imens vilde de andre grave endda nogen hul inde i den tomme hvælvingen. Kerr la ordentlig ivei og naadde toppen først. Tony vilde desuten først ta endnu et snapshot fra avsatsen. Da han saa kom strævende efter, hørte han Kerr rope der oppe: „Holder du mig for nar, Tony? Er det en spøk?“

„Hvad er spøk?“

„Dette om sjøen, vel.“

„Hvad er det med den da?“

„Her findes ingen sjø.“

Tony stanset som han skulde være truffet av et skud. Saa stor var hans forbauselse, at han et par minutter ikke fik et ord frem. Endelig gispethan:

„Ingen innsjø? Kerr, det maa være Dem som spøker?“

Han kom nu i vild fart op til Kerr. Efter at ha kastet et eneste blik paa den fordykning som før hadde været fyldt med vand, sa han:

„Den er forsvundet!“

Hele vandflaten var borte; der var ikke tvil om det, og fordykningen laa der som en fugtig, tom bolle, med smaa pytter her og der i bunden, fyldt med litt vand.

„Men den var her igaar!“ ropte Tony, og vilde næsten ikke tro sine egne øine.

Kerr saa paa den tomme sjøen, saa paa Tony, og blunket fult: „Men den kan ikke ha tørret ind, kan den vel?“

„Nei, men *hvor* er det blit av den,“ skrek gutten op med hele ansigtet som et eneste forfærdet spørsmålstegn.

„Det skulde jeg si dig, hvis jeg bare visste det,“ svarte Kerr. „Men hvad det saa er hændt, saa nytter det ikke at vi to blir staaende her og glane. Løb ned og fortæl de andre dette. Imens vil jeg forsiktig se mig om litt her.“

Tony styrtet i vildeste fart nedover. Alt hvad han kunde gjøre da han naadde frem, var at peke opover og si: „Sjøen er borte — forsvundet!“

Da Sir Ralph og Longley hadde kastet et blik paa hans forstyrrede ansigt, kastet de hakkerne uten at si et ord og sprang opover med Jack i hælene paa sig, mens stakkars Tony kom strævende efter.

Da de andre fik se hvad Kerr og Tony hadde set, blev de staaende aldeles maalløse.

Longley var den første som fik fatningen igjen: „Dette tænker jeg opklarer mysteriet med den underlige lyd inde i fjeldet, Sir Ralph.“

„Hvordan? Jeg er ikke ganske med, De mener —?“

„At den lyden vi hørte, var vand som sildret og fløt gjennom fjeldet.“

Sir Ralph stod en stund og tænkte. „Men hvad er det som har gjort at vandet er rendt bort? Der maa være en grund, og efter al sandsynlighet har det været en vulkansk uro inde i fjeldet.“

Longley smilte litt forlegent: „Jeg har oppgjort mig en teori om grunden til at innsjøen er tømt; men jeg har ikke lyst til at komme frem med den endnu. La os —“ Han blev avbrutt ved at Kerr ropte og vinket til dem. Han var gaat et

stykke over sjøbunden, idet han forsigtig hadde set sig for.

Sir Ralph vilde øieblikkelig springe ut til ham, men stanset, og spurte Longley om han trodde det kunde være nogen risiko ved at gaa der.

„Nei, jeg tror ikke paa teorien om vulkanen,“ svarte han, „og haaber snart at vise Dem hvorfor.“

Sir Ralph smilte litt usikkert. „Naa ja, hvis De har en anden forklaring som ikke har noget med vulkan at gjøre, saa har De min oprigtige beundring. La os gaa videre.“

Med Jack og Tony like i hælene paa sig gik de ned i fordypningen.

Nedstigningen var baade brat og glat; men da de hadde naadd bunden, var den forholdsvis jevn, og bestod av en skifergraa substans, som for det meste var haard og fast, men som av og til var litt bløt og efterlot fugtige spor efter deres fottrin. Kerr hadde vendt om for at møte dem.

„Det er ikke let at opgjøre sig nogen mening om dette,“ sa han. „Men her er ingen tegn til nogen slags revne i jorden.“

„Nei — men vent nu bare; Longley har sin teori færdig, han,“ sa Sir Ralph og saa fult bortover mot Longley. Da Kerr saa spørgende paa ham, svarte han, at det hadde han ikke netop sagt; men han vilde nu undersøke noget han var kommet til at tænke paa.

De andre fulgte nysgjerrig efter ham, mens han strævet fremover mellem alle pytterne og hadde øinene med sig til alle kanter. De gik til de var omtrent midt i fordypningen. Der hævet bunden sig pludselig nogen fot i høiden og dannet en runding.

„Det er vel en liten dam deroppe,“ mente Tony.

„Vær ikke saa sikker paa det,“ svarte Longley.

„Hvad mener De?“

Men før Longley kunde svare, sprang Jack derop og saa ned i en hulning. „Hør her!“ ropte han, „her er et stort, firkantet hull!“

I næste øieblik var de andre kommet efter og stirret ned i hullet. Det skraanet fra alle sider nedover mot midten, og der var en gapende aapning som syntes at være bundløs. Ingen sa et ord. Men alle saa meget spændt ut. Det var tydelig at de tænkte sig skatten gjemt her.

De lot sig forsiktig glide ned henimot aapningen. Men her var det meget glat — end om de skulde snuble og falde ned i hullet!

Sir Ralph var i spidsen og bad gutterne holde sig tæt efter; men da han hadde gaat nogen skridt, ropte han paa Longley: „Kunde det være mulig at der var tynd „is“ under her som ikke bar os?“

„Hvis denne aapning hadde været naturlig, saa kunde der vel været fare for det. Men det tror jeg ikke. Hvis min teori er rigtig, er den kunstig, og da er grunden her fast. Men siden det er mig som har fremsat denne teori, pligter jeg at gaa i spidsen!“ Og det gjorde han. De andre fulgte efter. Kerr mente ogsaa at aapningen var kunstig gravet ut, altsaa. Sir Ralph begyndte ogsaa at tro det. „Og nu begynder jeg at faa en tæft av Longleys teori,“ sa han. Longley smilte og sa at de maatte vel faa lov til at pumpe ham nu da. Han forklarte: „Jeg saa virkelig straks at sjøen maatte være tømt gjennom en kunstig aapning. Men jeg spurte mig ogsaa om hvordan det vel kunde være gaat for sig. Saa husket jeg hvor forvirret vi var blit ved den tomme hulen. Og saa var det inspirationen kom over mig.“

De andre saa spændt paa ham.

„Jeg tror at da vi sprængte den træstammen ind i aapningen til hulen, traf vi paa en eller anden skjult mekanisme, som gjorde at en anden lem som laa over dette hullet her, faldt ned, og at saa vandet i innsjøen randt ut gjennom det.“

„Som naar man tar tappen ut av et badekar?“ foreslog Kerr.

„Netop.“

„Saa maa den tomme hulen bare ha været noget til at narre os med,“ sa Sir Ralph; „nok et puds av gamle Granit-Girdlestone.“

Men nu kunde ikke Jack styre sig længer: „Mener dere altsaa at skatten er i det hullet her?“

„Skulde ikke bli forundret om saa var,“ nikket Longley.

Sir Ralph lo og spurte om nogen hadde en elektrisk lygt med nu. Joda, Kerr hadde været saa forsynlig.

Sir Ralph tok lygten og krøp paa knærne henimot aapningen. Nogen meter fra den la han sig flat ned og lyste nedi hullet.

De andre ventet saa taalmodig de kunde paa hvad Sir Ralph vilde melde. Var

skatten der? Ikke en lyd kom det fra ham. Han bare flyttet lygten fra den ene haand til den anden.

„Naada?“ spurte Longley litt skarpere end han pleiet.

Endelig kom der et svar: „Dette er ikke noget hul, men en stor hule, som jeg ikke ser bund eller vægger paa. Men se selv. Grunden er fast nok her.“

Alle fire la sig ned og stirret ned i hulen. Ingenting at se. Longley tok lygten, lyste og undersøkte paa alle sider.

„Dette fjeldet er hult som en tromme.“

„Ventet De at det skulde være slik?“ spurte Jack.

„Aldeles ikke. Nu er jo problemet om skatten blit haabløsere end nogensinde.“

„La os kaste en sten ned,“ foreslog Sir Ralph.

De lyttet intenst, det syntes en evighet, men det varte virkelig flere sekunder før de endelig hørte stenen falde plaskende mot noget.

„For en rædsom dybde!“ hvisket Jack forfærdet.

„Vand i bunden ogsaa,“ sa Kerr, „flere hundrede fot ned.“

„Hvad *skal* det være til at gjemme en skat paa et *slikt* sted,“ sa Sir Ralph aldeles opgit. „Om vi nu hadde et rep —“ begyndte han.

„Vilde ikke hjelpe stort. Luften dernede vilde dræpe den som vaaget at la sig fire ned,“ forsikret Longley. „Vi kunde jo prøve med et tændt lys først. Men jeg er temmelig sikker paa at den luften er umulig at puste i.“

„Aa — *vi faar aldrig skatten ut!*“ sukket Sir Ralph. „Det er bedst vi ser sandheten i øinene.“

KAPITEL XXV.

Longley har igjen en teori.

Der faldt stilhet over dem alle. Overraskelse paa overraskelse hele tiden siden de kom til øen. De kunde ikke andet end føle sig mismodige allesammen.

„Men la os allikevel prøve med det lyset,“ sa Sir Ralph, „for da ialfald at foreta

os noget.“

Kerr var straks villig til at gaa ned til flyvemaskinen og hente hvad de behøvde, men sendte Dale op igjen med det. Forpustet og sved kom han op til de andre og tok frem et lys, fyrstikker, snorer og en aluminiumsskaal som Kerr hadde boret nogen huller i. „Og saa tok jeg allikevel et rep med, om det skulde behøves,“ sa han.

Derpaa blev snoren stukket ind gjennom hullerne i skaalen, lyset sat i den, og sænket ned i dypet. Fot for fot sank det; saa begyndte flammen at blafre og gaa ut. Tre ganger gjorde de forsøket med samme resultat.

Altsaa, luften der nede var ikke til at puste i. Hvilket vilde si, at om skatten var der, var den ikke til at faa op.

„Noget saa umulig!“ ropte Dale. „Men hvilket menneske ved sine fulde fem vilde finde paa at arrangere noget slikt?“

„Kanske gamle Granit-Girdlestone var aldeles sindssvak,“ sa Sir Ralph tankefull.

„Nei, det er utelukket,“ forsikret Longley.

„Men hvad er saa løsningen paa gaaden?“ spurte Sir Ralph utaalmodig.

De snakket frem og tilbake om dykkerhjelmer og alle slags hjelpemidler som de ikke kunde skaffe.

Longley gik op og ned og spaserte, mens han mekanisk begyndte at stoppe pipen sin og tænde den omhyggelig. Det var tydelig at hjernen imidlertid arbeidet med noget. Han kom bort til de andre igjen. „Hvis Deres stamfar ikke var sindssvak, Sir Ralph, saa er der nu bare én forklaring paa alt dette som er mulig, d.v.s. hvis ikke alt dette om skatten er en myte.“

„Kan vi saa faa høre din forklaring?“ spurte Dale.

„Ja, og det skal være snart gjort. Men først maa jeg vite hvor avsatsen og den tomme hule ligger i retning fra denne aapningen her.“

Sir Ralph tilbød at gaa over sjøbunden, faa øie paa avsatsen og saa gaa ut til randen av fjeldet like over den. Han tok Jack med og gik. Dale vendte sig mot Longley.

„Hvad vil du saa?“

„Jeg vil finde en ny aapning.“

„Aa naa — ja det gjør det hele soleklart for mig!“ sa Dale ironisk.

„Vent nu bare. Det tar ikke lang tid før vi faar vite om det er noget i det jeg har tænkt ut nu.“

Longley holdt øie med de to som var gaat, og fik snart se Sir Ralph vifte.

Der var altsaa avsatsen. Longley gik ned til den jevne sjøbund nedenfor dem, og gik saa langt at hullet de hadde forlatt, laa bent mellem ham og Sir Ralph. Dale og Tony saa forbauset paa ham.

„Kom nu!“ sa Longley. Han hørtes rigtig oplagt. Saa vendte han om og gik fra aapningen i hulen, idet han stanset hver gang han hadde gaat nogen meter, for at kaste et blik bortover til Sir Ralph, som fremdeles stod paa samme sted.

„Aner ikke hvad du vil, men det er vel bedst at være med,“ sa Dale og gik med. Men Longley var aldeles optat av sit, saa frem og tilbake og til siderne, idet han gik.

Tony som løp nogen skridt foran Dale, hoppet op paa et klippestykke og ropte: „Se her, Dale!“ Dale saa, og vendte sig fort: „Hør Longley, gamle ven, her *er* et hul igjen!“

Hverken Dale eller Tony var noget videre forbauset eller optat av det hullet; men Longley vendte sig lynsnart med et spændt uttryk og formelig gnistrende øine. Uten at si et ord, styrtet han tilbake til dem.

Der var ingen tvil om det, nei. Der var et hul, firkantet likesom den forrige aapning, men meget mindre.

Longley la sig ned saa lang han var, rev den elektriske lygt op av lommen og lyste ned i det. De andre kom efter og la sig ogsaa ned ved hullet.

„Er det bunden jeg ser der?“ spurte Dale.

„Ja, det er,“ svarte Longley og hadde vanskelig for at beherske sin iver. „Det er ikke mer end ti fot dypt her. Og se!“ han svinget lykten om der nede. „Der ser du veggene. Det er et litet firkantet rum.“

„Og der ligger noget dernede!“ ropte Tony. „Kan dere ikke se, noget firkantet, flatt!“

„Ved Jupiter! Jeg ser det jeg ogsaa, like under os!“ ropte Dale.

Longley vendte lykten ret ned: „Det er den stenlemmen som passer til det hullet vi ser gjennom.“

„Er der ikke smaa mindre huller i gulvet like ved den?“ spurte Tony.

„Ganske riktig. Gjennem dem har vandet sildret ned. Har du nu et rep, Dale?“

„Ja, men det er ved det andre hullet.“

„Vilde du hente det? Og du Tony, løp til din far og bed ham komme hit.“

Dale hoppet op. „Hvad vil du saa gjøre?“

„Gaa ned her. Jeg kunde jo bare henge mig ut over kanten og la mig gli ned; men jeg tør ikke stole paa at bunden er sikker. Derfor vil jeg ha et rep under armene. Hvem vet — det kan være en lokkefugl bare dette ogsaa, likesom den første hulen. Men vi faar da se.“

Dale skyndte sig efter repet. Longley gjorde en løkke og fik det under armene. Han holdt netop paa med det, da Sir Ralph og gutterne kom stormende.

„Gi Dale en haand, Sir Ralph,“ sa Longley; „siden skal jeg forklare mig, hvis der da er noget at forklare.“

Sir Ralph adlød, men saa høist forbauset ut.

Longley dinglet i tauget, og om et øieblik ropte han: „Holdt!“ De hørte ham stampe paa bunden der nede. „Gulvet er all right!“

Alle la sig ned og saa ned i hulen, hvor Longleys lygt blafret frem og tilbake.

„Den er kunstig denne hulen ogsaa,“ ropte han op. „Alt tyder paa det. I gulvet er der en mængde huller som maa være boret.“

„Noget andet at se?“

„Vent litt.“ Stilhet en stund. De hørte bare en svak lyd naar han gik om der nede. Nu stod han i en av krokene. Lysstraalen blev der, længe.

„Her er en fordypning i gulvet!“

Stemmen lød utydelig, fordi han stod bøiet.

Endnu et øiebliks taushet. Saa kom det:

„Der ligger noget nede i den — et skrin, ser det ut til.“

KAPITEL XXVI.

Blyskrinet.

De deroppe stod og holdt pusten av bare spænding — der hørte de Longleys stemme igjen: „Det er et skrin, et flatt, langt skrin.“

Sir Ralph var den første som fik mælet igjen: „Ser det ut som det har været aapnet?“

Igjen en pause som tok ordentlig paa nerverne.

„Nei. Det er ombundet med jernbaand, og har ikke været rørt.“

„Kan du faa tauget om det?“ spurte Dale.

De saa lyset bevæge sig endda lavere nede. Longley laa paa knæ nu. Saa reiste han sig. „Jeg løsner tauget under armene mine,“ forklarte han. „Det ser ut til at være plads til at faa tauget under de baandene som er om skrinet. Jeg ser ingen haandtak.“

Igjen saa de lysstraalen fra lykten flytte sig. „Saa, nu er tauget under baandene. Træk langsomt, saa vil jeg prøve at lempe det ut av fordypningen.“

Sir Ralph og Dale drog i tauget; men ingen ting gav efter.

Dale ropte ned: „Hvad er i veien? Det flytter sig jo ikke?“

„Men det er ikke fæstet i noget,“ svarte Longley. „Det er bare mægtig tungt, som bly. Kan dere ikke ta bedre i?“

„Skal forsøke.“ Nu hjalp gutterne ogsaa til. De trak saa tauget blev aldeles stramt og tyndt. Tilslutt hørte de en ramlende lyd.

„Saa, nu er det løst,“ ropte Longley. „Faa det saa over gulvet.“

Skrapende og knakende blev skrinet trukket til de hadde det like under aapningen.

„Hold bare tauget stramt! Nu kommer jeg op og hjælper til. Dere vil aldrig faa det op alene.“

Longley kom klatrende op. „Det der er ordentlig tungt! Først vil vi se at faa det op et stykke, og naar det saa er nær randen, vil jeg læne mig utover og se at faa svinget det litt. Har vi hakker her? Vi vil behøve dem til at faa jernbaandene over

med.“

Gutterne sprang ned til avsatsen for at hente hakkerne.

Imidlertid trak de tre av alle livsens kræfter i tauget. Ganske langsomt kom skrinet opover, fot for fot, indtil de kjendte det støte mot kanten av hullet.

„Hold det der nu!“ ropte Longley og slap sit tak for at bøie sig ut over. Kommanderte saa videre: „Slak tauget et par tommer! Saa arbeider vi alle paa én gang; jeg vil se at faa det over paa siden. Naa — en, to, tre!“

Med mange slags rare lyd, idet skrinet gnisset over mot stenene, blev det pludselig synlig, og veltet overende i solskinnet like ved deres føtter.

„Ved Jupiter!“ næsten hvæste Dale og gav sig til at stirre paa skrinet.

Ganske almindelig saa det ut. Et tungt, mørkfarvet skrin, massivt, omtrent tre fot langt, og kanskje et par i bredden, og to brede jernbaand om det.

Longley banket paa det. „Det er av bly. Og baandene av jern, klinket fast i skrinet.“

Men nu kom gutterne trampende i fuld fart med hakkerne. Først fik de jernbaandene over. Saa brøt og strævet de til naglerne var ute.

„Saa var det lokket!“ sa Sir Ralph. Men heller ikke det var let at faa op. Longley følte frem og tilbake med en pennekniv for at finde aapningen. Endelig fandt de den, og fik hakken sprængt ind, saa lokket tilslut sprang op med et smeld.

Ingen sa et ord. Men alle hoder var bøiet over skrinet. Intet andet var at se end en blyplate som laa øverst.

„Vel for at beskytte det som er under,“ mente Longley, og fik hakkespidsen ind og lettet platen op.

Han fór et skridt tilbake. Solen kastet en straale ned i skrinet. Et hav av farver glitret imot dem.

„Ved Jupiter!“ hvisket Dale hæst.

Med et puf av hakken fik Sir Ralph vippet blyplaten helt væk. Og nu danset solstraalerne bortover en vældig masse av ædelstener, tæt sammenpakket i skrinet. Der var utallige uslepne diamanter med en uklar, gulagtig farve, og andre slepne stener med straalende glans laa om hverandre i umaadelige masser. Deilige blaa, gjennemsigtige safirer laa og kappedes i skjønhet med de herligste,

dyprøde rubiner.

Synet var slik at det aldeles overvældet dem alle og gjorde dem maalløse. De simpelthen bare stod og maapet.

Sir Ralph grep halvt mekanisk ned i haugen og tok op en haandfuld ædelstener. De formelig lynte i solskinnet. Næsten likesaa mekanisk spurte han:

„Hvad tror Dere alt dette er værd?“

Longley brøt fortryllelsen ved at si: „Her paa denne øde ø — *ingenting*. Men ute i verden, hundreder, tusener pund sterling.“

De stod stille en stund igjen, fortapt i beskuelsen. Saa vendte Dale sig mot Longley: „Men si mig nu, gamle ven, *hvordan* fandt du ut av dette?“

Longley famlet i lommen efter pipen. Nu kunde han ikke undvære den længer.

„Det er ganske liketil hvordan jeg fandt det ut. Men gamle Granit-Girdlestone maa ha tilbragt adskillig tid her paa øen. Først grave dette rummet her til at gjemme skatten i, saa faa istand en kunstig sjø i fjeldfordypningen ved at stoppe for det naturlige lufthul i midten av det. Og saa en mekanisme med nogen stænger som løsnet de stener som bedækket bunden av sjøen, naar den lemmen paa avsatsen blev svinget rundt. En sindrig opfindelse, som jeg skulde hat lyst at studere nøiere. Man kunde jo ha holdt paa her i aarhundreder og gravet hele øen op, uten at finde nogen verdens ting.“

Men her faldt Jack triumferende ind: „Saa *var* altsaa det at jeg saa avsatsen, det første trin til at finde skatten?“

„Uten tvil,“ forsikret Longley.

„Og saa faar du altsaa den motorcykkelen?“ sa Dale.

Jack nikket ivrig.

„Jeg tror næsten vi faar raad til at gi ham den nu,“ sa Sir Ralph tørt.

„Men saa til forretninger igjen,“ sa Dale. „Vi maa faa dette skrinet ned til stranden med en viss fart, og saa komme avsted. Longley skulde ha ovationer fra os alle, naturligvis, for uten ham hadde vi ikke hat juvelskrinet. Men — vi har vor ven Schultz at tænke paa. Sæt om vi hadde ham her nu?“

„Enig med Dale,“ sa Sir Ralph, „men jeg maa gjøre Longley endda et spørsmaal. Hvorfor vilde De ha avsatsens beliggenhet i forhold til hullet deroppe?“

„Jeg følte mig aldeles viss paa at skatten maatte være et sted her, og naar den ikke *kunde* være i den første fordypningen vi fandt, fordi ingen var istand til at komme derved, saa maatte der være et andet hul hvor skatten var gjemt. Og jeg vilde ha retningen fra avsatsen, fordi jeg skjønnte at noget derfra stod i forbindelse med indsjøen, nogen underjordiske stænger eller lignende, som da rimeligvis gik i ret linje. Og denne formodning var altsaa rigtig og hjalp mig frem. Det er det hele.“

Sir Ralph gav ham haanden uten først at si et ord. Men da Longley smilende gjengjældte hans haandtryk, sa han: „Vi skylder Dem at vi har fundet skatten — absolut. Men da her ikke er tid eller sted til at holde taler, saa ta bare foreløbig min tak. Og saa ned til flyvemaskinen.“

Vel en time senere laa juvelskrinet sikkert forut i aeroplanet, og selskapet indtok, trætte men feststemte, et hurtig maaltid før de skulde ta fat paa sine 3800 engelske mil fra øen og hjem til England.

KAPITEL XXVII.

Hvad Tony fik øie paa. Og et kapløp som gjaldt livet.

De hadde spist og sat og hvilte litt efterpaa. Kerr skulde jo ogsaa faa høre om de sidste meriter oppe paa fjeldet.

„Fem minutter tilstaaes — ikke mer,“ sa Sir Ralph. „Da maa vi avsted. Tony, gi mig cigarkassen.“

De røkte og passierte en stund, men da Sir Ralph sa at han ikke kunde føle sig tryg før de var i luften igjen, reiste de sig alle for at gjøre sig istand til avreisen.

Men da Kerr skulde sætte motorerne igang, kom der et par eksplosjoner. Der var

noget i veien.

„Hallo?“ ropte Dale.

Kerr saa forbauset ut, men undersøkte alt uten at si noget.

„Betyr dette at vi maa vente længe, Kerr?“ spurte Dale igjen.

„Aa nei — en halv time vil være nok. Jeg ser nu hvad det er.“

Gutterne stod og saa paa; saa vendte Tony sig til sin far: „Kan jeg gaa litt opover fjeldet og ta endnu et fotografi? Jeg skulde ha et stort billede av flyvemaskinen nu med sjøen tydelig til bakgrund. Det vil bare ta nogen minutter.“

Sir Ralph saa spørgende paa Dale.

„Ja, det kan han vist. Arbeidet med motorerne vil nok ta litt mere end en halv time ogsaa, tænker jeg. Vil du ha mig med, Tony?“

Tilbudet blev mottat med glæde, og da Kerr ikke hadde bruk for mere end én til hjelp, blev baade Sir Ralph og Jack ogsaa med, mens Longley blev tilbake.

Sir Ralph saa paa klokken for at beregne tiden; og dermed gik de opover fjeldet, til Tony fandt et beleilig sted at ta billedet fra.

Efterat det var gjort, vandret de nedover mot stranden og bort til den gamle baaten. Men før de kom dit, fik Tony en idé. Han vilde ta en gruppe som skulde illustrere da de opdaget avsatsen, og den vilde han forstørre naar de kom hjem.

Jack syntes dette var en glimrende idé, og de to andre gik ogsaa med godt humør ind paa spøken.

„Vi maa indta dramatiske stillinger,“ sa Sir Ralph. „Se her, Dale, sæt benene litt fra hverandre, og gjør en gestus med haanden, slik! Saa staar Jack og jeg bakenfor og ser dit hvor De peker. Er De med?“

De gjorde straks en generalprøve, mens Tony gjorde apparatet istand. Dale stillet sig op og saa med vilje frygtelig keitet ut, saa gutterne brast i latter, især da Sir Ralph skulde vise ham hvordan han skulde gjøre for at se rigtig dramatisk ut.

Tony hadde gjort alt istand, hadde kastet det sorte klæde over apparatet og flyttet sig hit og dit for at faa den rigtige bakgrund: Han saa ivrig til alle kanter, mens de andre „filmet“ og efterlignet kinematograf-skuespillere. I dette øieblik hadde de glemt alt andet, og moret sig som barn allesammen. Ingen av dem saa at Tony pludselig vak saa i at apparatet veltet.

Men Dale hørte det falde, vendte sig hurtig om, og fik se hvordan Tony saa ut. Han var likblek, øinene stive og stirrende, mens han strævet med at faa frem et skrik.

Dale fulgte retningen av Tonys blik.

Der, ikke mer end 1000 fot oppe i luften, fløi et monoplan!

Halvt mekanisk fastslog Dale maskinens utseende, form, farve, o.s.v., og fik saa utstøtt det ene ord:

„Schultz!“

Hjælpeløse, urørlige som figurerne i en kinematograf, naar filmen stopper op, stod Sir Ralph og Jack og stirret op i luften.

Men hvert sekund var kostbart. Dale kom først til sig selv igjen og kommanderte: „Tilbake til flyvemaskinen! Løp!“

Jack kom først avsted, over stok og sten, gled og snublet paa de glatte stener. Sir Ralph efter ham; bare Tony nølte et øieblik, og saa paa det veltede fotografiapparat. Men da ropte Dale skarpt: „Det faar du vente med! Kom øieblikkelig!“

De to andre var nogen meter foran dem. Deres aeroplan laa skjult bak en træklynge. Et øieblik før hadde det forekommet dem saa nær; nu syntes avstanden umaadelig.

„Stans ikke for at se dere tilbake!“ skrek Dale.

Men fristelsen til at gjøre det var næsten uimotstaaelig. De hørte nemlig ikke en lyd ovenfra. De visste bare at det vingede uhyre styrte efter dem.

„Løp, Tony, fort som et lyn!“ ropte Dale igjen.

De fór avsted; men det gik fortvilet smaat. Jo fortere de sprang, desto mere gled de. Og hele tiden den rædsomme skyggen oppe i luften. Dale glemte sin advarsel til de andre, og stoppet et øieblik for at se sig tilbake.

Monoplanet var kommet ned til 500 fot, og styrte ret over dem. Men det var ikke dette faktum som fik Dale til at snappe efter veiret. Hans hurtige blik hadde opdaget at skyvedøren paa monoplanet var oppe, og at en mand lænet sig forover med utstrakt arm.

Lynsnart oppfattet Dale situationen og ropte:

„Øk farten, dere der foran!“

Pustende, pæsende og glidende fór alle videre. Men maalet var endnu langt borte. Og Dale ventet katastrofen hvert øieblik.

„Flink gut,“ sa han opmuntrende til Tony, som sprang med kjæmpefart. Nu var monoplanet ret over dem. Dale saa op igjen, og saa figuren i døren læne sig utover, og fra hans haand faldt en liten sort gjenstand. Dale saa den komme, bøde mekanisk hodet til side og fór som en besat videre. Løpe, løpe, det var det eneste de kunde gjøre. Noget ly uten mellem trærne, som var et godt stykke fra deres vei, var det ikke tale om at finde. De næste sekunder syntes en evighet. Uvilkaarlig bøde han hele tiden hodet mens han tumlet avsted.

Og saa, litt til høire for dem, hørte de en lyd av noget som faldt og knustes mot stenene. Sir Ralph og gutterne vendte sig raskt, og saa en flammetunge som glitret svakt i solskinnet. Og saa syntes jorden under den at hæve sig. I næste øieblik, mens de fremdeles styrtet fremover, kom eksplosionen. De var for langt borte til at bli truffet av selve projektilet; men det regnet med stener omkring dem, og Jack blev truffet i benet, satte i et skrik, men fortsatte at springe. Sir Ralph blev truffet i skulderen, snublet og faldt næsten overende. Ogsaa han strævet allikevel videre fremover.

Men nu var det værste over denne gang. Og deres egen flyvemaskine var nu betydelig nærmere. Der var ikke tid til at si et ord, de bare stønnet og fór videre.

Saa fik de se monoplanet igjen svinge rundt for at komme foran dem. Siden det første angrep var mislykket, maatte de forandre stilling. Dale saa det, forstod, og ropte:

„Endda fortære! hvis dere kan!“

Men det var det de ikke kunde. De gled fortvilet, ustanselig, mens uhyret over dem hvirvlet imot dem, færdig til et nyt angrep. For Dale stod det klart at de maatte naa flyvemaskinen før den næste bombe faldt. Men kunde de det? Han saa ængstelig op mens sveddraaperne silte nedover kinderne. Og hjertet sank i livet paa ham. Det saa umulig ut at naa frem tidsnok. Monoplanet hadde svinget halvt om, og hvis de bare hadde løpet paa slet mark — men her, paa disse stenene! Hvad var der saa andet at gjøre end at kaste sig overende og be om at bomben heller ikke denne gang maatte træffe dem?

Monoplanet var kommet rundt, fløi endda litt lavere, og kom ubarmhjertig mot dem. Nu var det saa lavt at de hørte motorene snurre like over sig. Og i døren stod ubevægelig manden med bomben.

Dale kastet et fortvilet blik bort til deres flyvemaskine, og saa at propellerne der ogsaa var begyndt at gaa rundt, mens en stod i døren og vinket som rasende til dem.

„Kerr har gjort alt istand og venter bare —“ Han fik ikke tænkt ut, for nu hørte han bomben falde mot stranden, ogsaa denne gang til høire, men nærmere end sidst. Han saa det blinket idet den eksploderte. Og foran sig saa han Sir Ralphs høire arm falde slapt ned, mens han vaklet og stupte saa lang han var mellem stenene. Men før Dale naadde ham, var han igjen oppe og forsøkte at staa paa benene.

„Like ovenfor hoften,“ gispet han, aldeles graa i ansigtet; „men jeg kan kanske klare resten ogsaa.“

„Gaa paa, gutter, *fort!*“ ropte Dale igjen, da de rædselsslagne var stanset op.

Det var noget ved den stemmen som fik dem til at lystre, og uten et ord la de igjen ivei mot flyvemaskinen, hvorfra der nu kom en løpende mot dem.

Dale la sin sterke arm om Sir Ralph, idet han igjen saa op. Monoplanet gjentok sin forrige manøvre, forberedte sig paa et tredje angrep.

Understøttet av Dale forsøkte Sir Ralph at gaa et skridt. „Benet er lammet,“ mumlet han.

„Aa, forsøk en gang til,“ bad Dale, „nu er vi snart fremme.“

Men Sir Ralph kunde ikke; benet svigtet aldeles.

„Løp selv, Dale,“ stønnet han, „saa vil jeg legge mig ned og krype fremover.“

„Nei — ikke paa nogen maate; jeg vil ha Dem med til flyvemaskinen!“

Imidlertid svinget monoplanet.

„Jeg bærer Dem,“ sa Dale. „Jeg bøier mig ned; se at komme op paa ryggen min. Det vil gjøre ondt; men kan De ikke, er det ute med os.“

I det samme stønnet Sir Ralph: „Der er Longley.“ Dale reiste sig og saa ham komme i stormløp over stranden. Ikke et øieblik spildtes til forklaringer.

„Vi bærer ham,“ sa Longley og kastet et blik op til monoplanet. Det var ikke helt rundt endnu.

„Hvor snilde dere er,“ mumlet Sir Ralph og undertrykte et smerteskrik idet de løftet ham.

Og over stranden løp og gikk de med sin byrde, øinene stivt stirrende mot maalet. Monoplanet hadde nu vingerne horisontalt igjen, og var like bak dem, bare et par hundrede fot oppe.

De sidste øieblikke var en eneste forvirring. Endnu var der en liten strækning igjen. Dale og Longley kjæmpet sig frem med monoplanet hvirvlende efter sig. Ut fra døren paa deres flyvemaskine, hvor gutterne alt var vel i ly, kom en ny figur styrtende mot dem. Det var Kerr.

Og med ham til hjelp naadde de stigen. Op fikk de Sir Ralph, hvordan visste ingen av dem; men ind blev han halt; de andre efter. Og saa kom smeldet. Like ved foten av stigen brast bomben. Stigen blev revet løs; men alle var inde. Og i samme nu følte de at flyvemaskinen begyndte at bevæge sig bortover stranden.

KAPITEL XXVIII.

Gjengjældelsen.

Dale skyndte sig til forkahytten. Motorerne arbeidet med fuld fart uten at nogen holdt øie med dem. Longley var paa styreplatformen. Da Dale kom bort til ham, skraadde netop flyvemaskinen opover og skulde tilveirs. Dale kastet et blik ut gjennom vinduet, og saa at fienden styrte ut tilhavs, idet den hurtig steg høiere og høiere.

„Kerr og gutterne er hos Sir Ralph i soverummet,“ forklarte Longley. Dale nikket og saa igjen ut av vinduet.

„De djævlene slipper fra os,“ sa han.

„Men vi kan flyve fortere, vet du.“

„Ja, det kan vi,“ sa Dale haardt, „og vi skal bruke den magten ogsaa. Det er bare det at længer ute er der skyer, og da vil de prøve at gjemme sig for os. Men vi skal henge i, det kan de forlate sig paa! Gaa til kanonen, du, er du snild, jeg blir her saa længe motorerne klarer sig alene. Og saa sprænger vi disse udyrene i filler!“

Flyvemaskinen var kommet over fjeldet. Da svinget Dale den og satte tilhavs. Ret foran dem fór monoplanet i fuld fart mot den skybanken Dale hadde set.

Dale stod der med sit mest energiske træk om munden, og drev flyvemaskinen op til rasende fart, saa den rystet og skalv. Men Dale, som hele tiden holdt stram utkik med den anden flyvemaskine, saa at den nok vilde naa ind i skyerne først, endda de halte nærmere og nærmere ind paa den. Og den var for langt borte til at naaes med et skud.

Og saaledes fløi de, forfølgeren og den forfulgte, idet de hele tiden steg høiere og høiere. Og saa, mens Dale stirret fremover, blev monoplaneet borte. Det hadde naadd skybanken. Dale styrte videre, mens tankerne arbeidet: Hvilken vei vilde de andre flyve — til høire eller venstre? Det syntes umulig at gjette sig til det. Men saa fik han en idé. Han husket at naar man lærer at flyve, svinger en flyver først til venstre. Hvis man nemlig bruker en Gnome-motor — og det gjør de fleste — saa hjælper motorens bevægelse til naar man svinger. Paa den maate blir det en vane at svinge den veien. Vilde nu disse uvilkaarlig gjøre det samme og styre til venstre idet de skulde søke at undslippe sine forfølgere? Dale trodde det, og svinget derfor resolut til venstre, idet han kom efter ind i skybanken.

Gjennem taaken fór aeroplanet. Ingenting at se hverken foran eller til siderne, hverken under eller over. Dale sluttet at svinge til siden, og satte ret fremover igjen. Heller ingen ting at se. Det var aldeles som at leke blindbuk. Og hadde han nu tat feil og styrt i gal retning, saa vilde de aldrig se sin fiende igjen. Men da, just som spændingen var blit uutholdelig, kom de ut i klar, sollys luft. Og omtrent 1 km. foran dem, og litt lavere, fløi de andre.

Dale fik et triumferende uttryk, tok talerøret og ropte til Longley: „Jeg vil komme nærmere indpaa, saa sagtne farten, og stige saa langt ned at du faar fuld oversigt. Og da — la dem faa det!“

Avstanden mellem dem blev mindre og mindre, og da styreren paa den anden flyvemaskine følte at han hadde sin skjæbne like i hælene paa sig, begyndte han at svinge snart til den ene og snart til den anden side, vel for at gjøre det vanskeligere for de andre at træffe naar de sigtet. Noget andet var der heller ikke at gjøre for ham. Om han steg eller sank, fienden vilde følge ham. Og ind i skybanken igjen kunde han ikke komme.

Dale maalte koldt avstanden med øinene, spredte saa ut vinge-enderne og ropte bestemt ned i talerøret:

„Nu!“

Farten sagtnet, og flyvemaskinen dukket. Dale kastet et blik fremover. Og i

samme nu smaldt det.

En mørk flek blev synlig bakerst i skroget paa den anden flyvemaskine. Den dreiet litt til siden, men fik øieblikkelig ret kurs igjen. Og saa et sekund efter revnet skroget hvor bomben hadde truffet, de bakerste vinger var sønderrevet og hang dinglede i vinden. Og dermed stupte den med baugen ned, i lynende fart mot sjøen.

Dale trak pusten fort og stirret ned.

Langt nede saa han et øieblik en graa skygge. En vældig vandsprøit stod til veirs. Og sjøen la sig, rolig og øde som før.

Dale satte kursen nedover og kredset om en stund dernede. Men intet var at se uten et forrevet stykke av en vinge.

Slutnings-scenen er i spisesalen paa Girdlestone Hall. Sir Ralph halter endnu efter saaret av bombesplinten; men han har reist sig for at holde tale. Rundt ham sitter de andre fem og skal feire hjemkomsten med ham.

„Disse juveler,“ slik ender han sin korte tale, „skulde, naar vi sælger dem, repræsentere en sum paa £ 2000000. Men ikke et eneste av disse vil jeg selv ha. Hele summen skal gaa til flyvekunstens fremme, denne kunst som truer med at revolutionere verden. Vi vil stifte et fond som skal bestyres av dere tre“ — han nikket til Dale, Longley og Kerr — „og mig. Paa denne maate fremmer vi saken, og kan kanskje — om fare skulde opstaa — ogsaa tjene vort land.“

pynt

INDHOLD

	Side
Kap. I. Flyveren Allen Dale	5
„ II. Dales to venner	15
„ III. Hemmeligheten om den skjulte skat	20
„ IV. En tyv i natten	32
„ V. Et kapløp med tiden	47

„	VI.	Beskrivelse av aeroplanet	60
„	VII.	Den første flugt	74
„	VIII.	Ved Sandholme skole	84
„	IX.	En start i den ellefte time	92
„	X.	Den lange reise begynder	100
„	XI.	Hemmeligheten ved ringen	107
„	XII.	Tony gir alarmsignalet	118
„	XIII.	150 km. i timen	126
„	XIV.	Kampen i skogrydningen	134
„	XV.	De indfødte blir slaat tilbake	146
„	XVI.	Forræderi	150
„	XVII.	En passager kommer ombord	156
„	XVIII.	„Nøkkelen“ blir fullstændig, og en duel i luften	169
„	XIX.	Øen	179
„	XX.	Forskjellige opdagelser	185
„	XXI.	Solopgangen	190
„	XXII.	Avsatsen og det tomme rum	195
„	XXIII.	En ny forskrækkelse	201
„	XXIV.	Hemmeligheten ved innsjøen, og en ny skuffelse	205
„	XXV.	Longley har igjen en teori	212
„	XXVI.	Blyskrinet	216
„	XXVII.	Hvad Tony fik øie paa. Og et kapløp som gjaldt livet	221
„	XXVIII.	Gjengjældelsen	228

End of the Project Gutenberg EBook of Luftseilerens Skat, by
Claude Grahame-White and Harry Harper

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK LUFTSEILERENS SKAT ***

***** This file should be named 34062-h.htm or 34062-h.zip *****
This and all associated files of various formats will be found in:
<http://www.gutenberg.org/3/4/0/6/34062/>

Produced by Louise Hope, Tor Martin Kristiansen and the
Online Distributed Proofreading Team at <http://www.pgdp.net>

Updated editions will replace the previous one--the old editions
will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no
one owns a United States copyright in these works, so the Foundation
(and you!) can copy and distribute it in the United States without
permission and without paying copyright royalties. Special rules,
set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to
copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to
protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project
Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you
charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you
do not charge anything for copies of this eBook, complying with the
rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose
such as creation of derivative works, reports, performances and
research. They may be modified and printed and given away--you may do
practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is
subject to the trademark license, especially commercial
redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free
distribution of electronic works, by using or distributing this work
(or any other work associated in any way with the phrase "Project
Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project
Gutenberg-tm License (available with this file or online at
<http://gutenberg.net/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm
electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm
electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to
and accept all the terms of this license and intellectual property
(trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all
the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy
all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession.
If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project
Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the

terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.net

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.net), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free

distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone

providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pglaaf.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S. Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaaf.org>

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt

status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.net>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.